

[Hồ Ly Tinh Hệ Liệt Nhất Bộ) - Kim Hồ

Contents

[Hồ Ly Tinh Hệ Liệt Nhất Bộ) - Kim Hồ	1
1. Kim Hồ - Chương 1	1
2. Kim Hồ - Chương 2	7
3. Kim Hồ - Chương 3	12
4. Kim Hồ - Chương 4	16
5. Kim Hồ - Chương 5	21
6. Kim Hồ - Chương 6	27
7. Kim Hồ - Chương 7	30
8. Kim Hồ - Chương 8	34
9. Kim Hồ - Chương 9	40
10. Kim Hồ - Chương 10	45
11. Kim Hồ - Chương 11	50
12. Kim Hồ - Chương 12	58
13. Kim Hồ - Chương 13	61
14. Kim Hồ - Chương 14	67
15. Kim Hồ - Chương 15	72
16. Kim Hồ - Chương 16	77
17. Kim Hồ - Chương 17	81
18. Kim Hồ - Chương 18	85
19. Kim Hồ - Chương 19: Phiên Ngoại	92

[Hồ Ly Tinh Hệ Liệt Nhất Bộ) - Kim Hồ

Giới thiệu

Thể loại: Đanmei, huyền huyền, 1×1, HETruyền thuyết kể rằng từ rất rất lâu trở về trước, có vị tiên nhân mang theo hai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-tinh-he-liet-nhat-bo-kim-ho>

1. Kim Hồ - Chương 1

Truyền thuyết kể rằng từ rất rất lâu trở về trước, có vị tiên nhân mang theo hai sủng vật hồ ly ngao du thế gian, lúc vào núi Thúy Vi, bị nơi này non sông gấm vóc, điều ngửi hoa hương hấp dẫn, ngay tại đây khởi lai ẩn cư. Lâu ngày trên núi Thúy Vi dần dần tràn đầy tiên khí, đỉnh núi càng thêm mây mù lượn lờ. Nguyên là sơn đạo cho nông phu cùng thợ săn đi lại, thế nhưng cũng sẽ ở đỉnh núi lạc đường, khiến núi Thúy Vi càng lúc càng trở nên thần bí, thành ra được dân bản xứ xưng là tiên sơn, khi không có chuyện gì đặc biệt, phàm nhân không dám tùy tiện tới gần.

Núi Thúy Vi kể từ đó trở thành lạc viên cho các loài động vật, đủ loại chim bay thú chạy ở trong này sinh sôi nảy nở. Bất luận truyền thuyết có chính xác hay không, trên núi Thúy Vi thực sự có một động hồ ly, chúng tự xưng mình là hậu duệ của hai con hồ ly tiên nhân mang theo, tự cho mình là chủ nhân của núi Thúy Vi.

Đương vào giữa hè, trên núi Thúy Vi hồ hoa thụ tất thấy đều nở rộ, xa xa nhìn lại, cả tòa núi trông như được phủ thêm lớp áo khoác màu vàng. Gió hè hiu hiu thổi, hồ thụ theo gió lay động, trông như một biển màu vàng gợn sóng lẫn tăn.

Tại đỉnh núi Thúy Vi lại không có người thưởng thức loại cảnh đẹp này, chỉ có một người cùng ba con hồ ly nhìn nhau lưu luyến không rời, vẻ mặt vô cùng quý dị.

“Hồ tỷ tỷ, người thật sự phải đi sao?” Ba con tiểu hồ ly trắng như tuyết lảo nháo tranh nhau giương đôi mắt vô tội chất vấn mỹ nữ trước mặt.

Lẽ ra nhân hồ ngôn ngữ không chút tương thông, thế nhưng mỹ nữ dường như đích thực có thể nghe hiểu hồ ngữ, còn làm như thật gật gật đầu, “Kim Hồ, Ngân Hồ, Bảo Hồ, tỷ tỷ cũng không nở rời bỏ các người. Nhưng thời điểm đã đến, nếu tiếp tục kéo dài thêm nữa, sẽ vi phạm giới luật của thiên đình.”

Ba con tiểu hồ hiểu chuyện gật gật đầu, đúng a, hồ tỷ tỷ trải qua ngàn năm, rất vất vả tu luyện thành tiên, cũng không thể kiếm củi ba năm thiêu hết một giờ, phá hủy ở trong tay bọn họ.

Con hồ ly có khổ người lớn hơn, nâng bàn chân lên, khẽ lau nước mắt nơi khóe mắt, nói: “Hồ tỷ tỷ, người yên tâm đi! Ta sẽ hảo hảo chiếu cố Ngân Hồ cùng Bảo Hồ.”

Những lời như thế này nghe kiểu nào cũng không được tự nhiên, hồ ly tỷ tỷ cảm thấy tại Thái Dương huyết một trận nhức buốt.

Con hồ ly có vóc dáng trung bình giọng xem thường, “Lão Đại, người thực sự ngốc quá a, hồ ly tỷ tỷ đâu phải đi vào chỗ chết. Hồ ly tỷ tỷ, người yên tâm, Lão Đại tuy rằng có chút ngớ ngẩn, Bảo Hồ cũng có chút khờ khạo. Nhưng có ta Ngân Hồ ở đây, nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố bọn họ.”

Hồ ly tỷ tỷ không còn gì để nói, ngay lập tức trông thấy trên đầu có vài con quạ đen bay qua. Giờ lại đến Ngân Hồ nói chuyện không ngừng.

Hồ ly tỷ tỷ nán lại bên cạnh Bảo Hồ chờ hần tổ thái độ, nhưng chờ mãi, chờ mãi a, đợi cho đến lúc Hoa Nhi tất cả đều đã tạ ơn, cũng không thấy hần ta lên tiếng. Cuối cùng thật sự không nhịn được, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tiểu tiểu Bảo Hồ ở một bên sớm đã không còn cùng Chu Công chơi cờ.

Lúc này Bảo Hồ có lẽ đã ngủ say, vừa chép miệng vừa thì thầm: “Vịt bát bửu, cá dầm chua Tây Hồ, chim trả tôm đầu, gạo nếp vo viên, tất cả đều là của ta. Ai cũng không được theo ta đoạt lấy.”

Nhìn cái đồ bất trị ú ớ ngủ mê được một lúc, hai hồ trên trán tứa mồ hôi lạnh.

Ngân Hồ mài mài móng vuốt, hỏi: “Có cần đánh thức hắc dật không?” Bộ dạng một lòng mong muốn Bảo Hồ nhanh chóng bị mang ra đánh một trận.

“Không cần”, hồ ly tỷ tỷ khoát tay, “Ta làm sao đợi được đến lúc Bảo Hồ nói ra toàn bộ cảm tình của nó, đúng không?”

Đúng lúc này, không trung đột nhiên xuất hiện một tia chớp, giống như muốn đem chân trời chém làm hai nửa, kèm theo tia chớp là tiếng sét đánh kinh thiên động địa. Hai hồ ly sợ tới mức kêu loạn cả lên.

“Không cần phải sợ, đây là do thiên đình gọi ta về. Ta phải đi, các người nhớ chú ý bảo trọng hơn nữa.” Nói xong hồ ly tỷ tỷ đập tường vân rời đi. Chỉ để lại hai tiểu hồ ly ôm đầu nức nở.

“Lão Đại, Ngân Hồ, các người khóc cái gì a?” Bảo Hồ vừa mới tỉnh ngủ, bộ dáng bên ngoài nhất thời không tốt. Dụi dụi mắt, hỏi: “Vừa rồi có một tiếng thật lớn a, có phải cơn đã làm xong rồi đúng không?”

“Các người tại sao không trả lời ta?”

Hai con hồ ly bên cạnh đã sớm bị hắc làm cho tức chết.

Nửa năm trôi qua, từ giữa hè đã vào tới cuối thu, trên núi Thúy Vi hoa nở rồi lại tạ (tàn), chỉ còn lại lá phong đỏ rực, ba con tiểu hồ ly vẫn như cũ hết ăn rồi lại nằm, ba ngày bắt cá hai ngày nằm vờn phơi nắng tu luyện sinh hoạt.

Từ khi hồ ly tỷ tỷ công chính liêm minh, nghiêm khắc yêu cầu đi rồi, chúng nó càng lúc càng lười tu tập.

“Thật là nhàm chán a!” Nằm phơi nắng trên một tảng đá, Kim Hồ lười biếng nói.

“Một trăm mười một lần.” Một bên Ngân Hồ đem một viên thạch tử (chắc là viên sỏi hoặc viên đá nhỏ) đắp lên trên đồng thạch tử cao ngất.

“Phiền quá a!” Kim Hồ lại phát ra một tiếng cảm khái.

“Lần thứ một trăm.” Ngân Hồ lại chồng một viên thạch nhỏ lên trên đồng thạch tử khác.

“Ngân Hồ, người đang làm cái gì vậy?” Bảo Hồ hỏi, lòng đầy hiếu kỳ.

“Xếp thạch tử.” Ngân Hồ trả lời lấy lệ.

“Ta biết người ở đây đắp thạch tử. Nhưng người vì cái gì phải đếm lần số bao nhiêu?”

“Đưa đây.” Ngân Hồ đột nhiên nói một câu, còn vươn một chi ra.

“Không cần.” Bảo Hồ dứt khoát quay đầu đi chỗ khác. Ngân Hồ kiểm chác còn được nhiều hơn hần, cũng không nghĩ cho hần chỉ có một đồng tiền, chính là hần phải nhịn rất lâu, ăn ít đi một cái bánh nướng để mà tiết kiệm.

“Vậy quên đi.” Ngân Hồ nhún nhún vai tỏ vẻ không quan trọng, tiếp tục khiến Bảo Hồ thắc mắc.

Cục cựa hiếu kỳ cuối cùng cũng không phụ lòng kỳ vọng của Ngân Hồ, hần rất không cam lòng, từ tận cùng bên trong y phục, mất nửa ngày khí lực, mới lấy ra một đồng tiền, cố gắng lắm mới đặt được vào trong lòng bàn chân của Ngân Hồ. “Được, cho người. Hiện tại đã có thể nói cho ta biết chưa?”

Ngân Hồ nắm chặt đồng tiền, ung dung đặt dưới ánh nắng một cách thận trọng, vuốt ve quyến luyến không rời, cuối cùng còn hôn đồng tiền, sau đó mới thật cẩn thận bỏ vào trong túi.

“Có thể nói được chưa?”

“Được, ta đây trên đời này là thông minh nhất, tài giỏi nhất, phong lưu phóng khoáng,... Ai da, kẻ nào dùng thạch tử ném ta!” Ngân Hồ sờ sờ cái ót bị chọi, kêu lên.

“Nói vào trọng điểm.” Kim Hồ lạnh lùng nói, trong tay còn nắm một thạch tử.

Ngân Hồ biết thủ phạm là Lão Đại nhà mình, đáng vẻ cao ngạo tìm người báo thù nhất thời tắt ngấm. Nói giỡn chớ, cho dù hần có mượn mười cái hồ đầm (túi mật của hồ ly, ý nói sự can đảm của mười con hồ ly gộp lại), cũng không dám cùng Lão Đại nhà mình liều mạng.

“Nói mau!” Kim Hồ rất không kiên nhẫn, hần chính là không thể nhẫn nại hơn.

Ngân Hồ ngay lập tức kính cẩn lễ phép nói: “Tốt, nhị vị gia gia, cho phép tiểu nhân một phen giải thích.”

Hần trở móng vuốt vào đồng thạch lớn, nói: “Đây gọi là số lần Lão Đại ‘hảo nhàn chán’.”

Sau đó hần lại chỉ về hướng đồng nhỏ hơn, “Đây là số lần Lão Đại ‘hảo phiên a’.”

Kim Hồ nghe xong á khẩu không nói được gì, “Ta xem người lại càng nhàn chán hơn.”

“Một trăm mười hai lần.”

Ngân Hồ tiếp tục thêm vào đồng thạch của hần.

“Không biết hồ ly tỷ tỷ ở trên thiên đình như thế nào a?” Bảo Hồ hỏi.

“Đương nhiên là tốt rồi.” Kim Hồ thần bí đáp, “Ta nghe nói, thiên đình có rất nhiều vàng bạc châu báu.”

Vàng bạc châu báu!? Ngân Hồ hai mắt sáng rỡ.

“Hơn nữa a, thiên đình còn có rất nhiều đồ ăn ngon. Đơn cử quả bàn đào, nghe nói nước nhiều thịt mềm, không phải quả đào bình thường trên kia.”

Quả bàn đào, ăn rất ngon!? Nước miếng Bảo Hồ không thể không chế chảy tràn xuống dưới.

Ba con hồ ly nhất tề dùng ánh mắt đầy sự hâm mộ nhìn chăm chú vào không trung, lẩm bẩm nói: “Hảo hạnh phúc a! Hảo hảo a!”

“Quyết định! Dù sao chúng ta cũng nhàm chán như vậy, chi bằng tu luyện tu luyện, thành tiên lên thiên đình hưởng phúc.” Kim Hồ đầu tiên phát thệ tuyên bố hùng tâm tráng chí.

“Thế nhưng tu hành mệt chết đi a!” Bảo Hồ sợ nhất chính là cực khổ. Muốn hần hi sinh thời gian ăn cơm cũng như đi ngủ để tu hành, quả thực hần khó có thể nghe theo.

“Đúng vậy. Tu hành thực vất vả a.” Ba con tiểu hồ một lần nữa ba miệng một lời.

Bọn họ lại vì chính mộng tu tiên của mình tan biến mà trở nên tiếc rẻ.

“Ta có hảo hảo chủ ý, không cần phải vất vả tiến bộ mà lại rất nhanh thành tiên.” Ngân Hồ la to.

“Là cái gì? Nói mau!”

“Lão Đại, Bảo Hồ. Các người có từng nghe Thư tiên sinh kể truyện Bạch Xà?”

“Đương nhiên là có.” Vốn là ban đầu hồ ly tỷ tỷ thường xuyên dẫn bọn hần ba hồ xuống núi vào quán trà nghe Bình thư (một hình thức văn nghệ dân gian Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài thường dùng quạt và khăn làm đạo cụ).

“Các người nhớ lại xem, Bạch nương nương không phải không cần tu luyện, chẳng qua là cùng Hứa Tiên nói một trận oanh oanh liệt liệt luyện ái hóa tiên hay sao?”

“Đúng vậy!” Kim Hồ bình tĩnh ngộ, ngón cái dựng đứng lên, “Ngân Hồ, phương pháp này của người thực tuyệt diệu a, chúng ta chỉ cần lấy chồng nói chuyện yêu đương là được. Còn thoải mái hơn tu luyện nhiều.”

Bảo Hồ không sao hiểu được, không rõ bọn họ vì cái gì mà vui vẻ như vậy, hỏi: “Các người nói cái gì? Ta nghe không hiểu.”

Thế nhưng không có người trả lời hắn, trong khi đó hai hồ đang lập tiên đại kế hoạch, mang ra bàn bạc kỹ càng hơn.

“Chúng ta phải tìm nam hay nữ?”

“Lão Đại, loài người không phân biệt rõ ràng nam nữ. Bọn họ gọi nam cũng chính là nữ.”

“Tùy tiện quá.” Đối với chi tiết nhỏ này, Kim Hồ từ trước đến nay không quá để ý.

“Ta nghĩ nên tìm nam giới đi! Người xem, Bạch nương nương, thất tiên nữ, Chúc Nữ, các nàng hạ phàm đều là gả cho người ta làm thê tử, tìm một tướng công để nói chuyện.”

“Đúng, nói rất có lý. Chúng ta đây cũng đi tìm ba nam nhân, nói chuyện luyến ái.”

Ba con tiểu hồ tinh không nghĩ đến việc, Bạch nương nương các nàng đều là nữ cả, mà bọn họ quả thật cả ba đều là hồ ly đực chính cống. Ai, đây gọi là đọc tử thư mà có hại a.

“Hảo, chúng ta thu thập hành lý nhanh một chút, đi tìm loài người thôi!”

“Các người đến tốt cùng nói cái gì? Ta nghe đều không hiểu. Vì cái gì muốn đi tìm loài người a.” Bảo Hồ ở một bên lo lắng không ngừng.

Kim Hồ không nói gì, chỉ có thể trách hắn bình thường đối với Bảo Hồ bảo hộ quá đáng, làm cho hắn trở nên ngốc như vậy. Nhưng hắn trong giờ phút này cũng không có nhiều công phu để mà giải thích, đành phải trả lời cho có lệ: “Tóm lại, người phải nhớ kỹ, chúng ta đến thế gian là để tìm tướng công.”

Bảo Hồ mở to hai mắt, ngây thơ hỏi han: “Cái gì là tướng công a?”

Kim Hồ thấy Bảo Hồ thực sự quá thuần khiết, đột nhiên có cảm giác bản thân đang đem tiểu bạch thỏ đẩy vào hố lửa, vội vàng lắc đầu, giải thích: “Cái gọi là tướng công, chính là nam nhân tốt biết lấy lòng người, cho người ăn.”

“Thực sự là như vậy sao?” Bảo Hồ vẻ mặt vui sướng ngạc nhiên, nên mới nói Bảo Hồ hắn nổi tiếng là quỷ tham ăn.

“Đúng,” Kim Hồ kiên trì đáp. Kỳ thực bản thân hắn cũng không hiểu cho lắm, nhưng tướng công hẳn là ý tứ này rồi.

“Hảo, ta đây nhất định phải tìm cho được một tướng công.”

“Lão Đại, Bảo Hồ, thu thập đồ đạc nhanh lên, các người còn đang chờ cái gì vậy?” Ngân Hồ quát to, chạy về hồ ly động.

Hai hồ ly không tán phét nữa, vội vàng quay về động thu thập hành lý.

Sau nửa canh giờ, cả ba đứa đều quẩy trên lưng một bọc, lưu luyến không rời tại đỉnh núi cáo biệt.

“Lão Đại, Bảo Hồ, đây là ta nhiều năm bớt ăn kiếm dùng dự trữ được một ít bạc, giờ đem chia làm ba phần, chúng ta mỗi người một phần.”

“Uhm...” Bảo Hồ cực kỳ cảm động, “Ngân Hồ, người thực sự là đại hảo hồ, chỉ trách ta bình thường nói người là lão quỷ tham tiền.”

Ngân Hồ trên mặt tỏ vẻ u ám “Lão Đại, chúng ta có cần phải quy ước thời gian gặp lại không?”

“Đúng, tha hồ tại đây trao đổi kinh nghiệm.”

“Chúng ta cùng ước định nửa năm sau trở về đây gặp mặt.”

“Hảo, vì vàng bạc châu báu, vì quả bàn đào mỹ vị. Chúng ta nhất định phải thành tiên!” Kim Hồ giơ cao cánh tay, động viên lần sau cùng.

“Nhất định phải thành tiên!” Ngân Hồ cùng Bảo Hồ cũng cao giọng hưởng ứng.

2. Kim Hồ - Chương 2

Dưới chân núi Thúy Vi chính là Xuân Phong trấn, lúc này đúng vừa một tháng một lần họp chợ, từ bốn phương tám hướng người người đổ về thị trấn nhỏ bé này, đông đúc chật như nêm.

Người trên đường cái dồn lại chật ních, cảnh tượng người liên tiếp người không ngừng tiếp diễn, mắt mỗi người đều chăm chú để ý vào túi tiền của mình, không ai rảnh để nhìn đông nhìn tây.

Thế nhưng nam tử vừa mới tiến vào đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Chỉ thấy hần mặt như thoa phấn, môi như tô son, bàn tay ngọc ngà non mềm, dung mạo thanh nhã, ngũ quan tú lệ. Đây chính là do Kim Hồ biến hóa mà thành.

“Mệt mỗi quá a, không thể tưởng tượng được loài người dùng hai chi đi lại, đã vậy còn quá vất vả. Làm hồ ly vẫn tốt hơn, bốn chân có thể chia đều sức nặng.” Kim Hồ thực sự uể oải, cả người lười biếng.

Vốn hần khác hần với người thường, bề ngoài thanh tú khiến cả nam lẫn nữ không ai là không chú ý tới. Động tác mệt mỏi của hần lúc này còn thu hút một đồng ái tâm.

Kim Hồ từ lâu đã để ý tới ánh mắt của mọi người, hần mỉm cười, nhất thời bên mình vang lên liên tiếp “Tùng tùng” vài tiếng, vô số thiếu nữ liêu xiêu đáp trả.

“Ai, không thể tưởng được ta lâu rồi không xuống thế gian, mị lực vẫn còn nhiều như vậy.”

Trong thâm tâm hần đương say sưa ngây ngất, “Ừm ục” một tiếng phá vỡ bầu không khí đẹp đẽ.

Kim Hồ sờ lên bụng, “Hảo đói a!” Nhìn về phía hần vừa mới cùng Ngân Hồ và Bảo Hồ tách ra, xuống tới thế gian.

Lúc hần xuống núi, chỉ lo xem phong cảnh bốn hướng, hồn nhiên đến mức quên cả ăn cơm, khó trách bao tử hần lên tiếng kháng nghị.

Kim Hồ nhìn ra xa bốn phía, tìm chỗ để ăn cơm. Đột nhiên thấy một tòa nhà lớn.

Tòa nhà này, quả là rất tráng lệ, trên nóc chạm rồng, lan can trở phượng, nguy nga lộng lẫy. Tòa nhà lớn như vậy, trên lý thuyết hần phải được bảo vệ nghiêm ngặt, kẻ không can hệ chớ có lại gần, thế nhưng lúc này trước cửa lại có rất nhiều người tụ tập.

Kim Hồ thấy có náo nhiệt, tất cả đều có vẻ quan trọng, lại gần xem thử. Nhưng tiếc rằng người thật sự có rất nhiều, làm thế nào cũng không chen vào được, Kim Hồ dù có kiễng chân cũng không nhìn thấy gì, chỉ có thể dòm phía sau ót của người trước mặt.

Kim Hồ không ngại hỏi kẻ dưới, quay sang ông cụ bên cạnh hỏi: “Cụ ông, người có biết lý do tại sao nhiều người tụ tập ở chỗ này như vậy không?”

Ông cụ đáp: “Để chữa bệnh lạ cho Đại công tử Nam Cung gia.”

“Nam Cung công tử kia bị bệnh gì a?”

Đại thúc bên cạnh chỗ mồm vào nói: “Nghe nói là một loại bệnh rất kỳ quái. Nam Cung công tử vốn là một đại soái, chỉ một đêm đột nhiên phồng lên trông giống như trái cầu. Trông rất đáng sợ.”

Đại thẩm đang mua đồ ăn liền nói: “Nghe nói Nam Cung gia thỉnh rất nhiều danh y đến đều không có kết quả. Vì thế dán cáo thị, chỉ cần có thể hảo hảo trị quái bệnh của Nam Cung công tử, sẽ thưởng hai trăm lượng bạc.”

Hai lần một trăm lượng? Kim Hồ há hốc mồm, cừ thật, Nam Cung gia thực là có nhiều tiền của.

“Những người kia đều có khả năng chữa bệnh cho Nam Cung công tử hay sao?”

“Đương nhiên không có khả năng, nghe nói đến cả ngự y còn chân tay luống cuống, vô phương cứu chữa.”

“Vậy bọn họ vì cái gì mà tụ ở cửa?”

Cụ ông giải thích: “Bởi vì Nam Cung lão gia rất là rộng rãi, nghe nói bất luận có trị được bệnh cho Nam Cung công tử hay không đều được một hai lượng bạc thưởng.”

“Đúng a, Nam Cung lão gia cùng Nam Cung công tử đều là người tốt, dịp lễ tết nhất định khai chúc pho hướng bố thí cho người nghèo.”

“Nói đúng lắm a, lần trước Phương Thẩm bán đậu hũ ngã bị thương tại thất lưng, vẫn là Nam Cung công tử đưa tiền cho hắn xem bệnh bốc thuốc.”

“Đáng tiếc a, người tốt mà không có được kết quả tốt. Nam Cung công tử e là không trị được bệnh này.”

Thì ra là thế, nói như vậy Nam Cung công tử này là một người tốt. Kim Hồ cho tay vào ngực mò tìm tiên đan mà hồ ly tỷ tỷ tặng cho hắn, trong thâm tâm đã hạ quyết định.

Quyết là làm, Kim Hồ bèn một lần nữa tiến vào trong đám người, dốc sức phát huy toàn bộ ưu thế hồ ly của hắn, vừa chen vừa đẩy.

“Ai, ai chen vậy.” “Phía sau đừng có đẩy!” “Ai giẫm lên hài của ta!” Từng đợt từng đợt âm thanh ồn ào náo động phát ra từ đám đông.

Hạ nhân nhà Nam Cung vội vàng tiến đến duy trì trật tự, “Này, tiểu tử. Chính là ngươi, đừng có đâm đá lung tung, giữ trật tự đi!”

Kim Hồ bị hai nam nhân cao lớn thô kệch xách ra từ trong đám người. Hắn không ngừng giãy dụa, “Thả ta xuống, thả ta xuống. Ta phải trị bệnh cho thiếu gia của các ngươi.”

“Người?” Hai nam nhân thấy Kim Hồ còn trẻ tuổi, nghi ngờ nói. Ngay các vị đại phu đức cao vọng trọng, thâm niên từng trải đều không có phương pháp, huống chi hần thoát nhìn như tiểu oa nhi còn chưa cai sữa.

“Ai, các người có thể không tin. Người!” Kim Hồ chỉ ngón tay vào một người trong họ, “Sắc mặt vàng vọt, nhân trung thâm đen. Có phải thường xuyên cảm thấy đau bụng phía bên trái đúng không?”

“Đúng đúng đúng” Nam tử liên tục gật đầu, cung kính nói, “Tiểu thần y nói rất đúng, tiểu nhân gần đây quả thật thường xuyên cảm thấy đau đớn. Xin hỏi tiểu thần y có biện pháp gì không?”

“Uhm, người phải đi kiểm một chút xà sàng, sắc lên uống.” Kim Hồ nói như thật.

“Vâng, tiểu nhân lập tức đi mua thuốc.” Nói xong, cũng không thêm quản công sự, thẳng hướng hiệu thuốc chạy đi.

“Còn người.” Kim Hồ lại chỉ vào một người khác nói.

“Tôi?” Người kia xanh cả mặt, sợ rằng chính mình cũng có bệnh gì đó không tiện nói ra cần trị liệu.

“Yên tâm, trước mặt thân thể của người còn rất khỏe mạnh. Chỉ có điều chuyện phòng the không nên lạm dụng.”

“Là là là.” Nam nhân đỏ mặt trả lời.

“Người bây giờ đã tin tưởng ta?”

“Đương nhiên là như vậy.”

“Vậy sao người còn không mau đi bắt báo?” Kim Hồ cả giận nói.

“Tiểu nhân hồ đồ, nhưng lại phải phiền tiểu thần y chờ thêm chút nữa. Tiểu thần y, thỉnh vào phòng khách chờ cho một lát.”

Người nọ vội vàng dẫn đường, đưa Kim Hồ vào trong.

Vào tới phòng khách, người nọ nói: “Tiểu thần y, thỉnh chờ một chút, tiểu nhân lập tức đi bắt báo lão gia.”

“Nhanh đi, nhanh đi.” Kim Hồ sốt ruột nói.

Người nọ được cho phép, vội vàng chạy vào nội sảnh, để thỉnh người trên.

Người nọ vừa đi, không lâu sau hai nha hoàn đến, bưng tới Khánh Bạch trà cùng điểm tâm tứ sắc, Kim Hồ vừa lúc đói bụng, vội vàng ngồi xuống, dự định ăn sạch.

“Oa, đậu phụ vàng, bánh xối mẫu đơn, bánh ngọt hoa quế, mứt hạt hoa hồng. Tất cả đều là món Bảo Hồ thích ăn nhất.”

Điểm tâm ngon như vậy khiến Kim Hồ muốn ăn ngay, hắn không chút khách khí, uống một ngụm trà, nhanh chóng ngồi ăn.

“Thần y ở đâu? Thần y ở đâu?” Một giọng nữ cao vút truyền tới.

Kim Hồ bị dọa làm cho chết khiếp, một miếng điểm tâm không kịp nuốt xuống, kẹt trong miệng, thiếu chút nữa nghẹn chết hắn.

Nhưng đúng lúc này, một nữ nhân ăn vận giàu sang, dáng người đầy đà xông vào, hô lớn một tiếng: “Thần y ở đâu?”

“Khụ, khụ!” Kim Hồ không thể nói lời nào, đành phải vội vàng giơ tay lên.

Đầy đà nữ nhân thấy Kim Hồ giơ tay, liền đi tới, hòa nhã nói: “Tiểu huynh đệ, người nhất định là đệ tử của thần y, ngoan ngoãn nói cho a di (dì, cô, mợ, thím, bác gái,...), sư phụ của người ở đâu rồi?”

Kim Hồ đáng thương cầm chén trà bên cạnh uống ừng ực, vất vả đem miếng điểm tâm vướng trong họng nuốt xuống, sau đó háng giọng, nói: “Ta chính là thần y.”

Đầy đà nữ tử hoài nghi nhìn hắn, hỏi: “Người thật là thần y?”

“Đúng vậy.” Kim Hồ gật gật đầu.

Ngay lúc nữ tử định tiến thêm một bước hỏi Kim Hồ, người ban đầu chạy tới thông báo cùng với một lão già đi đến, nói: “Phu nhân, hắn thật sự chính là thần y. Hắn vừa mới ở cửa chỉ trong khoảng thời gian dùng một chén trà nhỏ, liền chuẩn đoán ngay ra bệnh của A Đại.”

“Thật vậy sao?” Giọng nói của nữ tử chùng xuống, bà biết bệnh của A Đại đúng là nhiều năm chữa trị cũng không dứt được.

Kim Hồ bực mình đảo cặp mắt trắng dã, loài người thực là gốc nha. Chút bệnh nho nhỏ như vậy làm sao làm khó được một tiên hồ như hắn.

Lão già đang đứng một bên quan sát Kim Hồ mở lời, “Thôi, người thắng bệnh tật, nhiều danh y như vậy đều vô kế khả thi. Chúng ta vốn cũng muốn từ bỏ cho rồi. Cứ để cho vị tiểu huynh đệ này thử một lần. Nói không chừng cũng có thể thu hoạch được cái gì đó.”

Kim Hồ tán thưởng nhìn lão già, người này không đến nỗi tồi. Cho hắn đến chữa trị, chẳng những không chỉ có thu hoạch, còn có thể cực kỳ kinh hỉ.

“Lão già đã nói vậy.” Nam Cung phu nhân không phản đối, quay sang hỏi Kim Hồ: “Tiểu thần y, người nắm chắc được mấy phần?”

“Mười phần chắc chắn.” Kim Hồ lòng đầy tự tin, “Nếu không trị khỏi cho hắn, ta nguyện mang tánh mạng của ta ra bồi trả.”

“Vây trăm sự nhờ người.” Nam Cung lão gia nhờ cậy.

“Được.”

3. Kim Hồ - Chương 3

Kim Hồ được quản gia hướng dẫn, rời khỏi phòng khách, hướng vào phòng phía trong đi tới. Đằng sau phòng khách là một hành lang nhỏ, xuôi theo hành lang có thể đi vào nội sảnh. Nội sảnh bên trong có một cái bàn lớn, ghế tựa bày xung quanh, bốn bức tường bày đầy cổ vật, vô cùng quý giá. Thấy vậy Kim Hồ tấm tắc liên hồi. Thầm nghĩ Nam Cung gia quả thực cực kỳ giàu có, hơn hẳn cái động hồ ly rách nát của mình, thực là cách biệt một trời một vực.

“Thần y, thỉnh.” Quản gia kính cẩn nói. Dẫn Kim Hồ xuyên qua nội sảnh, đi vào hoa viên.

“Quản gia, mời.” Kim Hồ bắt chước nói theo. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, xem xét hoa viên. Hoa viên này tuy rằng không lớn, nhưng tràn ngập danh hoa dị thảo, xảo phong kỳ thạch, chẳng khác gì tiên động.

Quản gia đưa Kim Hồ đến một phòng nhỏ bên sườn phía đông hoa viên, tại cửa phòng, dặn dò Kim Hồ: “Thần y, công tử nhà ta từ sau khi bị bệnh, bộ dạng rất kỳ quái. Những mong thần y thứ lỗi, lão tiểu nhân xin nhắc nhở thần y một lần nữa, đừng kinh hô ra tiếng, quấy rầy công tử nghỉ ngơi.”

“Được rồi, được rồi.” Kim Hồ chẳng hề để tâm, nghĩ thầm, một người thì có thể khó coi đến thế nào cơ chứ, chắc chắn là quản gia nghĩ mình chưa bao giờ nhìn thấy nên mới nhắc để khỏi ngạc nhiên.

Quản gia tuy rằng bất mãn Kim Hồ không chịu để tâm, nhưng vẫn phải mở cửa phòng ra.

Cửa phòng vừa mở, đầy phòng sức nước được hương, khiến Kim Hồ hắt xì một cái. Lúc Kim Hồ nhấc chân bước vào trong phòng, quản gia liền đóng cửa phòng lại. Do cửa sổ cũng bị đóng chặt, ánh sáng trong phòng thật phần nhợt nhạt, hai mắt Kim Hồ phải mất đến nửa ngày mới có thể thích ứng.

Chỉ thấy phòng rất lớn nhưng chỉ có mỗi một cái giường cùng một cái bàn, riêng giường đã bành trướng vô cùng to lớn, chiếm cứ phần nhiều diện tích căn phòng, ngoài Kim Hồ cùng quản gia, phòng thật sự không thể chứa thêm người thứ ba.

Kim Hồ lần đầu tiên nhìn thấy một cái giường to như thế, lòng hiếu kỳ nổi dậy, tiến đến vén bức màn che.

Tình cảnh trước mặt thật là quỷ dị, Kim Hồ cả kinh chỉ muốn thét lên một tiếng chói tai, nhưng hấn bỗng nhiên nhớ tới lời cảnh báo của quản gia, nhìn người bên cạnh liếc mắt một cái, quả nhiên trong thấy ánh mắt nhắc nhở của quản gia, bởi thế nên mới gắng gượng mà đem tiếng thét chói tai nuốt vào trong bụng, vội vàng lấy tay che miệng lại, chỉ lo vừa buông tay ra, tiếng thét ngay lập tức bay vọt ra.

Nguyên lai là người khổng lồ nằm trên cái giường cực lớn, Kim Hồ nhìn ra, cái giường này ít nhất có thể chứa tới năm sáu nam tử trưởng thành, nhưng lúc này trên giường chỉ có một gã nam tử, hơn nữa chẳng có dư được bao nhiêu chỗ, ngay cả một nữ tử dáng người yếu điệu muốn ngồi bên cạnh cũng không thể ngồi được.

Bụng của nam tử này to đến mức có thể chứa cả một con hổ, đầu của hắn quả thực to như kim hồ bụng bự. Tiến lên nhìn một lát, Kim Hồ phát hiện có chỗ quái dị, dáng người nam tử tuy rằng rất lớn, nhưng không hề bình thường, như thể một người bình thường bị thổi trưởng lên, trên mặt ngũ quan chồng chất lên nhau, con mắt cơ hồ có muốn mở cũng không sao mở ra được.

“Thần y, người có nhìn ra manh mối nào không?” Quản gia vội vàng hỏi han.

“Người khẩn cấp gọi người bưng một bát nước giếng lại đây.” Kim Hồ phân phó.

“Được.” Quản gia ngay lập tức ra ngoài tìm người chuẩn bị.

“Khoan đã.” Kim Hồ nói thêm, “Giếng này nước phải mới không được cũ, đun sôi rồi lọc sạch ba lần. Lại dùng nước đá làm lạnh mới có thể dùng được.”

“Vâng, tiểu lão nhân hiểu rồi.” Quản gia vội vàng vàng đi ra ngoài tìm người.

Quản gia đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Kim Hồ cùng Nam Cung Thắng, Kim Hồ ngồi xổm trước giường, hai tay chống vào hai bên gò má, cẩn thận quan sát bộ dạng Nam Cung Thắng.

“Nhìn kỹ thì, bộ dạng người trông cũng không xấu. Đáng tiếc mắc phải quái bệnh, bất quá người may mắn gặp Kim Hồ ta, càng may mắn hơn là ta có mang tiên đan do hồ ly tỷ tỷ tặng cho. Bằng không người còn phải chịu bộ dạng quái dị này.”

Nam Cung Thắng đang ngủ say, chỉ cảm giác bên lỗ tai có thanh âm một người nói chuyện, nhưng lại là âm thanh xa lạ. Cảm thấy rất kỳ quái, kể từ lúc bị bệnh, hiếm có người lạ tới thăm, ai cũng sợ hãi đến tránh còn không kịp, ngay cả phụ mẫu cũng còn rất ít đến. Tự bản thân cũng rõ đây chính là ngoan tật (bệnh tật khó chữa), phụ thân mỗi ngày đều cho mời rất nhiều đại phu, bất quá cũng chỉ tận sức mà làm. Nhưng lúc này sao lại có người lạ ở bên tai mình nói chuyện, hơn nữa giọng nói không hề chất chứa ý tứ ghét bỏ, xót thương, khinh thường cũng như thông cảm.

Nam Cung Thắng cảm lòng không đành mở mắt ra nhìn, đập vào mắt chính là khuôn mặt Kim Hồ tuần mỹ vô song, không nén nổi lòng nói: “Ta hẳn là không xong rồi, rốt cuộc cũng tới cõi cực lạc, xin hỏi các hạ, có phải chính là tiên nhân đệ tử?”

Kim Hồ thấy bộ dạng hẩn ngốc ngốc, cười thành tiếng, nói: “Ta chính là hảo cật tiên nhân (tiên nhân thích ăn ngon) ngồi bên cạnh lại tán đồng tử (đứa trẻ lười nhác).”

“Hảo cật tiên nhân? Thứ lỗi cho đệ tử kiến thức nông cạn, chưa từng nghe nói qua.”

Kim Hồ còn đang định chuyện phiếm thêm một lúc thì cửa phòng bật mở, quản gia dè dặt cẩn thận bưng nước đi tới, “Thần y, tiểu lão nhân đã làm những gì người phân phó, chuẩn bị nước mang đến.”

“Ngươi là thần y, không phải tiên nhân?” Nam Cung Thắng hỏi.

Kim Hồ cười nói: “Chính là vậy a, thần tiên làm sao có thể dễ dàng nhìn thấy như vậy. Hồ ly tỷ tỷ thành tiên ước chừng mới được một năm, cũng chỉ hạ phàm thăm chúng ta có một lần mà thôi.”

Nam Cung Thắng không hiểu gì cả, “Cái gì hồ ly tỷ tỷ? Cái gì hạ phàm? Ta thế nào nghe không được rõ.”

Kim Hồ hận không thể bịt miệng mình, thật là cái miệng rộng a, lúc nào cũng thế, thật giống Bạch nương nương uống cái gì Hùng Hoàng tửu, nói mấy câu với người khác là có thể dễ dàng đem toàn bộ chuyện cũ của bản thân ra bộc bạch.

“Ta nói, ngươi thực rất dễ bị lừa, so với đệ đệ ta còn đơn giản hơn.” Kim Hồ đành phải cố gắng giải thích.

May mắn Nam Cung Thắng tâm tình phiền não, cũng không để tâm truy cứu lời nói của hắn rốt cuộc là thực hay giả. “Ngươi đúng là đại phu.”

“Đúng vậy.”

“Ngươi có thể trị được bệnh của ta không?”

“Đương nhiên có thể.”

“Nhưng mà rất nhiều danh y kinh thành đối với bệnh của ta đều không có cách nào.”

“Phàm phu tục tử lại có thể đem ra so sánh với hồ tiên ta hay sao?”

“Người nói cái gì hồ tiên?”

Kim Hồ nhin không được nghĩ đến nát cả óc, thế nào lại lộ tẩy!

“Ý của ta là, ta không phải đại phu bình thường. Sư phụ của ta chính là một ẩn sĩ lâu ngày của một đời danh y.”

“Có thể trị bệnh, nhưng ta có một điều kiện.”

“Nói?”

“Ta không bắt mạch.” Nam Cung Thắng cố tình làm khó dễ.

Kim Hồ còn chưa trả lời, lão quản gia đã lên tiếng khuyên nhủ: “Đại thiếu gia, người mau ngoan ngoãn phối hợp với thần y đi! Người tại đây làm khó dễ, thần y mất hứng một cái, phất tay áo bỏ đi, người phải làm thế nào đây?” Quản gia lời nói cấp bách trong giọng nói có chút ghen ghét.

“Phúc Bá, người không cần quá mức cưỡng cầu. Nếu quả thực thượng thiên muốn ta canh ba phải chết, ta cũng không có khả năng kéo dài tới canh bốn.”

“Nếu như thượng thiên thật sự muốn thiếu gia người phải chết, thì thượng thiên kia thật sự là không có mắt, người tốt như vậy phải sống lâu trăm tuổi mới đúng.”

Kim Hồ đã sớm chịu không nổi thách thức, lớn tiếng nói: “Không bắt mạch thì không bắt mạch. Sợ cái gì? Ta đây nhất định phải trị bệnh cho người.”

Nam Cung Thắng bị giọng nói quả quyết của hắn làm cho cảm động, “Tiểu huynh đệ, nếu người thực sự chữa khỏi bệnh cho ta, ta chắc chắn sẽ dùng tuyền tương báo (đại khái là toàn tâm báo đáp).”

Kim Hồ trong lòng ngấm ngầm đắc ý, trong tay hắn chính là có tiên đan do hồ ly tỷ tỷ tặng cho, chỉ cần ăn vào, có thể chữa được bách bệnh, căn bản không cần bắt mạch. Vốn dĩ tiên đan vô cùng trân quý, hắn thường ngày đều luyện tiếu không dùng. Nếu không phải nghe người khác nói Nam Cung Thắng là một người tốt, hắn Kim Hồ lần này mới chân ướt chân ráo đến đây, sẽ không lãng phí đánh đổi tiên đan đâu!

Không nói nhiều, Kim Hồ nhận nước từ tay quản gia, thận trọng lấy ra một cái bình ngọc nhỏ, mở nút bình, lấy ra một viên tiên đan, dùng tay nhẹ nhàng nghiền nát, thả vào trong nước, khẽ lắc nhẹ, đợi cho

viên tiên đan hoàn toàn tan ra, cầm chén đưa cho Nam Cung Thắng, nói: “Đây, người trước hết cứ đem chén nước này uống cạn.”

Nam Cung Thắng nhận lấy, chỉ cảm thấy nước trong bát tỏa mùi thơm nức mũi, thấm vào gan ruột, một chút cũng không có vị thuốc đông y khó ngửi. Hắn uống một hơi cạn sạch, chỉ cảm thấy trong bụng cảm giác nhiều ngày sưng tấy thuyên giảm không ít, cơn đau nhức trong đầu cũng dịu đi, cả người nhẹ nhàng thoải mái, giống như thuận gió mà đi, trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười dễ chịu.

Vẻ mặt tươi cười chứng minh hết thảy, quần gia trong lòng vui vẻ, chỉ muốn mau một chút đem tin tức tốt truyền ra cho mọi người, để hai người lại trong phòng, đẩy cửa ra, vội vàng chạy đi, vừa chạy vừa hô lớn: “Công tử được cứu rồi, công tử được cứu rồi!”

Tiếng hô theo hân vang xa kéo dài, Nam Cung phủ trong nháy mắt đã trở nên náo nhiệt.

Nam Cung Thắng lúc này mở to mắt, chăm chú dán mắt vào Kim Hồ, Kim Hồ cũng nhìn lại hắn. Một loại tình tứ không sao biểu đạt ở trong mắt hai người truyền qua truyền lại.

4. Kim Hồ - Chương 4

Đêm đó, Nam Cung phủ dị thường náo nhiệt, để chúc mừng Nam Cung Thắng vừa được cứu, khoản đãi Kim Hồ đại thần y, Nam Cung lão gia ở trong phòng tổ chức tiệc rượu vô cùng long trọng.

Nam Cung gia ngoại trừ Nam Cung Thắng còn nằm lại trên giường, toàn bộ người trong phủ đều đến đủ. Ngoài Nam Cung lão gia cùng phu nhân Kim Hồ đã sớm gặp qua, còn có Nhị công tử Nam Cung gia, Nam Cung Lợi.

Nam Cung Lợi xưa nay yêu thích luyện đồng, cũng thường xuyên quyền luyện trắng hoa, xem như cũng đã ngấm tận phần son. Nhưng vừa gặp Kim Hồ, đã bị hân phong lưu lả lướt hấp dẫn, đây là vẻ quyến rũ vốn có của hồ ly, phàm nhân sao có thể sánh được, chỉ biết Nam Cung Lợi tâm tư ngửa ngáy, hận không thể đem Kim Hồ một phen nhẹ nhàng ôm vào lòng, ngọt ngào yêu thương.

Khu tiệc rượu ăn uống linh đình, vô cùng náo nhiệt, có điều Nam Cung Lợi không có lòng dạ nào để mà thù tạc, cặp mắt vụng trộm trượt nhanh xuống chòng chọc nhìn Kim Hồ, trong đầu khổ tư suy nghĩ làm cách nào đem hân câu dẫn tới tay mình. Kim Hồ bị hân nhìn đến bực mình, cũng không dễ dàng nổi cáu, chỉ trợn mắt liếc.

Nam Cung Lợi nếu hiểu rõ tình hình nên biết điều một chút, chỉ cần hơi thu ánh mắt lại. Tiếc rằng hân Nam Cung thiếu gia được người ta nịnh hót thành quen, không hiểu trời cao đất rộng. Bản thân trên tình trường lúc nào cũng đường hoàng thuận lợi, tưởng không ai có thể chống đỡ mị lực của hân. Hiều lăm Kim Hồ đối với hân cũng có chút ý tứ, bèn đem cái nhìn trừng trừng giận dữ tự xem là ánh mắt long lanh, càng không kiêng nể gì.

Nam Cung lão gia cùng Nam Cung phu nhân không hề hay biết ý nghĩ xấu xa trong lòng con mình, chẳng qua chỉ một mực cảm kích Kim Hồ.

“Thần y y thuật quả nhiên cao minh, còn hơn hẳn ngự y kinh thành.”

“Thần y thì không dám, Nam Cung lão gia cứ gọi ta là Kim Hồ đi.” Kim Hồ thầm nghĩ, bản thân bắt quá là dựa vào tiên đan, dự định ở Nam Cung quý phủ mới thêm một khoản. Không dám quá phận tự cao, chính mình trước mặt thường dân vô vẻ công phu mèo quào còn có thể miễn cưỡng một chút, chứ nếu tình cờ gặp phải danh y, thì thật đúng là múa rìu qua mắt thợ.

“Công tử tên họ là chi?”

Kim Hồ đột nhiên có chủ ý, hốc mắt bỗng chớp phiếm hồng, ghen ngào nói: “Ta vốn là cô nhi, thuở nhỏ không cha không mẹ. May mắn lúc còn trong tã lót được sư phụ thu dưỡng (thu nhận và nuôi nấng), mới có thể trưởng thành. Nhưng tiếc rằng thảng trước sư phụ cưới hạc về Tây phương, để ta lại một mình.”

Chuyện cũ một phen chua xót lại thêm Kim Hồ diễn xuất trác tuyệt, khiến mọi người tin tưởng không chút nghi ngờ, Nam Cung phu nhân còn lấy khăn tay ra gạt lệ.

“Vậy Kim Hồ, người hiện giờ ở đâu?”

“Vốn là cùng với sư phụ nương tựa lẫn nhau. Nay đành phải bốn biển là nhà, lang bạc kỳ hồ.”

“Dù sao bệnh của tiểu nhi cũng còn cần người chăm sóc, chi bằng tạm thời ở lại khách phòng (phòng dành cho khách), người cứ tạm lưu lại đây đi.”

Kim Hồ trong lòng an hỉ (hài lòng + vui mừng), Nam Cung gia phú quý như vậy, bản thân có thể ở lại nơi này, tự do ăn ngon ngủ kỹ, còn không phải hao phí một phân tiền, thật sự là quá tốt. Nhưng hắn ngoài mặt vẫn như cũ không hề biến sắc, mở to đôi mắt phiếm hồng, diễm đạm đáng yêu nói: “Vậy có được không? Sẽ không gây phiền toái chứ?”

Nam Cung Lợi ở một bên nhìn thấy vẻ mặt Kim Hồ như vậy, cơ thể nhất thời tê dại một nửa, chỉ cảm thấy hạ thân thiêu đốt, không đợi phụ thân trả lời, xen mồm vào nói: “Không phiền toái chút nào, sao lại có thể phiền toái cho được? Người muốn ở bao lâu cũng được.”

“Đúng vậy, dù sao trong nhà khách phòng còn trống rất nhiều, Kim Hồ người cứ yên tâm ở lại. Không cần phải khách sáo.” Nam Cung lão gia tán thành nói.

Kim Hồ vừa thấy nguyện vọng được đáp ứng, nháy mắt sắc mặt đã chuyển biến, ngay lập tức tươi cười sung sướng, luôn miệng nói: “Đa tạ, Nam Cung lão gia.”

Đêm đã khuya, tiệc rượu đã sớm kết thúc, mọi người đều tự tản ra.

Kim Hồ được lão quản gia dẫn đến khách phòng. Khách phòng đã được thu xếp ổn thỏa từ lâu, nệm được thay bằng loại tơ tằm thượng hạng, chăn thì có gấm Tô Châu bên trên thêu ngũ phúc đồ, năm con dơi như năm ngôi sao đỡ lấy mặt trăng làm thành một vòng tròn, ngụ ý ngũ phúc lâm môn, mỗi con đều được tỉ mỉ thùa trông vô cùng sinh động, như thể chỉ cần khẽ lay động tất thấy sẽ cùng bay đi mất. Trong phòng còn có một đỉnh tê mộc đàn hương, tỏa ra mùi hương thơm phức tràn ngập khắp căn phòng, hương khí thấm cả vào trong gan ruột. Trên giá đã bày sẵn mộc bồn (chậu gỗ), bên trong vừa mới đổ đầy nước ấm, thuận tiện cho Kim Hồ một lần rửa mặt chải đầu. Càng khiến cho hấn kinh hỉ chính là trên ghế có đặt sẵn một bộ y phục mới tinh màu vàng hơi đỏ dệt nổi vân hoa la sam, chất vải chính là tơ tằm thượng hảo hạng. Kim Hồ chưa từng thấy qua y phục tinh xảo như thế, trong lòng rất đổi vui mừng.

Nằm ở trên giường lăn qua lăn lại cực kỳ hưng phấn. Nghĩ đến việc lần này gặp chuyện may mắn, chẳng những được ăn ngon, còn có quần áo mới để mặc, nếu không phải cùng Ngân Hồ và Bảo Hồ ước hẹn thành tiên, thật chỉ muốn một đời ở lại Nam Cung phủ.

Đang lúc Kim Hồ say sưa ngây ngất, đột nhiên có người khẽ gõ cửa phòng.

“Là ai?” Kim Hồ bực bội, đã khuya như thế này, làm sao lại có người còn chưa đi ngủ.

“Ta, Nam Cung Lợi.”

Vốn còn tưởng kẻ nào, Kim Hồ định mặc kệ, nhưng chợt nảy ra ý hay, quyết định hảo hảo đùa cợt với hấn một phen. Thế là hấn ngồi dậy, tiến đến mở cửa phòng.

“Đã trễ thế này, người vì sao còn chưa đi ngủ?”

Kim Hồ đẩy tà ý liếc hấn một cái, nói: “Nam Cung công tử, không phải cũng chưa đi ngủ sao?”

Nam Cung Lợi thấy mị thái hấn như thế, còn tưởng hấn đối với mình có chút ý tứ, không thể cầm lòng, cầm lấy hai tay Kim Hồ, nói: “Ta vốn là đã lên giường, nhưng lại nhớ tới người, trần trọc không ngủ được, do đó đến đây nhìn người một cái. Người ở đây có quen không?”

Kim Hồ nghe hấn nói lời vô lễ, động tác lại mạo phạm, trong lòng vô cùng căm tức, định bụng dùng yêu thuật để chọc ghẹo hấn, nhưng lại sợ gặp phải rắc rối, đành phải nói lấy lệ: “Hiếm có lắm mới được lọt vào mắt xanh Nam Cung công tử, Nam Cung quý phủ đối với ra thực sự đều rất chiều cố.”

Nam Cung Lợi mân mê lòng bàn tay hấn, nói: “Nếu có cái gì không tiện, cứ việc nói cho ta biết. Ta nhất định sẽ chiều cố người.” Nói xong liền ôm lấy Kim Hồ.

Kim Hồ vội vàng đẩy ra, nói: “Ta còn chưa rửa mặt chải đầu, sợ làm ô uế tay công tử. Chi bằng Nam Cung công tử cứ về phòng trước, chờ ta sửa sang một chút rồi sẽ sang tìm người.”

Nam Cung Lợi mừng rỡ như điên, vội vàng đồng ý, rời đi ngay, còn không quên bóng gió: “Sớm qua nha, ta chờ người.”

Kim Hồ cúi đầu nói: “Được.”

Đợi Nam Cung Lợi rời đi rồi, Kim Hồ khóa cửa phòng lại, thổi tắt nến. Lại nghĩ, người muốn ăn đậu phụ của hồ tiên đại gia, cũng còn quá sớm, chỉ ít phải đợi đến mười vạn tám ngàn năm nữa. Nếu là bình thường đã sớm cho Nam Cung Lợi một trận kêu cha gọi mẹ, chẳng là hôm nay Kim Hồ ta tâm tình đang rất tốt, chỉ phạt người phải chờ cả đêm thôi.

Đêm nay, Kim Hồ ngủ rất ngon, chỉ đáng thương cho Nam Cung Lợi, chờ người mãi không thấy đến, lại sợ sự việc bại lộ, không dám lớn tiếng ồn ào, cả đêm không cách nào ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, Kim Hồ trông thấy Nam Cung Lợi vẻ mặt tiêu tụy, quanh mắt thâm sì, hai tròng mắt đỏ kè, nhân thân vô cùng ai oán, buồn cười đến mức muốn lăn ra đất, nhưng ngoài mặt làm bộ như không có việc gì, nén đến mức đau cả bụng.

Sau khi ăn sáng xong, Nam Cung Lợi ngăn Kim Hồ lại, nói: “Tại sao, ta chờ cả đêm, người cũng không đến?”

“Nam Cung công tử, là ta không tốt. Vốn ta đã chuẩn bị đầu ra đây, nhưng ta vừa mới đến quý phủ, đường lối không thông thuộc, lại không biết phòng người nằm ở chỗ nào? Cả đêm lạc trong mê lộ, đành phải mất hứng quay về.” Kim Hồ tiến lại gần, dựa sát vào bên tai Nam Cung Lợi nói: “Chỉ bằng, người đêm nay tới tìm ta, được không?”

Nam Cung Lợi vốn đang vô cùng phẫn nộ, nhưng khi Kim Hồ dựa sát vào hần, mũi người thấy hương khí trên người, lửa giận ngay lập tức tắt ngấm, mặt mày hớn hờ nói: “Được, ta đêm nay đi tìm người.” Nói xong tỏ vẻ lưu luyến không rời cứ thế bỏ đi.

Kim Hồ không thèm để ý, đi về phía phòng Nam Cung Thắng, hần định bụng ở chỗ này lại ăn lại uống, chung quy cũng chỉ có chừng đây việc.

Đẩy cửa phòng vào, Kim Hồ nói: “Nam Cung Thắng, người đã ngủ dậy chưa?”

Thấy hần không trả lời, Kim Hồ vén rèm lên, chỉ thấy Nam Cung Thắng đang ngủ say, quái bệnh của hần đã thuyên giảm ít nhiều, tuy rằng thân thể còn hơi sưng, nhưng đã tiêu ra không ít, bề ngang không còn chiếm dụng toàn bộ không gian trên giường, ước chừng chỉ còn lại một phần tư so với ngày hôm trước.

Kim Hồ lẩm bẩm: “Tiến bộ nhiều như vậy, e là chỉ cần bốn năm ngày có thể khôi phục nguyên dạng.”

Vừa vặn đúng lúc Nam Cung Thắng mở mắt ra, Kim Hồ không hề phòng bị, hai mắt nhìn thẳng về phía đối diện. Nói nghe cũng kỳ, thời điểm Nam Cung Lợi nhìn chăm chăm vào mặt hần, Kim Hồ vô cùng tức

giận. Nhưng Nam Cung Thắng thì không phải như vậy, tuy rằng khuôn mặt vẫn còn trưởng đại (nở to), con mắt bị ép lại rất nhỏ, Kim Hồ vẫn có thể cảm giác được hai mắt Nam Cung Thắng sáng ngời rất có thần. Trông như tinh đầu (sao) đầy trời, bản thân kim lòng được đặt bị hấn hấp dẫn.

Kim Hồ không tự chủ được nói: “Bộ dạng người trông cũng thật đẹp nha.”

Nam Cung Thắng bật cười nói: “Nếu là trước khi ta bị bệnh, người nói như vậy, ta sẽ vui vẻ nhận. Thế nhưng hiện tại, ta nghĩ đến người nếu không phải là không có mắt thì chính là đang trêu chọc ta.”

Kim Hồ ầm ức nói: “Ta thực sự cảm thấy người đẹp mà.”

Nam Cung Thắng lắc đầu: “Cho dù là trước khi sinh bệnh, ta đã kém xa bộ dạng đẹp trai tiêu sái của Nhị đệ, càng không có cửa để người như người khen ngợi.”

Kim Hồ nghe Nam Cung Thắng chân thành tán dương, trong lòng rất là vui vẻ, khuôn mặt ửng đỏ, “Ta cũng không có nói dối, ở trong mắt ta, người so với Nhị đệ của người còn đẹp hơn.”

Nam Cung Thắng cười nói: “Vậy là Nhị đệ đã đắc tội với người?”

Không đề cập tới thì thôi, Nam Cung Thắng vừa nhắc tới, Kim Hồ tức đến mức nổi giận lôi đình, “Đệ đệ của người, quả thực không biết nên gọi thế nào. Thế nhưng hấn muốn đùa giỡn ta.”

Nam Cung Thắng cười nói: “Nhị đệ chỉ là có chút ham chơi, hấn nếu có đắc tội với người, ta là ca ca ở đây thay hấn xin lỗi người.”

“Không phải như vậy, người xem nhẹ hấn rồi.” Kim Hồ lắc đầu, đem chuyện tối hôm qua cùng chuyện sáng hôm nay mang ra kể lại tường tận cho Nam Cung Thắng nghe.

Nam Cung Thắng nghe xong không vui lại cảm thấy lo lắng, “Hấn có thể làm vậy với người, thật không ngờ, vạn nhất hấn làm chuyện liều lĩnh, người gây yếu như vậy, làm sao địch lại hấn, nếu không cẩn thận, xảy ra chuyện thì phải làm sao?”

Nghe được mấy lời quan tâm của hấn, Kim Hồ trong lòng mừng khắp khối, “Người lo lắng cho ta sao?”

“Đúng! Cho nên người đêm nay cùng ta ngủ chung một chỗ được không, tránh hấn lại đi quấy rầy người?”

“Không cần, ta có ngàn năm pháp lực, hấn làm gì được ta?”

Nam Cung Thắng nghe được hai chữ “pháp lực”, cảm thấy khó tin, ngoáy ngoáy lỗ tai, còn cho rằng mình nghe lầm, hồi ngược lại: “Người vừa nói cái gì? Cái gì pháp lực?”

Kim Hồ lè lưỡi, vội vàng giải thích: “Người nghe lầm rồi, ý của ta là, ta có một chút thông minh, có thể đối phó với hần.”

“Vậy cũng không được, tối hôm nay người phải ở lại bên cạnh ta.” Nam Cung Thắng rất hiểu đệ đệ của mình, hần chính là cho đến giờ không hề từ thủ đoạn nào, nếu thật sự chọc giận hần, sợ rằng chuyện gì cũng có thể xảy ra.

“Vạn nhất nếu vì ta, khiến cho các người huynh đệ thương tàn, thì phải làm sao?” Kim Hồ lo lắng hỏi.

“Cái gì huynh đệ với chả không huynh đệ, ta chẳng quản được nhiều như vậy?” Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ Kim Hồ, ngay cả Nam Cung Thắng cũng thấy mình chấn động, kể từ khi nào Kim Hồ ở trong lòng hần đã có vị trí quan trọng đến vậy, còn hơn cả đệ đệ. Vừa nghe Kim Hồ kể chuyện tối qua, hần đã ứa mồ hôi lạnh, hần không thể nghiêm khắc đánh cho đệ đệ một trận, lớn tiếng nói với hần không được đụng vào Kim Hồ của ta.

Đáng thương thay cho Nam Cung Thắng, đọc đủ thứ thư thi, học hết cả năm xe. Nhưng suy nghĩ quá cứng nhắc, đã sớm coi Kim Hồ như chính bản thân mình, nhưng không tính đến phương diện tình yêu, chỉ nghĩ bản thân xem Kim Hồ như huynh đệ đối đãi bình thường.

Kim Hồ nghe hần nói xong câu đó, còn hơn bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt, chỉ cảm thấy trong lòng mình, giống như lúc ăn mật ngọt, giống như đang ngồi trên đám mây. Cả ngày chỉ biết ngây ngô cười

5. Kim Hồ - Chương 5

Trong ngõ Yên Liễu có nhiều mỹ nhân, ngõ Yên Liễu chính là nơi đông đúc nhất trong trấn Xuân Phong, câu lan (nơi hát múa và diễn kịch đời Tống) tốt nhất, mỗi tối tại nơi này đều tập hợp rất nhiều đại quan hiển đạt. Mặc dù Xuân Phong trấn không lớn lắm, nhưng ngõ Yên Liễu quả thật vô cùng nổi tiếng, không ít người thậm chí còn đặc biệt không quản ngàn dặm đến nơi này chỉ để nhìn thấy khuôn mặt tuyệt thế hoa khôi.

Bây giờ đang là buổi sáng, câu lan bình thường cũng không buôn bán gì, bởi lẽ cả đêm phải đưa đi đón về các cô nương cùng tiểu quan có nhu cầu tắm bồn. Thế nhưng lúc này đã có một người vội vàng vàng hướng Yên Liễu đi tới, người này nếu không phải là một tên nhà quê thì cũng chính là có sự tình quan trọng. Nam Cung Lợi không phải một kẻ quê mùa nào đó, ngược lại còn là tiểu bá vương giữa bầy sơn phần (ý chỉ các cô gái bán hoa), chính là khách quen của chốn này, hần quả thực có chút chuyện quan trọng cần tìm đến tú bà của Đào Liễu Lâu, Đại má má.

“Loảng xoảng, loãng xoảng, loãng xoảng!” Nam Cung Lợi không chút ôn nhu đập mạnh vào cửa.

“Ai da! Rõ ràng là ban ngày thế mà có kẻ quấy rầy lão nương mơ mộng đẹp! Không biết thanh lâu ban ngày không tiếp khách hay sao!” Một giọng nữ khàn khàn hùng hùng hổ hổ nói.

Nam Cung Lợi sắc mặt trầm xuống, thấp giọng nói: “Là ta, Nam Cung công tử.”

Vừa nghe qua mặt liền biến sắc, chưa từng được nghe qua âm thanh biến đổi, nhưng thời khắc này quả thực là được đại khai nhãn giới, chỉ trong nháy mắt, nguyên bản thanh âm hùng hùng hổ hổ đổi thành uốn éo kiểu cách vang lên, “Ui, ra là Nam Cung công tử, thỉnh chờ một lát.”

Chỉ mất khoảng thời gian uống một chén trà nhỏ, cổng chính “Chi nha” một tiếng mở ra. Nam Cung Lợi bị dọa cho chết khiếp, một luồng không khí nồng nặc mùi son phấn, tỏa ra từ trên người lão nương vừa mới xuất hiện, chính là Đại má má, một bên tay của bà vừa quơ quơ chiếc khăn tay sực nức mùi hương vừa nói: “Ui, ngọn gió nào đem Nam Cung thiếu gia vị khách lâu ngày không gặp thổi tới đây?”

Nam Cung Lợi bịt mũi, cơ thể hơi ngửa ra sau, cố giảm bớt cái mùi nồng đậm mang đến cảm giác không khỏe khoắn này. Nói: “Lần này tới đây là có việc gấp cần nhờ tới Đại má má.” Sau đó lần vào trong ngực, lấy ra một đỉnh bạc Nguyên Bảo bỏ vào tay Đại má má.

Đại má má thấy tiền, hai mắt sáng lên, mặt mày hồng hào, vội vàng nhét ngay vào trong ngực, nhanh nhẹn nghiêng mình, nói: “Nam Cung công tử có chuyện gì cứ việc phân phó. Trước hết mời vào trong nói chuyện.”

Nam Cung Lợi chỉnh đốn y phục, sải chân bước tới thềm cửa, một tay vỗ vỗ chiếc quạt giấy, mở rộng ra phe phẩy.

Đại má má theo sau vào đến cửa, gọi to: “Chi Chi, Kiều Kiều, Mị Mị, Nam Cung công tử đến này.”

Trên lầu vốn đang yên ắng vắng lặng đột nhiên nổi lên tiếng ồn ào, mỗi người ai nấy đều vội vàng trang điểm làm dáng. Sao lại không vui cơ chứ, người đang tới chính là Nam Cung công tử a, nếu là người khác, ai dám nhân lúc hoa khôi đang ngủ tới cửa quấy rầy? Nhưng mà Nam Cung Lợi thì hoàn toàn khác biệt, chẳng những bộ dạng phong lưu phóng khoáng, hơn nữa lúc nào cũng đặc biệt hào phóng. Tất cả các thanh lâu tại Xuân Phong trấn tối nào cũng hoan nghênh vị khách này, chẳng qua khoảng thời gian vừa rồi trong nhà có chuyện, Nam Cung Lợi không tiện đi vào ngõ trắng hoa, khiến cho phần lớn hoa khôi nóng ruột nóng gan nhớ nhung da diết. Lúc này hân đến đây thăm hỏi, đâu có lý do gì lại không ra tiếp đãi.

Nam Cung Lợi ban đầu chẳng qua chỉ là muốn hỏi Đại má má lấy cho vài thứ, cũng không phải là muốn đi tìm người để vui vầy. Nhưng lại thấy hoa khôi vì mình mà phá vỡ quy củ, trong lòng vô cùng hoan hỉ, cũng không ngăn cản.

Chỉ chốc lát sau, đứng trước mặt Nam Cung Lợi đã có đủ ba kiểu giai nhân tuyệt sắc. Chi Chi khí chất thoát tục, Kiều Kiều thanh thuần động lòng người, Mị Mị quyến rũ đến rung động nhân tâm, đều là đương gia hoa đán của Đào Liễu Lâu.

Kiều Kiều nguyên được Nam Cung Lợi để trên đùi, làm nũng nói: “Nam Cung công tử, ngài lâu không đến, khiến tỷ muội đây nhớ muốn chết.”

Nam Cung Lợi cười ha ha, ôm nàng, nói: “Ta cũng rất nhớ các nàng, có điều không có thời gian để tới đây.”

Mị Mị cũng không cam lạc hậu, ngồi sát cạnh Nam Cung Lợi, rót một chén rượu, “Nam Cung công tử, lâu như vậy không tới, tưởng là đã sớm quên tỷ muội chúng ta rồi, Mị Mị không chịu, phạt ngài uống cạn chén rượu này.”

Nam Cung Lợi cũng không từ chối, cầm tay Mị Mị uống một hơi cạn sạch.

Nam Cung Lợi mắt nhìn Chi Chi đứng ở một bên, nói: “Hảo Chi Chi, ta cũng lâu rồi không được nghe tiểu khúc nào của người, chi bằng gảy một bản cho ta nghe đỡ nhớ.”

Chi Chi không nói câu nào, nhíu mày lại, phân phó nha hoàn đứng cạnh đốt lan cao (dầu thơm mùi hoa lan), đốt phượng nào, bàn tay ngọc nâng chiếc đàn tranh lên gảy, tiếng tranh cầm như khóc như than, như ngâm nga như thanh xướng, khi thì hùng vĩ lúc thì yếu ớt nhỏ nhoi, như trầm như động, giống tiếng nhận hót lưng trời, lại như tước ngữ trên cành, có khi thanh tuyền (tiếng nước trong) cuộn cuộn, được lúc giang thủy cuộn trào. Không khác gì Hán cung “Minh Phi Khúc”, Đường gia “Vũ Lâm Linh”. Chỉ thấy Nam Cung Lợi thần hồn lay động, vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Một khúc tấu lên, Nam Cung Lợi làm đổ chén rượu, nói: “Khúc này chỉ ứng với thiên thượng, có thể nghe được tiếng đàn của Chi Chi, thật sự là chết cũng không đáng tiếc. Đến đây bồi bản công tử uống chén rượu này.”

Chi Chi vốn không uống được rượu, nhưng cũng không dám phớt lờ hảo ý, đành phải tiếp nhận chén rượu, không lường trước được Nam Cung Lợi nhân cơ hội nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Chi Chi nguyên chỉ bán nghệ không bán thân, bởi vậy nên mới có thể tại Đào Liễu Lâu thanh quan trong sạch. Chưa từng bị người ta đối đãi như thế bao giờ, nhất thời nóng lòng hất tay ra, chén rượu trong chốc lát không giữ được, văng ra, hướng vào tay Nam Cung Lợi.

“Ai da.” Rượu vừa mới hâm nên còn nóng, mu bàn tay Nam Cung thoáng chốc tấy đỏ, chịu không được khê kêu lên một tiếng. Mị Mị cùng Kiều Kiều bên cạnh vội vàng lấy nước lạnh dội lên, rét buốt, tú bà một bên vừa tức vừa vội.

Tức giận là bởi Chi Chi đã đắc tội với đệ nhất hào phóng khách nhân, ngại nhất chính là ngộ nhờ khách nhân trách tội, lại không đành lòng bắt Chi Chi chịu tội. Vội vàng nhận lỗi nói: “Nam Cung công tử, tiểu nha đầu này chưa hiểu biết chuyện đời nên không biết cách ứng xử. Đắc tội với ngài, ngài là đại nhân có tấm lòng đại lượng, ngàn vạn lần không nên câu giận.”

Nam Cung Lợi đã sớm hỏa mạo ba trượng (lửa bốc cao ba trượng), “Cái gì chưa rõ sự đời, đường đường là một hoa khôi. Đâu phải cây cao cành quý gì mà dùng ánh mắt như vậy xem thường thương nhân chúng ta.”

Đại má má đành phải tỏ ra nghiêm khắc, liên tục tát Chi Chi mấy bạt tai, “Tiểu xướng phụ (con đi), ở chỗ này rồi mà còn làm ra vẻ cái gì thanh cao. Đừng nói ông đây sờ tay người, chính là muốn người lên núi đao xuống biển lửa cũng không được chối từ, còn không mau nghe người ta dạy bảo rồi đi mang đồ ăn lên.”

Chi Chi làm sao chịu được mấy lời này, bưng mặt, thấp giọng khóc.

Nam Cung Lợi hứng thú đã bị một chén rượu đập tắt từ lâu, đẩy Kiều Kiều cùng Mị Mị ra, nói: “Đại má má, bà cũng không cần phải ở đây diễn trò, nếu không biết cách hảo hảo quản giáo người của người, chỉ sợ Đào Liễu Lâu cũng không còn náo nhiệt được bao lâu nữa đâu.”

Đại má má tỏ vẻ phục tùng nói mát: “Nam Cung công tử nói rất đúng, khi trở về ta nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn bọn họ. Chỉ không biết Nam Cung công tử có việc gì gấp, ban ngày ban mặt lại vội vã chạy tới đây, hiện tại còn có chuyện gì chưa được chu toàn?”

Nam Cung Lợi lúc này mới nhớ ra, vừa rồi chỉ lo lưu luyến phần son, rốt cuộc quên bém mắt bản thân vì sao lại đến đây. Vội kéo tay Đại má má, phân phó mọi việc, Đại má má vừa nghe mặt mày đã hơi đỏ, nói: “Cái thứ này, nơi khác không nói làm gì, chỗ chúng ta chính là có rất nhiều, Nam Cung công tử, người cứ yên tâm, chuyện này để ta lo. Tuyệt nhiên sẽ không làm ngài mất hứng bỏ về.”

Nam Cung Lợi hết sức vừa lòng, hần trả lời, “Vậy mọi sự giao cả cho bà, để sau khi xong việc nhất định sẽ thưởng thật hậu.”

Đại má má cười nói: “Nam Cung công tử chính là bằng hữu của lão bà này, miễn là từ giờ về sau hạ cố đến chơi nhiều hơn, cũng là đỡ cho các cô nương ở đây thương nhớ mãi không thôi.”

Nam Cung Lợi phe phẩy quạt giấy, cười nói: “Chỉ thế thôi thì có nào vấn đề gì, tại hạ trước hết xin cáo từ.”

Đại má má vội vàng đưa ra ngoài.

Nam Cung Lợi rời khỏi Đào Liễu Lâu, vẻ mặt vô cùng đắc ý, ban nãy bị hất rượu không phải là không nổi giận, chỉ có điều, Kim Hồ, lần này nếu không khiến người ngã vào vòng tay Nam Cung Lợi ta thì ta đâu có chết cũng không yên.

“Hắt xì, hắt xì!” Kim Hồ liên tiếp hắt hơi hai cái, xoa xoa chớp mũi.

“Làm sao vậy, cảm lạnh rồi đúng không?” Nam Cung Thắng quan tâm hỏi han.

“Không có a, rất tốt rất tốt mà.”

“Ta quên mất, ngươi chính là thần y. Sao lại không biết tình trạng của chính mình.” Nam Cung Thắng cười nói.

“Nam Cung đại ca, ngươi không cần phải lo cho ta cùng đừng gọi ta là cái gì thần y. Ngươi cứ kêu ta Kim Hồ là được rồi.”

“Kim Hồ, Kim Hồ.” Nam Cung Thắng vô thức lẩm bẩm gọi.

Kim Hồ lần đầu tiên được nghe Nam Cung Thắng kêu tên mình, chỉ cảm thấy trong lòng là lạ, dường như có cái gì đó rối loạn không bình thường. Vợ vàng nói: “Đừng gọi nữa.”

“Sao vậy? Không thích.”

Kim Hồ lắc đầu, khó hiểu nói: “Không biết phải nói thế nào, người gọi tên ta một lần, ta liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, đại ca, ta rốt cuộc là bị cái bệnh gì?”

Nam Cung Thắng lấy tay sờ lên trán hắn, “Chẳng lẽ đúng là cảm lạnh?”

Kim Hồ cảm nhận được tay Nam Cung Thắng dường như có ma lực, chạm vào chỗ nào là thiêu đốt chỗ đấy, vừa nóng lại vừa bỏng, cả mặt đỏ bừng.

Nam Cung Thắng thấy hắn đỏ mặt, vợ la lên: “Kim Hồ, người nóng à, mặt làm sao lại hồng lên như vậy?”

Kim Hồ vội gạt tay hắn ra, đứng dậy, nói: “Không có gì, ta trở về nằm một chút là được rồi. Không cần phải lo lắng.” Nói xong vợ vội vàng vàng chạy ra ngoài, như thể phía sau có mãnh hổ đuổi theo.

Nam Cung Thắng nhìn dáng hắn đi nhanh như vậy, ngạc nhiên nói: “Vừa mới rất tốt mà, làm thế nào mà lại nhiễm bệnh ngay được?”

Kim Hồ chạy về khách phòng của mình, khuôn mặt ửng hồng từ lâu đã bị gió lạnh dọc đường thổi tan không ít, hắn nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, trong đầu lúc nào cũng có một cặp mắt đang dõi theo, không thể xua đi. Ánh mắt này sáng như sao, giống như dải ngân hà khi đêm xuống, lấp lánh tỏa sáng, bản thân tựa như con bướm bay lượn, hướng về ánh sáng trong đôi mắt kia bay đến, dù cho thịt nát xương tan cũng không hề hối hận.

Đây lẽ nào chính là yêu hay sao? Còn nhớ hồ ly tỷ tỷ từng kể qua nhiều cổ sự tài tử giai nhân từ xưa đến nay, loài người khi yêu nhau đều xem đối phương và chính mình cùng một hình dạng. Lúc nào cũng nhớ tới hắn, vừa trông thấy hắn mặt sẽ đỏ, không nhìn thấy hắn thì sẽ nhớ nhung.

Kim Hồ lăn qua lộn lại, suy nghĩ đến đau cả đầu. Cuối cùng dứt khoát ngồi dậy, phiền não làm cái gì, dù sao mình xuống núi cũng chính là để tìm tướng công. Nếu bản thân thấy Nam Cung Thắng thuận mắt thì cứ dứt khoát tiếp cận hắn kết thành một đôi. Thế nhưng phiền não lại tới nữa rồi, Nam Cung Thắng là một tên ngốc tử, chỉ sợ chính mình nếu không chủ động một chút trong lời nói, chắc sẽ phí toi một đoạn nhân duyên.

“Hừ, dù sao Kim Hồ ta ưu điểm khác cũng không có, chỉ là so với người ta da mặt hơi dày một chút, sôi nổi một chút. Cứ thế đồn dập truy kích hắn là tốt nhất.” Nói được là làm được, Kim Hồ cầm lấy bút, giấy, chuẩn bị để tiếp cận Nam Cung Thắng.

Trong hoa viên, vào giữa lúc cuối thu, trên cây lá khô tất thảy đều rơi xuống, quản gia Phúc Bá đang sai khiến hạ nhân quét tước trong sân, Kim Hồ trông thấy, vội vàng chạy lại.

“Phúc Bá, người hiện giờ có rảnh không?”

“Kim công tử, người có chuyện gì xin cứ phân phó. Có phải đồ ăn không được ngon miệng? Hay là hạ nhân lười biếng? Chỉ cần người nói một tiếng, ta nhất định sẽ có người lo liệu.”

“Phúc Bá, ta có vấn đề muốn hỏi người, người hỏi ngược lại một tràng như thế, bảo ta làm sao để trả lời?”

“Ra vậy, ra là Kim công tử có vấn đề muốn hỏi tiểu lão nhân, không cần phải khách khí, chỉ cần người hỏi, ta nhất định sẽ trả lời, quyết không giấu diếm.”

Kim Hồ vội vàng lấy giấy bút ra, định bụng ghi chép lại, “Vậy, Nam Cung Thắng hẳn bình thường hay thích làm gì? Thích ăn gì? Có cái gì không... đặc biệt ham thích?”

Phúc Bá không hiểu, hỏi: “Kim công tử, người vô duyên vô cớ hỏi cái này để làm gì?”

Kim Hồ nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, đáng đáp ứng, suy nghĩ tìm lý do để lấp liếm. Phúc Bá đột nhiên nói, “À, ta biết rồi.”

Kim Hồ lòng thuần chính rộng không, cho rằng tất cả tâm tư của mình đều bị kẻ khác nhìn ra, vội vàng giải thích: “Ta cũng không có ý đồ gì, lại càng không có tâm tư gì với Nam Cung Thắng, cũng không có tin mừng cho hắn.”

“Kim công tử, người nói cái gì vậy? Ta là nói, người nên mua thêm tờ báo nổi danh nhất Xuân Phong trấn ‘Xuân Phong trấn chi tam cô lục bà’ đi.”

Kim Hồ khấp khởi tò mò, hỏi: “Cái gì là ‘Xuân Phong trấn chi tam cô lục bà’?”

Phúc Bá khụ khụ, chỉnh giọng nói, “Cái gọi là ‘Xuân Phong trấn chi tam cô lục bà’ chính là gần đây, Xuân Phong trấn vừa mới cho xuất bản một tờ báo bát quái rất được dân trong trấn hoan nghênh. Người đứng ra lập chính là Tiểu Tiểu tiên sinh. Nội dung bên trong không có gì là không có, trên có việc Hoàng thượng mới sủng hạnh phi tần nào, dưới có chuyện cặp vợ chồng sát vách nhà bên vì cái gì mà cãi nhau, thật là toàn diện phong phú. ‘Xuân Phong trấn chi tam cô lục bà’ ấy mà, người không thể tưởng tượng nổi đâu, không có chuyện gì là không thể đưa tin.”

Kim Hồ vỗ tay lia lịa, “Oa, thì ra là có tờ báo lợi hại như vậy.”

“Không phải chỉ có thế,” Phúc Bá dòm bốn phía xung quanh, thấy không ai chú ý, nhỏ giọng thần bí nói, “Kim công tử, nếu muốn xem, chỉ cần nói cho ta biết, tiểu lão nhân có thể chiết bán cả năm cho người.”

“Phúc Bá, chẳng nhẽ ngươi là Tiểu Tiểu tiên sinh hay sao, làm thế nào mà có báo để bán?”

“Kim công tử. Ta nói cho người nghe, người cần phải giữ kín giúp ta.”

Đợi sau khi Kim Hồ gạt đầu, Phúc Bá mới nói, “Thối đời không tốt, tuy nói Nam Cung phủ quản gia trả thù lao không tồi, nhưng có khoản thu nhập kiếm thêm, có ai lại không làm? Huống chi nhà của ta con cái bất hiếu, thi ba năm tiến sĩ, không có năm nào được vào vòng trong, ta còn phải vì hấn gom góp phí dụng năm nay cho lên kinh nữa.”

Kim Hồ không khỏi cảm thông, “Phúc Bá, ngươi thật là đáng thương nha, ta đây sẽ mua ngay một phần (một năm đó).”

“Thật tốt quá, Kim công tử. Người thật là đại ân nhân của cả nhà chúng ta.”

“Phúc Bá, ngươi nói quá lời rồi.” Kim Hồ thấy Phúc Bá còn muốn nói thêm, vội lấy tiền ra, nhận lấy tờ báo, “Vậy, giờ ta còn có việc gấp, xin cáo từ.” Nói xong cũng không quay đầu lại, chạy thẳng đi.

Phúc Bá ở lại phía sau gãi gãi đầu, lầu bầu lẩm bẩm: “Kim công tử cuối cùng muốn hỏi ta cái gì? Đường như có liên hệ đến Đại thiếu gia, rốt cuộc là chuyện gì ta?” Bỏ công suy nghĩ tới cả nửa ngày trời, thật sự nghĩ không ra, “Quên đi, có lẽ cũng không quan trọng lắm. Dù sao Kim công tử cũng là người rất tốt, hôm nay lại bán ra ngoài được một phần báo.”

Lại nói đến Kim Hồ đang khóc không ra nước mắt, thật là vừa mới xuất binh chưa chiến đấu đã chết ngắc. Nhưng hấn Kim Hồ chính là đánh không lại tiểu cường, cũng quyết không từ bỏ. Bởi vậy hấn tiếp tục men theo hành lang uốn khúc quanh hoa viên mà đi, chuẩn bị tìm mục tiêu kế tiếp

6. Kim Hồ - Chương 6

Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ (câu này giống câu “họa vô đơn chí”, đại khái có nghĩa là đương lúc không may còn tình cờ gặp chuyện thêm dầu vào lửa), dùng mấy lời này để hình dung Kim Hồ lúc này là vô cùng chuẩn xác.

Kim Hồ cũng thật là xui xẻo, đúng lúc này hấn lại gặp Nam Cung Lợi, cái này gọi là oan gia ngõ hẹp, Kim Hồ vốn định cúi đầu đi thẳng, làm như không thấy. Nhưng Nam Cung Lợi trong lòng chưa hết hi vọng cố tình ngăn cản Kim Hồ. Kim Hồ muốn đi hướng đông, hấn liền chắn phía đông, Kim Hồ đi hướng tây, hấn liền chắn phía tây.

Làm vậy tượng đất cũng không nhịn được, huống chi tâm tình của Kim Hồ đương không tốt, hấn một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Nam Cung Lợi, mắng: “Này, ngươi không nghe qua câu nói chó tốt không được sửa bậy sao? Tránh ra, đại gia ta có việc cần phải đi.”

Nam Cung Lợi trêu đùa: “Người làm thế nào lại biết ta là chó?”

Kim Hồ trầm nghĩ bụng, ta làm sao biết được người có phải chó hay không, chỉ là thuận miệng mà nói thôi. Như vậy càng dễ để giải thích vì sao bản thân vừa nhìn thấy hấn trong lòng đã chán ghét. Chó chính là loài sinh vật hồ ly ghét nhất.

Nam Cung Lợi tiếp tục nói: “Kim Hồ, người sẽ không quên giao hẹn đêm nay chứ. Cũng không được chơi xấu a!”

“Kim Hồ ta làm sao lại quên được, người đêm nay cứ đến tìm ta.”

Nam Cung Lợi cười nói: “Để ta mời người đi thưởng ngoạn. Đêm nay ta sẽ đưa người đến một nơi, đảm bảo khiến cho người đi rồi sẽ không còn muốn trở về.”

Kim Hồ tính ham chơi nổi lên, hỏi: “Chỗ nào? Có vui không? Có đồ ăn ngon không?”

Nam Cung Lợi lừa hấn nói: “Có, được ăn ngon, lại rất vui. Buổi tối vô cùng náo nhiệt.”

Kim Hồ hưng phấn nói: “Vậy tối nay chúng ta cùng đi.” Kim Hồ vừa nghe đến việc có thể vui chơi, ăn ngon liền quên bém hết. Ngán Hồ thường hay nói, hấn là cái loại người mà chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, liền hớn hở chạy theo người ta ngay, cực kỳ khuyết thiếu tư cách hồ yêu.

Nam Cung Lợi mừng thầm, kế gian nay đã thực hiện được, rõ ràng là quá tốt, vì thế cố nói thêm vào: “Ta đêm nay vốn là có việc. Nhưng vì người nên sẽ bỏ chuyện đó qua một bên.”

Kim Hồ cảm tạ nói: “Nam Cung Lợi, không ngờ người lại tốt như vậy, ta bình thường đã hiểu lầm người.”

“Không dám, chỉ cần người không cự tuyệt tránh xa ta cả ngàn dặm là được.”

Kim Hồ cầm tay hấn, “Từ nay trở về sau chúng ta là hảo bằng hữu.”

Nam Cung Lợi há hốc mồm, hấn thật không ngờ Kim Hồ lại dễ bị lừa như vậy. Cho dù hấn có lạc quan cỡ nào, trong lòng cũng đã chuẩn bị vô số phương pháp, suy nghĩ ngàn vạn cách để nói sao cho cảm động Kim Hồ. Chính là không nghĩ đến việc chỉ dùng một câu nói ngắn ngủi, có thể khiến Kim Hồ cắn câu.

Kim Hồ thấy Nam Cung Lợi sững sốt tại chỗ, còn tưởng hấn cảm động quá mức, trong lòng nghĩ, ta thật sự là rất có mị lực nha, rất được hoan nghênh nha, chỉ cần nói một câu ngắn cùn, đã có thể khiến Nam Cung Lợi cảm động đến nói không nên lời, thế nên vỗ vỗ vai Nam Cung Lợi, nói: “Người cũng không cần phải cảm động quá, kỳ thực ta rất bình dị dễ gần. Ta lúc nào cũng chào đón mọi người đến tìm ta làm bằng hữu. Trước kia ta đối với người không tốt, người cũng không cần phải giữ kễ hoài.”

Nam Cung Lợi đơ mặt, sáo cú tục ngữ (đại khái là câu từ sáo rỗng), đúng là quá tự cao, chưa từng thấy ai tự cao như vậy.

Kim Hồ còn tự cho là hấn làm xúc động lòng người phẩy phẩy tay, “Vây, bằng hữu, ta đi trước đây! Tối nay lại gặp.”

Nam Cung Lợi theo bản năng gật gật đầu. Chờ đến lúc hấn khôi phục tinh thần, Kim Hồ đã sớm biến mất chẳng còn thấy bóng dáng tăm hơi, tưởng tượng đến việc tối nay cùng giai nhân hẹn hò, nhin không được đuôi lông mày hỉ hả nhếch lên.

Ban đêm chính là thời khắc ngô Yên Liễu sôi động nhất, càng khuya lại càng mỹ lệ, từng tốp từng tốp nam nữ kẻ sát bên nhau, bán tiếng cười để sống. Thanh lâu lúc này e rằng không có ai là không trang điểm làm đẹp, gượng cười mua vui. Chỉ có một người là không giống vậy.

“Nữ nhi ngoan, mau xuống dưới một chút đi, khách quan đều đang chờ.” Đại má má sốt ruột bước vào phòng.

Chi Chi chẳng thèm để ý, dùng nước đá đắp lên phía bên trái mặt, chậm rãi nói: “Má má, người xem mặt mũi ta như thế này, sẽ làm nhiều người hoảng sợ, gây thiệt hại cho thanh danh Đào Liễu Lâu.”

Cửa phòng bị đẩy vào, một tiểu nha đầu vội vàng vàng chạy vào trong, hô lên: “Không ổn rồi!”. Đại má má đang trong cơn tức giận, mắng: “Không có mắt hay sao con tiểu xướng phụ này (đồ đi), có chuyện gì mà hấp tấp như vậy! Không nhìn trước nhìn sau đã chạy tới, không sợ làm hỏng mất thanh danh của Đào Liễu Lâu hay sao, để người ta biết nơi này chỉ chuyên dạy ra cái đám tiểu nha đầu không hiểu chuyện các người.”

Chi Chi xen mồm nói: “Nó chỉ là một tiểu hài tử, biết cái gì? Má má, người cũng đừng ở đây chỉ gà mắng chó.”

Đại má má cười cười làm lạnh nói: “Ta làm gì có ý tứ khác? Cô nương đừng nghĩ ngợi nhiều.” Trong lòng lại nghĩ, hừ, người hiện tại đang cao giá, ta còn tán tụng người, ngày sau lụn bại, xem ta sẽ đối phó với người thế nào.

Nha hoàn vừa mới chạy vào, thở hồng hộc nói: “Má má, mau xuống xem xem, Hạ công tử cùng Vương công tử bọn họ đang âm ỉ đi lên, tranh nhau muốn gặp Chi Chi cô nương, Kiều Kiều và Mị Mị sắp đổi phó không được rồi!”

Đại má má gặp lúc bát nháo như vậy còn cố xuống giọng nhỏ nhẹ khuyên bảo Chi Chi, phân phó nha hoàn đứng cạnh: “Mau mau giúp Chi Chi trang điểm thay đồ, đừng để quý khách phải đợi lâu.” Nói xong mặc kệ nha hoàn có trả lời hay không, quay đầu đi thẳng.

Lúc bấy giờ, các nha hoàn vội vàng luống cuống mang trang phục lên, còn Chi Chi chỉ cảm thấy khó chịu, ban ngày mới bị người ta bồng dưng tát cho mấy cái, giải thích thế nào cũng không được, giờ lại muốn tiếp

tục nịnh hót bán rẻ tiếng cười. Nàng tuy rằng lưu lạc thanh lâu từ nhỏ, nhưng lòng dạ này sánh với cả trời cao, không khỏi tự cảm thấy xót xa cho chính mình, hai hàng thanh lệ theo gò má rơi xuống.

Tiểu nha đầu làm sao hiểu được nỗi lòng nàng, hỏi: “Chi Chi tỷ, chỉ là gặp có chút chuyện, không thể thoải mái hơn sao?”

Chi Chi lắc đầu, bất kể nàng nghe hiểu hay không hiểu, đáp lại: “Ta nếu là thân nam nhi thì đâu lưu lạc đến nước này? Đã có thể sớm ra ngoài, dốc lòng lập chút công danh.”

“Chi Chi tỷ, ta cảm thấy được như người bây giờ cũng đã rất tốt rồi. Được mặc đẹp, ăn ngon, má má lại thấu hiểu chiều cố.”

“Người thực hâm mộ vậy sao?”

Tiểu nha đầu gật gật đầu thật mạnh, “Đúng vậy, Chi Chi tỷ, người chính là mục tiêu phấn đấu của ta.”

Chi Chi đỡ khóc đỡ cười, thực quá ngu ngốc, khuyên nhủ: “Chờ đến khi người ngồi vào vị trí này, mới biết thực không dễ chịu gì.”

Nhìn tiểu nha đầu vẽ mặt khó hiểu, Chi Chi cũng không đủ kiên nhẫn để nhiều lời, đẩy nàng ra nói: “Được rồi, như thế là này ổn rồi.”

“Nhưng mà, ta còn chưa vẽ mày, tô son đánh phấn!”

Chi Chi không đợi nàng nói xong, đẩy cửa ra, đi xuống, thấp giọng nói: “Chim yến tước trí an chí lớn.”

Tiểu nha đầu nghe không rõ, chỉ nghe được loáng thoáng phần nào, khó hiểu nói: “Chi Chi tỷ có khi nào nuôi chim tước đâu.” Lập tức nhìn một lượt khắp căn phòng “Không có a? Chim tước ở đâu?”

7. Kim Hồ - Chương 7

“Oa, hảo hoành tráng a!” Kim Hồ vừa vào đến ngõ Yên Liễu, đã bị đám người đông đúc nơi này làm cho chấn động. Miệng há hốc, mắt hết nhìn sang trái lại nhìn sang phải, hận không có nhiều hơn hai con mắt, không cách gì xem hết được cảnh sắc xung quanh.

“Kim Hồ, bên này. Phải nhanh nhanh lên một chút mới kịp.” Nam Cung Lợi ôm trong lòng mưu mô nham hiểm, khẩn cấp giục Kim Hồ đuổi theo, sợ hắn nhìn ra manh mối gì.

“Sao phải cấp bách vậy!” Kim Hồ cư ngụ trên núi lâu ngày, chỉ thi thoảng theo hồ ly tỷ tỷ xuống núi, làm sao đã biết thanh lâu thế nào, lần đầu đi nào nơi này, lòng hiếu kỳ tự nhiên nổi lên.

Hai bên kỹ viện mời chào người qua đường, các cô nương nhìn thấy Kim Hồ, cũng há hốc miệng, chảy cả nước miếng. Các nàng ở chốn lầu xanh lâu đã lâu cũng chưa bao giờ gặp qua nhân vật nào xuất chúng đến như vậy. Phan An, Tống Ngọc bắt quá cũng chỉ đến thế là cùng. Đương nhiên không thể buông tha Kim Hồ, cả một đám xuất ra đủ thứ bản lĩnh giữ khách.

“Vị công tử này thực là lạ mặt, chắc là lần đầu tới đây. Ta nói người hay, Đào Hoa Lâu chúng ta chính là nổi danh nhất ngõ Yên Liễu này. Các cô nương chẳng những xinh đẹp, giá cả cũng vô cùng hợp lý.” Một nàng diện mạo có thể so sánh với ‘Đông Thi’ nữ tử ôm lấy tay trái Kim Hồ mãi không buông.

“Đào Hoa Lâu các người đã là cái thá gì! Vị công tử này người nghe ta nói đây, Như Nguyệt cô nương của Liễu Nguyệt Lâu chúng ta năm nay chính là được đông đảo mọi người bầu chọn tuyển làm đệ nhất hoa khôi.” Một cô nương khác tỏ vẻ dửng dưng như ‘quỷ dạ xoa’ giữ chặt tay phải Kim Hồ.

“Nói vậy, nếu không phải Như Ý cô nương của chúng ta bị đau bụng không tham gia tranh giải, các người làm thế nào đoạt được giải nhất.” ‘Đông Thi’ lớn tiếng bác bỏ.

“Ui, ăn không được nho thì chê nho chua. Đừng tưởng chúng ta không biết, Đào Hoa Lâu các người đã sớm đút lót cho ban giám khảo, chỉ trách có thể Như Ý cô nương của các người không chịu ra tranh giải mà thôi.” ‘Quỷ dạ xoa’ châm chọc nói.

“Người nói cái gì, có gan nói lại thử xem.” ‘Đông Thi’ thẹn quá hóa giận.

“Nói thì nói, có cái gì mà không dám!”

Hai người giống như nước lửa, người một câu ta một câu tranh cãi. Mang hết cả mười tám đời tổ tông ra để mà thăm hỏi lẫn nhau, Kim Hồ ở giữa các nàng không tỏ vẻ gì là khó chịu, còn ngửi ngửi hương thơm, nghĩ thầm, ngôn ngữ của loài người thật là lợi hại, nghe tới cả nửa ngày, hai bên trái phải tuyệt nhiên không có câu nào lặp lại. Dùng lời nói để mắng chửi người ta cũng rất có trình độ, mắng có lớp lang thứ tự, mắng như nước sông cuộn cuộn đổ ra biển lớn, không hề ngừng lại.

Phía trước Nam Cung Lợi chờ Kim Hồ cả nửa ngày cũng chưa thấy tới, quay đầu lại, chỉ thấy hai cô nương một trái một phải giữ hần lại, người một câu ta một câu khai khẩu chiến, không những thế còn kẹp chặt Kim Hồ, còn Kim Hồ dường như xuôi theo tiếng mắng, hết quay sang trái lại quay sang phải, đang nghe vô cùng say mê, hình thành một cảnh tượng vô cùng mỹ lệ. Nam Cung Lợi nhìn thấy vậy trấn nhần lại thành ba đường.

Hần đi nhanh về phía trước, đẩy phải kéo trái, đem hai tay trái phải của Kim Hồ trong tay hai cô nương gỡ ra. Thế nhưng cả ba người đều quá sức say sưa, không để ý đến động tác của Nam Cung Lợi. Lúc Nam Cung Lợi tìm cách lôi Kim Hồ ra, hần vẫn còn đang cảm nhận sự sâu sắc trong nghệ thuật mắng chửi của loài người, say mê tiếp thu giác ngộ, trong khi đó hai nữ tử vẫn như cũ không coi ai ra gì tiếp tục mắng, hoàn toàn không phát hiện ra việc ngồi nổ gây ra cuộc khẩu chiến đã rời đi.

“Nam Cung Lợi, sao lại kéo ta đi?” Kim Hồ vô cùng bất mãn, hấn còn chưa nghe xong cơ mà!

“Người thực thích nghe người ta mắng chửi?” Nam Cung Lợi vì hành vi của Kim Hồ có chút khó hiểu.

“Đương nhiên. Ta muốn học nhiều hơn một chút. Sau này gặp lại Ngân Hồ, sẽ không để hấn đánh bại nữa.”

“Người yên tâm, để khi nào về đến nhà, ta sẽ gọi hơn hai mươi người mắng chửi giỏi nhất, đến trước mặt người thao thao bất tuyệt, đảm bảo có bị mắng thế nào cũng có thể đáp lại.”

Kim Hồ mừng ra mặt: “Thật sao? Nam Cung Lợi con người người thật là tốt. Ta trước khi hiểu lầm người. Còn tưởng người là một kẻ bất tài, háo sắc, tham ăn, công tử bột.”

Nam Cung Lợi không nói gì, còn dám bảo không biết cách mắng lại người, Kim Hồ chửi xéo quả không tầm thường, lại chẳng thô tục.

Đại má má đã sớm ở trước cửa chờ, thấy Nam Cung Lợi, vội vàng tiến lên đón. “Nam Cung công tử, ta đợi người lâu lắm rồi.”

Nam Cung công tử bước tới, đưa mắt ra hiệu, nhỏ giọng hỏi: “Mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa?”

Đại má má thăm thì đáp: “Công tử yên tâm, Đại má má ta làm việc, từ trước đến giờ đều rất đáng tin. Đảm bảo khiến ngài vừa lòng.”

Nam Cung Lợi mỉm cười gật gù.

Kim Hồ thấy hai người thì thảo to nhỏ, liền tới gần, hỏi: “Cái gì chuẩn bị tốt?”

Nam Cung Lợi hoảng sợ, không ngờ nhỏ giọng nói chuyện như vậy mà Kim Hồ vẫn có thể nghe được, đầu ngờ được Kim Hồ vốn không phải người thường, thính giác đương nhiên nhạy bén hơn người.

May mà Nam Cung Lợi phản ứng nhanh nhạy, cho dù trong lòng mờ ám, trên mặt vẫn không chút thay đổi, lăm liếm nói: “Ta không phải đưa người đến để ăn uống vui chơi hay sao? Hối má má đã chuẩn bị tốt hay chưa không được sao?”

Kim Hồ cũng dễ bị lừa, không nghi ngờ gì cả, vừa nghe mọi thứ đều đã được chuẩn bị tốt, trái lại càng thêm sốt ruột, nắm tay hấn vội vã đi vào, nói: “Nếu mọi việc đều đã được chuẩn bị tốt thì còn chờ gì nữa? Mau mau vào thôi.”

Nam Cung Lợi cười cười nghĩ bụng, Kim Hồ cũng thực là đáng yêu, cả tin như vậy, rất dễ bị người ta bán đứng, còn vội vội vàng vàng giúp người hại mình.

Ngay sau đó hần phẩy vạt áo, ho nhẹ một tiếng, làm ra vẻ rồi đi vào.

Vừa vào cửa, Kim Hồ há hốc miệng không tin được vào những điều đang thấy. Cảnh tượng trước mắt vượt quá khả năng nhận thức của hần. Hồ ly tỷ tỷ từng nói, nữ tử thế gian vô cùng nhu mì quy củ? Vậy sao những gì hần đang thấy lại như thế này, hần nhớ rõ hồ ly tỷ tỷ từng giảng cho hần cùng Ngân Hồ, Bảo Hồ một quyển sách tên là “Liệt nữ kinh”, bên trong có nhắc tới, một nữ tử bị nam nhân sờ tay liền tự mình chặt đứt cái tay kia, có người được tán thưởng là có cái mũi xinh đẹp liền chặt đứt cái mũi của mình. Hồ ly tỷ tỷ còn oán giận, nhân loại tự cho mình là thanh cao, thường hay đem những nữ nhân không giữ quy tắc, quyến rũ lang quân của nữ tử khác là hồ ly tinh, khi ấy nghe vậy bọn họ cả ba lòng đầy căm phẫn, tại sao cứ cái gì thối tha đều nhắm hướng hồ ly chúng ta mà đổ. Ấy vậy mà lúc nhìn quang cảnh hiện tại, trong đại sảnh về phía bên trái, một nữ nhân đang ngồi trên đùi một nam nhân, thân thể gần như dán vào lồng ngực nam nhân. Còn bên phải, một nữ tử mà lại cùng nam nhân công khai đùa giỡn thân mật. Thấy Kim Hồ sắc mặt trắng bệch, Nam Cung Lợi ở bên cạnh còn tưởng rằng hần chưa trải việc đời, da mặt non nớt. Bèn an ủi nói: “Loại chuyện này, ở đây rất phổ biến.”

Kim Hồ hỏi: “Những nữ tử này đều là hồ ly hóa thành sao?”

Nam Cung Lợi bị lời nói của hần khiến cho bật cười, “Theo ta được biết, bọn họ người nào cũng như người nào. Người có thể cho rằng không chính xác. Trong chuyện kể, mới có hồ ly tinh. Chẳng qua quả thực có người gọi các nàng là hồ ly tinh.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì các nàng rất lẳng lơ.”

“Rất khai sao?” Kim Hồ khó hiểu, “Chẳng nhẽ hồ ly tinh tất cả đều rất khai sao?” Nhìn Nam Cung Lợi nghiêm túc gật đầu, hần hồ nghi cố gắng ngửi ngửi quần áo của mình, “Không có a? Làm gì có mùi khai?”

(Trong tiếng Trung, chữ “tao” có rất nhiều nghĩa, trong đó vừa có nghĩa là “lẳng lơ” vừa có nghĩa là “mùi khai”, thành ra Kim Hồ hiểu nhầm ý của Nam Cung Lợi, tưởng hần nói hồ ly có mùi khai.)

Nam Cung Lợi cười, khoác vai hần, “Ta đang nói tới hồ ly, không phải nói người”. Ngay sau đó nghi hoặc nhìn Kim Hồ, “Chẳng nhẽ người là hồ ly tinh?”

Kim Hồ bị hần nhìn ra, sắc mặt trắng nhợt, tưởng rằng thân phận của mình đã bị nhìn thấy, bèn lắp liếm giả vờ lớn tiếng nói: “Ta làm sao có thể là hồ ly tinh! Ta như vậy, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, là người bình thường thế này, làm sao có thể là hồ ly?”

Mấy lời này Nam Cung Lợi nghe thế nào cũng không được tự nhiên, có điều hần cũng không định truy cứu làm gì.

8. Kim Hồ - Chương 8

Thiên hạ đệ nhất phường Đào Liễu Lâu là nơi tĩnh lặng nhất vùng, cũng là chỗ kín đáo nhất. Từng được đương kim Thánh Thượng nhân lúc xuôi dòng Trường Giang xuống phía nam tá túc lại một đêm, hiện đang được xưng danh đệ nhất, kể từ đó danh tiếng vang xa, người nào ra giá cũng rất cao, chỉ mong được ngủ lại một đêm tại long tháp (giường nhỏ, hẹp và dài, còn chữ “long” thì ai cũng biết, gắn với mọi thứ vua dùng) nơi Thiên Tử từng nằm qua, mà Đại má má cũng thực có đầu óc kinh doanh, cho thành lập một câu lạc bộ dành cho khách hàng cao cấp, chỉ có thành viên câu lạc bộ mới có quyền quyết định hôm nay ai được dùng phòng hạng nhất.

Lúc này, trong phòng hạng nhất, Nam Cung Lợi đang ân cần khích lệ Kim Hồ, “Tôi đây ném thử chút Vô Tích Bài Cốt đi, đây chính là món sở trường của đầu bếp Đào Liễu Lâu đó.”

Kim Hồ thần thờ gấp một đũa.

“Ăn ngon không?” Nam Cung Lợi vồn vã hỏi han.

“Tạm tạm.” Kim Hồ buông đũa, hỏi: “Nam Cung Lợi, người không phải nói có thứ hay để xem sao? Ở đây chỉ có hai người chúng ta, làm gì có cái gì hay?”

“Đừng vội, ta ra ngoài thu xếp một chút.” Nói xong, đứng dậy, rời khỏi phòng.

Ngoài cửa đã có nha hoàn chờ sẵn, lập tức nghênh tiếp, hỏi: “Nam Cung công tử, có gì phân phó sao?”

“Chi Chi cô nương đang ở đâu?”

“Chuyện này... nàng ấy hiện tại đang bồi tiếp Hạ chương quý, nghe nói Hạ chương quý đương tiếp đãi một vị khách quý đến từ kinh thành.”

“Cái gì khách quý với chả không khách quý, lão tử ta ở đây cũng có khách quý, cũng muốn Chi Chi cô nương tiếp đón, còn không mau đi gọi người.” Nói xong hần lấy ra một khối bạc Nguyên Bảo sáng lấp lánh bỏ vào tay nha hoàn.

Nha hoàn cầm Nguyên Bảo nặng trĩu trong tay, lắp bắp, “Nam Cung công tử... Ngài chờ cho một lát. Ta ngay lập tức... Giúp ngài thông báo.”

Nam Cung Lợi hài lòng gật đầu, trở vào trong phòng.

Kim Hồ thấy hần về, nhào lại hỏi han: “Nam Cung Lợi, người đừng lừa ta! Cả buổi trời, chỉ ngồi ăn uống, làm gì có cái gì hay để xem?”

Nam Cung Lợi sợ Kim Hồ một khi không hài lòng, sẽ bỏ tiệc mà đi, vội vàng trấn an nói: “Người đợi một chút, đừng sốt ruột, lát nữa sẽ có cái để xem. Người có thích nghe Tiểu Khúc Nhân không?”

Kim Hồ vừa nghe có Tiểu Khúc Nhân để nghe, hai mắt sáng lên, “Đương nhiên thích, còn nhớ lần đầu hồ ly tỷ tỷ mang chúng ta theo xuống núi, đi trà lâu nghe hát, thực sự rất hay nha. Ta thích nhất “Tam quốc diễn nghĩa”, “Tiết Bình Quý”.”

“Cái đó là Bình thư.”

“Không sao, dù sao đều là một người vừa nói vừa hát đúng không?”

“Cái đó là Tô Châu Bình đàn (một hình thức văn nghệ dân gian, vừa kể chuyện, vừa hát, vừa đàn, lưu hành ở vùng Giang Tô, Chiết Giang, Trung Quốc).”

“Eo, vậy a? Thế Tiểu Khúc Nhân là cái gì?”

“Chính là, ai, dù sao ta nói cũng không rõ được. Người cứ từ từ xem là được.” Nam Cung Lợi bị hấn hỏi đến nhức cả đầu, trả lời lầy lẹ.

“Không biết thì cứ nói là không biết đi!” Kim Hồ bĩu môi.

Nam Cung Lợi đang định phản bác, nhưng đúng lúc cánh cửa mở ra, cắt ngang lời hấn.

Chi Chi ôm tỷ bà uyển chuyển thướt tha đi tới.

“Tỷ tỷ, bộ dạng người trông thật khá a.” Kim Hồ há hốc mồm, bộ dáng trông như kẻ nhà quê không hiểu chuyện đời.

Chi Chi lễ độ cười, “Cám ơn.” Trong lòng thầm khinh khi, cùng tới với đại sắc lang Nam Cung Lợi, chắc chắn cũng là sắc lang.

“Chi Chi, đã lâu không gặp.” Nam Cung Lợi gật đầu chào.

Chi Chi thay bằng nụ cười khách sáo, “Nam Cung công tử, đã lâu không gặp.”

“Chi Chi, ta đặc biệt mang bằng hữu tới đây nghe người tấu tiểu khúc. Nhanh lên, tấu khúc người sở trường nhất.”

Chi Chi ngồi trong góc phòng, khẽ lướt bàn tay trắng nõn trên đàn tỷ bà, giọng hát mềm mại lập tức vang

lên, “Tiểu oan gia, tu bắt thị xuyên hoa gia đích tử đệ, nhĩ thị cá tổ kinh tế bốn phân nhân nhân, na khuông nhĩ hội ôn tồn, năng nhuyển khoản, tri tâm tri ý. Liêu nhĩ bắt thị cá sử tính đích, liêu nhĩ bắt thị cá bạc tình đích, kỉ phiên đãi phóng hạ tư lượng dã, hữu bất giác tư lượng khởi.”

(Nội dung khúc hát đại khái là lời oán trách dành cho người tình)

“Hay lắm, hay lắm. Nghe vô cùng du dương lại ngọt ngào, ngọt ngào thấm thía nhưng lại dịu dàng thê lương. Quả nhiên không hổ là Chi Chi, ca khúc hay, bài hát duyên dáng, hơn nữa người lại đẹp.” Chỉ một khúc thôi, Nam Cung Lợi đã liên tục vỗ tay. “Có thưởng, có thưởng.”

Chi Chi ôm tỳ bà, “Cám ơn, Nam Cung công tử.”

Kim Hồ vẻ mặt khó hiểu hỏi, “Dễ nghe sao? Ta thế nào nghe một chút cũng không hiểu? Chi Chi tỷ, người rốt cuộc xướng cái gì? Ta chẳng hiểu chi cả. Ta trước kia ở trà lâu được nghe không giống chút nào, không hay nha.”

Chi Chi mỉm cười, lại có người đem diễm khúc Hòa Trà Lâu chốn lầu xanh đánh đồng với Bình thư, hảo đáng yêu a!”

Nam Cung Lợi cuống cuống, sợ nàng không vui, bèn bỏ đi, làm hỏng hết kế hoạch của hắn. Vội vàng nói: “Chi Chi, vậy người mau giăng trích đoạn Bình thư đi.”

“Nhưng mà, Nam Cung thiếu gia. Chúng ta là thanh lâu nữ tử làm sao có thể Bình thư?”

“Người không phải xưng danh thanh lâu hoa khôi sao? Làm thế nào một đoạn Bình thư đơn giản cũng không giăng được?” Nam Cung Lợi giọng điệu gây khó dễ.

“Nhưng mà...” Chi Chi hiếm khi bị khách nhân làm khó dễ, mắt đã phấp hồng.

Kim Hồ bên cạnh thấy không đành lòng, bèn bênh vực nói: “Kỹ năng nghề nghiệp thường chỉ chuyên chú một môn! Chi Chi tỷ không thể thì thôi, việc gì phải làm nàng khó xử?” Nói xong, lại quay đầu hướng Chi Chi, nhã nhặn nói: “Chi Chi tỷ, đừng buồn, ngồi xuống, cùng nhau ăn cơm nha?”

Chi Chi từng thấy không biết bao nhiêu khách nhân viện cớ ăn uống để làm trò bất nhã, nhưng khi nhìn vẻ mặt chân thành của Kim Hồ, không khỏi do dự: “Vị công tử này, ta chỉ bán nghệ không bán thân. Như vậy không hợp với quy củ.”

“Chi Chi tỷ, người cứ gọi ta Kim Hồ là được rồi, cái gì công tử với chả không công tử. Nghe quái lắm, không tự nhiên. Ngồi xuống đi! Dù sao đồ ăn cũng nhiều như vậy, chúng ta hai người lại ăn không vô.”

Nam Cung Lợi cũng muốn giúp vui, bèn giục: “Đúng vậy! Chi Chi người cứ việc ngồi xuống, yên tâm,

chúng ta sẽ không làm khó dễ gì người đâu.”

Chi Chi bị thúc ép đành ngồi xuống.

“Chi Chi tỷ nếm thử món cá chua Tây Hồ, tôm non Long Tĩnh, gà non Khiếu Hóa này đi.” Kim Hồ ân cần gấp bỏ vào trong bát của nàng.

“Được rồi, được rồi, cảm ơn người.” Chi Chi đối mặt với vị tiểu đệ đệ ngây thơ này, từ lâu đã không còn cảnh giác.

Nam Cung Lợi ở bên cạnh không cảm lòng bị ngó lơ, rót rượu vào chén trước mặt Kim Hồ, “Nào, Kim Hồ nếm thử rượu Tuyết Tuyền này đi, chẳng những ngọt ngào thanh khiết, còn không cay nồng.”

Nam Cung Lợi dán mắt vào Kim Hồ, uống cạn một chén, uống xong còn chép chép miệng mấy cái, “Thực rất ngon nha! Thêm chén nữa.”

“Uống được lắm, uống thêm đi.” Nam Cung Lợi vội rót thêm cho hắn một chén.

“Các người sao không uống? Uống được lắm, mọi người cùng nhau uống có được không?” Kim Hồ thấy bọn họ hai người chưa ai uống, tò mò hỏi.

“Không không không. Chúng ta không thích uống.” Hai người đồng thanh đáp.

“Chi Chi tỷ, người cũng không uống sao?” Kim Hồ định rót rượu cho Chi Chi.

“Không.” Chi Chi liên tục xua tay. “Ta phải giữ giọng hát, không được uống rượu.”

“Àu.” Kim Hồ đã rõ, “Kìa, Nam Cung Lợi, người cũng không uống sao?”

“Thực ra mấy ngày nay ta cảm thấy không khỏe lắm, đại phu bảo ta không được uống rượu.”

“Thật là đáng tiếc, rượu ngon như vậy lại chỉ mình ta có thể uống rồi.”

Chén rượu đó Chi Chi đương nhiên không thể uống, bởi vì nó nổi danh không phải chỉ vì có thể uống cho thỏa thích, quan trọng hơn... vì nó là cực phẩm xuân dược. Được mệnh danh có thể khiến trinh phụ biến thành dâm oa, dương suy trở thành kim thương bất đảo (cây thương bằng kim loại không ngã, ẩn ý thì ai cũng có thể tự đoán được). Đào Liễu Lâu sở dĩ nổi danh, một là vì thiên tự đệ nhất phòng (cái phòng vua từng ở), hai là bởi thứ rượu Tuyết Tuyền này.

Chi Chi nhìn trước mặt mình hai người bọn họ. Thấy Kim Hồ đơn thuần không hiểu sự đời như vậy, nhất định là bị Nam Cung Lợi lừa gạt, cho uống xuân dược. Mà Nam Cung Lợi quả là bỉ ổi, lại dùng hạ sách này.

Lúc này Nam Cung Lợi trông thấy Kim Hồ đã uống cạn một bình nhỏ rượu Tuyết Tuyền, biết được hiệu sắp phát tác, bèn nói: “Chi Chi, nơi này không còn chuyện của người. Người có thể đi rồi.”

“Vâng.” Chi Chi cũng không đành lòng chứng kiến cảnh Nam Cung Lợi ra tay hại Kim Hồ, nhưng bất lực, đành phải cáo lui.

Nam Cung Lợi thấy Chi Chi rời đi, bước nhanh đến khóa kỹ cửa phòng, sợ có người đến quấy rầy, hỏi Kim Hồ: “Người có cảm thấy cơ thể nóng lên, hoặc là ngứa ngáy khó chịu hay không?”

“Không có a!” Kim Hồ chỉ lo vùi đầu ăn lấy ăn để, tiếp đó lại lắc lắc cái bình, “Nam Cung Lợi, hết rượu rồi, người đi lấy thêm một chút có được không?”

Nam Cung Lợi trong lòng thầm cảm thấy kỳ lạ, rượu Tuyết Tuyền này nghe đồn chỉ cần một bình nhỏ cũng đủ cho một ngày một đêm, làm thế nào cả buổi trời vẫn không thấy công hiệu, chẳng lẽ tính toán không đủ? Hắn làm sao biết được, Kim Hồ vốn không phải người thường, xuân dược của nhân gian đối với hắn không có tác dụng.

Vì thế hắn vội vàng gọi thêm, một lần hai bình rượu Tuyết Tuyền.

Nhưng hai bình liên tiếp vào bụng Kim Hồ, vẫn không hề có phản ứng gì, không thấy bộ dạng của hắn có chút gì lửa nóng khó nhịn.

Nam Cung Lợi cực kỳ phẫn nộ, chẳng lẽ Đại má má dám lấy sản phẩm giả mạo ra bốn cột hắn. Thế là hắn dùng dùng giận dữ chạy vội xuống lầu, tìm bằng được Đại má má, nổi giận: “Đại má má, rượu Tuyết Tuyền của người có vấn đề phải không?”

“Làm sao có thể thế được? Chúng ta chính là lão điểm lâu năm, tuyệt đối không dám làm chuyện giả mạo.”

“Ta đây phải gọi ba bình, vẫn không có chút phản ứng nào.”

“Không thể nào?” Đại má má nửa tin nửa ngờ.

“Chẳng lẽ ta lừa người!” Nam Cung Lợi lớn tiếng.

Đại má má cười xòa, “Nam Cung công tử, ai nói người lừa gạt chúng ta đâu? A!” Đại má má vỗ vỗ tay, tựa hồ vừa nghĩ ra gì đó, “Nhất định là liều lượng không đủ, cho nên không có hiệu quả. Thế này đi, Nam Cung công tử, ta mang bình Phụng Tổng duy nhất, là loại cải tiến của rượu Tuyết Tuyền tặng không cho

người, bảo đảm bất kể thần tiên cỡ nào, hắc bạch vô thường, đều giống nhau có ngay hiệu quả, cam đoan người sẽ vừa lòng.”

“Vậy mới được chứ.” Nam Cung Lợi hài lòng nhận bình rượu Tuyết Tuyền của Đại má má, đi lên lầu.

Tục ngữ nói, ác có ác báo, không phải là không ứng, chỉ là thời điểm chưa tới. Không chỉ Nam Cung Lợi làm nhiều chuyện thất đức, vẫn là Kim Hồ hay làm việc thiện.

Lúc Nam Cung Lợi đang bưng Tuyết Tuyền rượu lên lầu, trong lúc bối rối có thử một ngụm nhỏ.

Sau này hần nhớ lại, hần là muốn kiểm chứng xem rượu Tuyết Tuyền này có thật công hiệu hay không, dù sao nhìn Kim Hồ uống nhiều chén như vậy, vẫn như cũ vô sự, sớm đối với hiệu quả của nó sinh lòng hồ nghi. Nhưng chỉ thử một lần, rõ ràng đem chính mình đang còn tỉnh táo ra làm thí nghiệm, tất nhiên đây đều là sau này mới bàn.

Lại nói về ngày hôm đó, Nam Cung Lợi sau khi uống một ngụm nhỏ, hiệu quả chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện, hần chỉ cảm thấy toàn thân lửa nóng, tiểu đệ đệ bên dưới lập tức có phản ứng. Hai tay bắt giắc ngay tại chân cầu thang, trước mặt mọi người cởi bỏ y phục.

Lúc ấy phía trên cầu thang vừa lúc có người đi xuống.

“Trần đại nhân, ngài cảm thấy đề nghị của ta thế nào?” Một nam nhân mập mập vẻ mặt tươi cười hỏi nam tử trước mặt.

Đứng sau là một nam tử, một thân bạch y, nhưng vẫn không thể che giấu khí chất lãnh liệt (lãnh đạm + lạnh liệt?) đầy người, bộ dạng vô cùng anh tuấn, hai mắt phi thường sắc bén, khiến cho người ta không dám cùng hần đối diện, sợ sẽ bị hần nhìn thấu.

Chỉ thấy hần vừa đi vừa nói chuyện: “Cứ theo ý của người. Yên tâm, sau khi mọi sự đã thành, ta tự nhiên sẽ ở trước mặt chủ nhân nói cho người mấy lời đẹp dạ.”

“Đa tạ Trần đại nhân.” Ngay đến Giang Nam Nhất Bá Thượng Quan Bang Chủ, đối với hần đều cung kính như vậy, có thể thấy được địa vị của nam nhân này không nhỏ chút nào.

Những người có ý thức, đều biết thừa không nên đụng chạm gì đến nam nhân này. Thế nhưng lúc này Nam Cung Lợi đã bị xuân dược tra tấn một hồi, ý chí không còn tỉnh táo. Hần tiến tới phía trước ôm cổ Trần đại nhân, rên rỉ nói: “Cứu cứu ta, ta nóng quá a!” Thân thể không ngừng ở trên người nam tử này cọ sát, dùng cách ấy để giảm bớt thống khổ.

“Cuồng đồ lớn mật, bảo vệ Trần đại nhân.” Thượng Quan Bang Chủ vội vàng hô to. Định tiến lên kéo Nam Cung Lợi ra.

“Từ từ,” Trần đại nhân vốn muốn đẩy Nam Cung Lợi ra, nhưng lại bị mùi hương tỏa ra từ trên người hắn cùng khuôn mặt ửng đỏ hấp dẫn, không chỉ không buông bỏ, mà còn ngăn trở hành động của Thượng Quan Bang Chủ. Hắn cảm thấy dục vọng của bản thân bị khiêu khích đến mức dựng cả lên, quyết định không hề miễn cưỡng. Thuận thế ôm lấy Nam Cung Lợi, hỏi quy công (chắc là người giúp việc trong lầu) ở bên cạnh, “Phòng gần đây nhất là phòng nào?”

Quy công bị khí thế của hắn làm cho kinh sợ, ngập ngừng run rẩy giơ tay lên chỉ, “Ở đây.”

Trần đại nhân một khắc cũng không trì hoãn, ôm lấy Nam Cung Lợi, cấp tốc vào phòng quy công vừa chỉ. Để lại đằng sau một đồng người há mở đứng dòm.

9. Kim Hồ - Chương 9

Chi Chi ôm chặt đàn tỳ bà trở lại phòng, toàn thân run rẩy.

Trong phòng, nha hoàn thân cận chưa bao giờ nhìn thấy nàng sợ hãi như vậy, lo lắng hỏi han: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Chi Chi cố gắng rót một tách trà, tay run rẩy đến mức căn bản không thể nâng được ấm trà lên, làm đổ không ít nước ra ngoài, nàng u sầu buông ấm trà. Nha hoàn bên cạnh vội vàng đón lấy, rồi tiến tới rót đầy một chén nước, đưa lên miệng Chi Chi, nàng giữ tay nha hoàn, “Ừng ực” một ngụm uống cạn. Chỉ một ly trà Hạ Đổ hâm nóng, cảm giác căng thẳng tiêu giảm không ít.

Chi Chi đột nhiên mở miệng: “Tiểu hoàn, người nói chúng ta thanh lâu nữ tử có phải quá lạnh lẽo vô tình đối với người đời?”

“Tiểu thư, cái gì lạnh lẽo với cả không lạnh lẽo ta nghe không hiểu. Nhưng cha ta từng nói rằng, làm người nên làm nhiều việc thiện, vì con cháu tích phúc đức nhiều một chút.”

Chi Chi cười nhạt: “Tích nhiều phúc đức? Làm nhiều việc thiện? Vậy người nói nơi này tham quan ô lại ưa chuộng chè chén, còn bình dân trung thực lại phải chịu khổ kiếm sống vất vả. Làm thế nào để văn hồi?”

“Đúng vậy! Nhưng cha ta từng nói rằng, Bồ Tát lúc nào cũng cân nhắc, những người đó kiếp sau nhất định phải chịu báo ứng.”

Chi Chi hai tay nắm chặt, lăm lăm trong mồm: “Ta ở lầu xanh lâu như vậy, tuy rằng nói là bán nghệ không bán thân, vẫn phải nhận hết sự khinh bỉ của người, này là đặt quan hiển quý, này là công tử phú gia, tất cả đều mang ta ra làm đồ chơi, hết đánh lại mắng, gọi là phải đến xưa là phải đi. Chưa bao giờ xem ta là người.” Chi Chi càng nói càng oán hận, thanh âm cũng càng lúc càng lớn tiếng, tựa hồ muốn đem nhiều năm bất bình cùng ủy khuất phát tiết ra ngoài.

“Tiểu thư.” Tiểu hoàn chưa từng thấy Chi Chi có vẻ mặt dữ dội như thế bao giờ, vô cùng sợ hãi.

Chi Chi không để ý đến nàng, như trước nói, có điều thanh âm của nàng càng lúc càng mềm mại: “Thế nhưng đêm nay được gặp hần, hần là vị khách đầu tiên quan tâm đến ta, gọi ta là Chi Chi tỷ. Ánh mắt hần không hề có ý khinh thường hay đùa bỡn ta, chỉ có sự tôn trọng cùng kính phục. Hần dường như là người đầu tiên không đem ta ra làm món đồ chơi, mà xem ta là một con người.” Chi Chi nói xong, trong mắt tựa hồ phát tán ánh hào quang.

“Tiểu thư, tuy rằng ta nghe không hiểu cho lắm. Nhưng nếu đúng là như vậy, vị công tử kia quả thực là người tốt.” Tiểu hoàn phụ họa nói thêm vào.

“Đúng vậy. Ta vốn cho rằng đến cuối cuộc đời này, vẫn phải vô tri vô giác mà sống. Nhưng ánh mắt thân thiện của hần đã đánh thức ra.” Chi Chi siết chặt cánh tay tiểu hoàn, hỏi: “Hần có thể được coi là có ơn với ta không? Có ân không báo là không được, đúng không?”

Tiểu hoàn bị Chi Chi bấu chặt tay nên đau, nhú mày, “Đúng vậy! Tiểu thư, cha ta từng nói, kiếp này không báo ân, kiếp sau sẽ hóa thành con gà, để trứng mỗi ngày để trả ân tình cho người.”

Chi Chi bưng mặt, hoảng sợ nói: “Hoa dung nguyệt mạo (dung mạo xinh đẹp) thế này, biến thành một con gà, thật sự phung phí của trời cho.”

Chi Chi cũng không biết có phải hay không nhưng bị gà mái hù dọa, cuối cùng hạ quyết tâm, vị Kim Hồ công tử kia cùng Nam Cung Lợi đi vào, cũng không biết hần là người ở chỗ nào? Nhà ở đây? Chỉ biết tìm đến Nam Cung phủ cầu chi viện. Cha con nhà Nam Cung đều là chi sĩ có học, nhất định sẽ không cho phép Nam Cung Lợi làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy.

Chi Chi khoác áo choàng, xỏ tay áo, phân phó nói: “Tiểu hoàn, ta đi rồi nhớ khóa kỹ cửa phòng, nếu có người đến tìm ta, cứ nói ta thân thể không được khỏe, đã ngủ rồi.”

“Vâng, tiểu thư. Có điều người muốn đi đâu?”

Chi Chi cười cười, ngữ điệu thần bí đáp: “Ta đi đẻ trứng.” (ý nói trả ơn, đọc lại bên trên nếu chưa hiểu rõ)

Chi Chi rời khỏi phòng, đi xuống cầu thang, dọc đường rón rén che đậy sợ có người gặp phải, ra cửa sau, mới có thể thở phào.

Cửa sau của Đào Liễu Lâu là một cái ngõ tắt nhỏ, trước hẻm lúc nào cũng đậu một hai chiếc xe. Nguyên lai là vì khách nhân chuyên đi cửa sau. Đào Liễu Lâu làm ăn rất tốt, không phải chỉ vì có lương đại lợi khí (ý nói cái phòng cao cấp và Tuyệt Tuyệt tửu), quan trọng hơn là Đại má má có mắt kinh doanh. Một vài đại quan quý nhân bị thê tử (vợ) quản rất nghiêm, bệnh cũ tái phát, mặc dù có ý nhưng không đủ can đảm đến kỹ viện. Từ khi Đào Liễu Lâu có cái ngõ bí mật này, những người đó tha hồ mà hùng tâm báo tử (to gan lớn mật). Không cần sợ vừa vào đến kỹ viện, cởi quần, trong nhà thê tử đã tìm tới cửa, lao vào ra sức đánh đập. Đào Liễu Lâu kể từ đó danh tiếng vang xa, khách tự nhiên đến nhiều như mây kéo về.

Đương nhiên đó đều là lời để nói với những người xa lạ.

Song phương tiện đi lại ở ngõ này cũng rất đắt đỏ. Nàng vẫy một chiếc xe ngựa đứng gần đấy.

“Tiểu thư, người muốn đi đâu?” Mã xa phu (người đánh xe ngựa) hiếm khi thấy cô nương đi cửa sau, không khỏi chăm chú nhìn nàng vài lần.

“Đi Nam Cung phủ thành tây.” Chi Chi đưa cho mã xa phu một khối Nguyên Bảo thật to, phân phó nói, “Phải nhanh.”

Xa phu lần đầu tiên thấy khách nhân hào phóng như vậy, dễ chịu đáp: “Được, cô nương mau lên xe, ngồi cho vững. Cam đoan xe ngựa còn chưa kịp nóng chỗ, đã đến Nam Cung phủ.”

Chi Chi kéo cao váy, lúng túng lên xe, quả nhiên không đợi nàng ngồi yên, xe ngựa đã nhắm hướng chạy như bay. Khiến nàng nghiêng ngã, vội vàng nắm chặt bệ cửa sổ.

Dọc đường gió lạnh táp vào mặt, khiến khuôn mặt nàng tái nhợt vô sắc, nàng biết rõ mình đang lấy tiền đồ ra đánh đổi. Nếu thắng không chỉ có Kim Hồ được cứu, mà chính mình cũng có thể sinh tồn, còn nếu thua, chỉ sợ bản thân cùng Kim Hồ rơi vào a tì địa ngục, từ đây kể về sau chẳng thể siêu sinh. Nàng không khỏi cười lạnh, chính mình từ trước đến nay luôn tự hào bản thân lúc nào cũng có thể bình tĩnh tự chủ, sao lần này lại ra quyết định không đoan chắc phần thắng thế này.

“Tiểu thư, đã tới Nam Cung phủ.” Đang trầm tư suy nghĩ, Chi Chi bị câu nói xa phu đánh thức. Chật vật xuống xe.

Đây là Nam Cung phủ hay sao?

Lúc này đêm đã khuya, Nam Cung phủ đèn đuốc sáng trưng, người người di chuyển, tạp âm nổi lên từ bốn phía, ồn ào huyên náo, mỗi người dường như đều đang tìm cái gì đấy, không ngừng lớn tiếng gọi to.

Nguyên lai là vì Nam Cung Thắng đã sớm cùng Kim Hồ ước định, buổi tối cùng ngủ chung giường, nhưng đợi từ trưa đến giờ, người nào cũng đã đi ngủ, vẫn không thấy bóng dáng Kim Hồ, cực kỳ lo lắng, hần bèn ngồi dậy, suy nghĩ, Kim Hồ hẳn là đã gặp Nhị đệ, chẳng thể thoát thân, lại nghe Kim Hồ buổi sáng nói, Nhị đệ dường như đối với hắn có chút tình ý, không khỏi lo lắng Nhị đệ cường bạo áp chế hắn. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Nhị đệ phẩm hạnh không xấu, tuyệt đối không đến mức làm ra chuyện cưỡng bức. Có điều càng nghĩ, một hồi lo lắng, một hồi lại an ủi chính mình, trong lòng không thể bình ổn, tự nhiên không sao ngủ được.

Cuối cùng Nam Cung Thắng ôm cơ thể vừa ốm dậy, ra ngoài. Ngoài cửa đã có nha hoàn chờ sẵn vội vàng tiến lên, đỡ lấy hắn, khuyên nhủ: “Đại thiếu gia, thân thể người còn chưa khỏi hẳn. Kim Hồ đại nhân phân phó, không được xuống giường.”

Nam Cung Thắng làm gì có bản lĩnh cùng nàng biện giải, chỉ nói: “Người có nhìn thấy Kim Hồ đâu không?”

Nha hoàn lắc lắc đầu, “Không có a. Nhưng nghe Phúc Bá nói, có người thấy Kim Hồ cùng thiếu gia buổi chiều hôm nay ở trong hoa viên nói nhỏ với nhau.”

Nam Cung Thắng nắm chặt tay nha hoàn. “Người khẳng định là Nhị thiếu gia?”

Nha hoàn đau lắm, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Nam Cung Thắng, không dám kêu đau, gật gật đầu.

“Thôi rồi thôi rồi, vậy là đã chậm mất một bước.” Nam Cung Thắng chỉ cảm thấy cơ thể trong nháy mắt không còn chút khí lực, toàn thân bủn rủn.

Đang đỡ lấy Nam Cung Thắng nha hoàn cảm giác được, chỉ thấy thiếu gia dường như đột nhiên không còn khí lực, sức nặng toàn thân đổ xuống người mình, nghi ngờ bệnh tình của thiếu gia tái phát, vội vàng kêu lên: “Thiếu gia, người có muốn trở vào phòng không?”

Nam Cung Thắng khoát tay áo, “Không cần, đỡ ta đến đại sảnh.”

“Nhưng mà?”

“Ngay lập tức!”

Nha hoàn thấy hấn tức giận, không dám nhiều lời, chẳng qua hết sức tò mò, có thể khiến cho Đại thiếu gia hảo tính tình này giận dữ, không biết rốt cuộc là chuyện gì quan trọng?

Nam Cung Thắng được nha hoàn giúp đỡ, đến phòng khách ngồi vào chỗ của mình, mới vừa ngồi xuống, liền phân phó nói: “Lập tức triệu tập tất cả hạ nhân, vô luận có ngủ hay không? Đều gọi cả vào phòng khách gấp ta.”

“Vâng” Nha hoàn không dám nhiều lời.

Chưa được một lúc, trong đại sảnh đã chật ních người, mỗi người trong mắt đều ứa lệ. Không phải vì bị người đánh thức, ngái ngủ nên lưu lại nơi khố mật. Mà là vui mừng, khóc vì cảm động. Ai nấy đều mừng rỡ, mặc dù đang ngủ ngon lại bị người ta dựng dậy, là việc khiến người ta phi thường cảm tức, nhưng do Đại thiếu gia lâu ngày chưa lộ diện mới vừa hết bệnh, liền ra mệnh lệnh đầu tiên, thật là hảo hảo hoài niệm a! Nhớ lại khoảng thời gian Đại thiếu gia lâm bệnh nặng, Nam Cung phủ giống như thiếu người cai quản, lão gia chỉ lo đem chim đi dạo chơi ở nơi yên tĩnh, Nhị thiếu gia thì lưu luyến phố hoa, khiến cho bọn họ vô cùng mất mặt, trông thấy kẻ dưới của thành đông bắc Đường phủ, thành nam họ Tây Môn gia đều phải che mặt mà đi, sợ bị người ta nhạo báng. Hiện giờ bọn họ rốt cuộc đã có thể ngăn đầu ưỡn ngực làm nô tài, không cần tiếp tục phủ đầu che mặt. Có mấy lão tuổi già nước mắt tuôn như mưa, giơ ống tay áo lên lau mắt. Còn bọn thanh niên hả lòng hả dạ, phát thệ phải hoàn thành thật tốt mệnh lệnh đầu tiên.

Nam Cung Thắng cũng không hiểu rõ đám đầy tớ đang suy tính gì, hần nhẹ giọng nói: “Các vị, đánh thức các người thật là có lỗi. Nhưng ta có việc gấp phải phiền đến các người giúp đỡ.”

“Đại thiếu gia xin cứ phan phó, vô luận là lên núi đao xuống biển lửa, chúng tôi một câu cũng không oán hận.”

“Đây cũng không phải việc gì khó, chỉ là nhờ các người tìm một người.”

“Ai? Thiếu gia chỉ cần giao cho, dù có chôn sâu ba thước chúng tôi cũng cho người đào lên.”

“Người này cách người đều biết, chính là người trị bệnh cho ta, Kim Hồ đại phu.”

Bên dưới vừa nghe tên, lập tức bùng nổ, “Kim Hồ thiếu gia? Kẻ nào to gan lớn mật, dám bắt cóc đại ân nhân, người đã chữa bệnh cho thiếu gia của chúng ta.” Đây là lời của Phúc Bá, hần cùng với Kim Hồ ở chung nhiều ngày, sớm đã vô cùng tâm đầu ý hợp.

“Nói đúng a! Kim Hồ thiếu gia là người tốt như vậy, lẽ nào lại có kẻ đi gây khó dễ?” Trù phòng (đầu bếp) A Thắm cũng rất thích Kim Hồ, Kim Hồ thiếu gia chính là người đầu tiên đối với cơm nước do nàng nấu không hề ghét bỏ thứ gì. Chỉ có thể nói Tiểu Kim Hồ được chăm sóc rất tốt.

“Đúng vậy, Kim Hồ thiếu gia đẹp trai như vậy, nhất định là có người ghen tị với hần.” Tiểu Hoa lần đầu tiên nhìn thấy Kim Hồ, đã bị khuôn mặt ngây thơ của hần bắt mắt hồn, còn thành lập câu lạc bộ Kim Hồ, đảm đương chức hội trưởng.

“Đúng, tìm được kẻ đó, chúng ta nhất định không thể tha cho hần.” Đang nói là Tiểu Lục, cán bộ đặc lực của câu lạc bộ Kim Hồ.

“Trật tự, trật tự!” Nam Cung Thắng bị phía dưới ồn ào làm cho đau cả đầu, đợi cho âm thanh xôn xao dần dần lắng xuống, nói: “Tóm lại, ta muốn các người triển khai làm nhiều nhóm tỏa ra để tìm, xó xỉnh nào cũng không buông tha. Nếu thấy người hoặc vật nào khả nghi. Lập tức mang đến cho ta.”

“Vâng” Mọi người trăm miệng một lời đồng thanh đáp.

“Lần này hành động có tên là “Tìm Hồ”, có ta tự mình đảm nhiệm tổng chỉ huy, tọa trấn nơi này. Có Phúc Bá đảm nhiệm chỉ huy hiện trường. Bây giờ, nghỉ nghiêm, tại chỗ giải tán, bắt đầu hành động!” Nam Cung Thắng chỉ huy đầu vào đấy nói.

Sau khi đã trải qua vô số lần hành động, đám người lập tức giải tán.

Nam Cung Thắng nhúc nhúc đầu day day huyết Thái Dương, thành thật mà nói, lần này có thành công hay không, hần cũng chưa chắc, nhưng cơ thể của hần chưa hoàn toàn bình phục, không thể thi triển công lực,

chỉ có thể dựa vào đám người ô hợp này.

Thời gian trôi qua, Nam Cung Thắng càng lúc càng nôn nóng, đúng lúc hần không còn nhẫn nại, định tự mình động thủ thì Phúc Bá dẫn một nữ tử dung mạo vô cùng xinh đẹp đến, “Thiếu gia, vị cô nương này tự xưng là đã gặp Nhị thiếu gia cùng Kim Hồ công tử.”

Nữ tử im lặng đứng ở một bên.

Nam Cung Thắng quả thật không thể nào chờ đợi, nhất thời nắm lấy bả vai nàng mà lắc: “Nói mau, Kim Hồ đang ở đâu, hần có ổn không?”

Nữ tử đó chính là Chi Chi, nhìn thấy Nam Cung Thắng sốt ruột như vậy, vừa vào liền không hỏi gì đến đệ đệ của mình, mà chỉ quan tâm đến tung tích Kim Hồ. Tuy rằng bị rung lắc đến choáng váng đầu óc, nhưng khóe miệng nàng ngược lại cười tủm tỉm, nàng đã rõ, lần này nàng đã không nhầm.

Chi Chi khẽ mở miệng, chậm rãi nói: “Nam Cung thiếu gia, chúng ta làm một cuộc giao dịch đi!”

10. Kim Hồ - Chương 10

Trong Đào Liễu Lâu, tại thiên tự đệ nhất phòng.

Sau một lúc vui đầu vào ăn uống Kim Hồ rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh không thấy một bóng người, kỳ quái nói: “Nam Cung Lợi ơi là Nam Cung Lợi. Người chạy đâu mất rồi? Đi lúc nào cũng không gọi ta một tiếng? Mặc kệ người. Ta cứ ăn sạch chỗ này cái đã.”

Nghĩ thế nên Kim Hồ tiếp tục tay phải nắm cá, tay trái bốc gà, tiếp tục ăn ngấu nghiến, một lát sau, đột nhiên ngẩng đầu lên, bên mép còn lòi ra một cái vây cá, “Không tốt rồi, Nam Cung Lợi chắc chắn trách ta hai lần cho hần leo cây, cho nên gọi nhiều đồ ăn như thế, bắt ta trả tiền để trừng phạt.”

Kim Hồ vội vàng đứng dậy, lục lục sờ sờ, “Toi rồi! Toàn bộ tiền đều để cả ở trong phòng, không có mang theo. Làm thế nào bây giờ?”

Hần lo lắng đến độ ở trong phòng đi tới đi lui, “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Thật là!” Hần tựa như nghĩ ra biện pháp, vỗ tay một cái, “Ta thừa dịp chưa hai phát hiện, nhanh chóng bỏ trốn, không phải là xong hay sao?”

Kim Hồ vội vàng hướng cửa đi tới, đột nhiên quay ngược trở lại, cầm lấy bình rượu Tuyết Tuyền trên bàn, ngồi xuống uống nốt, nhằm tăng thêm lòng can đảm.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên ngoài cửa truyền đến âm thanh trò chuyện, hơn nữa nghe tiếng bước chân có vẻ đang hướng nơi này đi tới.

Kim Hồ luống cuống đứng lên, “Không xong rồi, chắc chắn là tới thu tiền!” Hắn hết nhìn sang trái lại nhìn sang phải, vội tìm cách né tránh. Đột nhiên nhìn thấy cái giường cạnh tường, không kịp do dự, nghe thấy cánh cửa phía sau đang mở, sét đánh không kịp bưng tai như thế, rất nhanh nhắm hướng cái giường nhảy lên, nhanh chóng vén chăn nằm vào, thấp giọng cầu nguyện, “Ngàn vạn lần đừng để bị người ta phát hiện a!”

Kim Hồ trốn đúng lúc, hắn vừa nằm xuống, còn chưa kịp thay đổi tư thế, cửa đã bị mở ra, có tiếng bước chân hai người đi tới.

“Nam Cung công tử, thứ ngài cần chúng tôi đã mang tới rồi.”

Chờ cả nửa ngày không thấy có hồi âm, thanh âm đó lại hỏi: “Nam Cung công tử, ngài còn cần không?”

Một âm thanh khác vang lên, “Câm miệng, cái đồ ngu ngốc này. Nam Cung công tử đang khoái hoạt, làm sao có công phu để trả lời người.”

“Có điều, không phải Nam Cung công tử bảo chúng ta mang đồ tới sao?”

“Có thể hắn quá sung sướng, đã sớm mệt rồi.”

“Nhưng mà, Nam Cung công tử khẩu vị thật ghê gớm, không chỉ có hai bình Tuyết Tuyền tửu, còn muốn chúng ta đưa tới nhiều công cụ kích thích như vậy.”

“Nói đúng a. Một lọ Tuyết Tuyền tửu này thôi đã hơn mười phần xuân dược. Theo lý thuyết một tối chỉ cần chừng này thôi a.”

Nói xong hai người cùng cười hi hi.

Kim Hồ bị chặn ép tới không thở nổi, bất thần phát ra một tiếng ho nhẹ.

Hai quy công bị dọa đến mức không dám thở mạnh, liên thanh giải thích, “Thật là có lỗi quá, quấy rầy Nam Cung thiếu gia, tiểu nhân đã mang đồ đến, lập tức ra ngay.”

Kim Hồ hạ giọng, bắt chước thanh sắc của Nam Cung Lợi nói: “Còn không mau cút đi!”

“Vâng!” Cả hai quy công sau tiếp trước, lao về phía cửa chạy đi.

Căn phòng trong nháy mắt khôi phục lại vẻ yên tĩnh, sau cả nửa ngày, xác nhận trong phòng không còn một ai, Kim Hồ tung chăn, há mồm thở dốc, “Hô, thiếu khí đến mức nghẹn chết!” Ngay lập tức nắm chặt tay, mắng: “Nam Cung Lợi chết tiệt, ta chỉ biết hắn có tà tâm. Không ngờ dám gạt ra uống xuân dược! Thật sự là đồ chó chết không thể cải tạo.”

“Chỉ là hắn đến cuối cùng đã chạy đi đâu?” Kim Hồ âm thầm buồn bực. Hắn thật không ngờ được, Nam Cung Lợi lúc này đang nhận lấy hậu quả, cùng người ở trên giường phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm, X”3 ý nói vô cùng mãnh liệt)!

Kim Hồ nhảy xuống giường, “Mặc kệ, ta phải nhanh chóng rời khỏi đây. Tránh phải gặp lúc hắn quay trở lại, càng thêm phức tạp.”

Kim Hồ tuy rằng không sợ xuân dược nhưng đã uống cả mấy bình rượu, cũng có chút say. Vừa bước được một bước đã đứng không vững, ngã xuống đất.

Đúng lúc này, cửa bị đá văng, Nam Cung Thắng cùng Chi Chi một trước một sau đi vào.

Nam Cung Thắng vừa vào tới cửa đã trông thấy Kim Hồ té trên mặt đất, nghĩ hắn đã bị dược tính phát tác, vội vàng xông tới phía trước, ôm lấy cổ hắn, gọi: “Kim Hồ, ngươi không sao chứ? Cảm thấy thế nào?”

Chi Chi đứng bên cạnh thấy trên bàn mấy bình rượu lớn, liền cầm lên lắc lắc, tất cả đều rỗng không. Không đợi Kim Hồ trả lời, liền quay lại nói với Nam Cung Thắng: “Nam Cung thiếu gia, Kim Hồ đã muốn một lần cạn năm bình rượu lớn. Chỉ sợ là nếu không hành động ngay, dục hỏa sẽ thiêu đốt cơ thể, không phát tiết được mà chết, luận cách nào cũng vô phương cứu chữa.”

Nam Cung Thắng nghe xong kinh hãi, hai tay bắt giắc ôm chặt Kim Hồ, trong lòng thầm nghĩ tuyệt đối không thể để hắn chết, liền hỏi: “Có cách gì để cứu y không?”

“Chỉ có thể dùng sinh hoạt giao hoan với có công hiệu.”

Nam Cung Thắng không định lợi dụng lúc người gặp khó khăn, bèn hỏi: “Không có cách khác sao?”

Chi Chi lắc đầu, “Rượu này vốn là dùng để đối phó với thanh quan (thanh kỹ không chịu tiếp khách), thường chỉ cần một lọ như vậy là đủ rồi. Không biết vì cái gì Kim Hồ gọi một lần nhiều bình như vậy, theo lẽ mà nói, đã phải sớm bất tỉnh nhân sự. Cho nên muốn dùng biện pháp khác đã không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể làm thế.”

“Vậy ngươi có thể gọi một cô nương tới hầu hạ Kim Hồ được không?”

Kim Hồ vừa nghe Nam Cung Thắng muốn tìm một cô nương, trong lòng không vui, nắm chặt y phục của hắn.

Nam Cung Thắng về cơ bản chính là trái với lương tâm mà nói ra câu ấy, tự trong đáy lòng của hắn cũng không vui khi người khác nhìn thấy thân thể của Kim Hồ, hơn nữa Kim Hồ lại đang nắm chặt y phục của hắn, hắn trông thấy mặt Kim Hồ vì uống nhiều rượu lại thêm đắp chăn lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Nam Cung Thắng tưởng được tính phát tác, thập phần sốt ruột.

Hơn nữa lại có Chi Chi ở bên cạnh thêm vào, “Xem ra Kim Hồ thiếu gia mặt mũi đỏ bừng, có đi tìm cô nương cũng e là không kịp. Ta lại là thanh quan, chỉ bán nghệ chứ không bán thân, nơi này chỉ còn mỗi thiếu gia ngài, đành phải phiền đến ngài giúp hắn.”

Nói xong, Chi Chi xoay người rồi đi ra ngoài, cẩn thận giúp bọn hắn đóng cửa.

Nam Cung Thắng trong lòng rất khó khăn, không khỏi mắng: “Nhị đệ chết tiệt, dám làm ra những chuyện thương thiên hại lý như thế này, may mắn là Kim Hồ không gặp phải chuyện gì, bằng không ta nhất định phải cho hắn một trận.”

Về phần Kim Hồ bị hắn ôm lâu như vậy, tư thế khó chịu, khẽ nhúc nhích đổi lại dáng nằm.

Nam Cung Thắng lầm tưởng cơ thể hắn ngứa ngáy, sợ là được tính đã phát tác mạnh hơn, cũng không còn lựa chọn nào khác, đành ôm lấy Kim Hồ, mang đến bên giường, đặt hắn xuống, dùng thân thể mình phục lên.

Kim Hồ biết Nam Cung Thắng định làm cái gì, hắn vốn cũng có cơ hội để giải thích nhưng lại không làm. Thứ nhất hắn không muốn Nam Cung Thắng phát hiện ra mình không giống người thường, xuân được đối với bản thân không có tác dụng; thứ hai hồ tính vốn mị hoặc, kể từ lúc xác định mình đối với Nam Cung Thắng chính là có tâm ý, từ lâu đã ham muốn cơ thể Nam Cung Thắng, nhưng khổ nỗi không có cơ hội, giờ phút này Nam Cung Thắng đã tự mình vác xác tới, tự nhiên ôm ờ lại hóa thành chuyện tốt.

Nam Cung Thắng sắc sảo hỏi han: “Kim Hồ, ngươi không phải bị nóng sao?”

Kim Hồ nghĩ thầm, ngươi cần gì đông dài như vậy, chuyện cần làm rồi cũng phải làm thôi.

Hắn bèn rên rỉ nói: “Uhm... Nam Cung Thắng... Ta nóng quá a!” Một tay cởi bỏ y phục, chỉ trong chốc lát, hai lớp trang phục rơi ra, thân thể Kim Hồ trắng như tuyết lộ dần ra trước mặt Nam Cung Thắng, chỉ cần nhìn thôi cũng đã khiến Nam Cung Thắng dục hỏa bốc lên, trong ánh mắt cũng lộ ra ham muốn nồng nhiệt, tiểu đệ đệ bên dưới cũng dựng cả lên.

Kim Hồ bị ánh mắt của Nam Cung Thắng quán chặt, hắn tuy rằng đã quyết định hiến thân, nhưng chung quy vẫn còn chưa quen việc này, thẹn thò ngồi dậy, gò má ửng đỏ, thân thể chuyển màu hồng phấn, hai đầu ngực phía trước dần dần đậm lại, mới đầu chậm rãi gượng dậy, hạ thân cũng thấm ướt.

Nam Cung Thắng xé bỏ y phục vương vãi trên người, bất cứ chỗ nào hắn cũng dùng chính mình cảm thụ làn da trắng nõn của Kim Hồ. Khi hắn dùng da thịt thô ráp ra sức nhu sát (mân mê + ma sát) toàn thân Kim Hồ, chỉ trong chốc lát đã thỏa mãn kích thích, khiến hai người cùng lúc ôm nhau thở dốc, càng ôm

càng thêm chặt. Nam Cung Thắng hôn lên môi Kim Hồ, đầu lưỡi luồn vào trong khoang miệng của hắn, ngóc ngách nào cũng không buông tha, mút đầu lưỡi Kim Hồ thật sâu, Kim Hồ bất giác toàn thân run rẩy, trước mặt hiện bạch quang (choáng váng đó mà), cơ thể hơi giật nhẹ, một trận bạch dịch (tinh dịch ~~~) thẳng hướng phun ra, dục vọng được phát tiết sau khi Kim Hồ trở nên thất thần, lắm bắm nói: “Nam Cung Thắng, ta chịu không nổi nữa.”

Nam Cung Thắng khẽ cười: “Mới thế này đã chịu không nổi, còn sớm lắm.” Hắn dùng bàn tay linh hoạt trêu đùa nơi Kim Hồ vừa mới phát tiết xong, khiến cho hắn lại một lần nữa hăm sâu dục vọng, cánh tay mảnh khảnh còn hơn nữ tử dán chặt vào lưng Nam Cung Thắng, pháp phòng không dứt.

Kim Hồ định kéo Nam Cung Thắng xuống, hôn trụ miệng hắn, nhưng bị Nam Cung Thắng gian xảo cự tuyệt, đôi môi nóng rực lướt trên toàn thân Kim Hồ, từ cần cổ nồn nà miết dọc sống lưng, rồi đến cái bụng bằng phẳng, hướng xuống dưới... Xuống chút nữa, cuối cùng chạm vào phần phía sau không ngừng ngo nguậy.

Đầu Nam Cung Thắng dừng tại nơi đó, gắt gao nhìn chăm chăm vào bộ phận phiếm hồng của hắn, khiến Kim Hồ cả thẹn, hai chân có ý muốn khép lại, kẹp chặt đầu Nam Cung Thắng, đem Nam Cung Thắng càng lúc càng kéo lại gần. Nam Cung Thắng bị màu hồng tiên diễm (xinh đẹp) hấp dẫn, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, Kim Hồ khẽ nấc thành tiếng: “Nam Cung Thắng... Như vậy quá mức... Ta không chịu nổi!” Nam Cung Thắng thấp giọng an ủi: “Ngoan, phải làm ướt, nếu không lát nữa sẽ rất đau.” Kim Hồ vốn không giống loài người, bị Nam Cung Thắng kích thích, tự động tiết ra. Nam Cung Thắng bị mùi vị của hắn khuấy động, đầu lưỡi càng cố gắng đẩy vào, mô phỏng theo nhịp vận động. Kim Hồ bị hắn thúc đẩy, cơ thể trái phải đều rung lên, cắn chặt môi, hai tay nắm chặt khăn trải giường bên dưới, khiến mặt vải nhăn lại thành nhiều nếp gấp. Hai chân dựa theo bả vai của Nam Cung Thắng hết cơ rồi lại duỗi.

Cuối cùng Nam Cung Thắng cũng ngồi dậy. Bộ phận nam tính như sắt nóng xâm nhập vào cơ thể hắn, Kim Hồ nức nở khóc thành tiếng, “Nam Cung Thắng, rất đau a!” Hắn mở to hai mắt, trừng trừng nhìn nam nhân trên người.

Nam Cung Thắng an ủi nói: “Cứ thoải mái, lần đầu tiên đương nhiên sẽ đau.” Thân thể hắn cứng đờ, cả người ở phía trên hắn, mồ hôi cũng dọc theo cơ thể chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống người hắn.

Thật là khiến cho người ta khó nhịn khoái cảm, nháy mắt đã bị đau đón làm cho nhạy cảm, Kim Hồ vốn đang đứng thẳng cũng bị làm cho héo rút. Hắn hít sâu một hơi, lại cảm giác được rõ ràng Nam Cung Thắng to lớn đang chôn sâu bên trong cơ thể hắn, lan tỏa nhiệt khí nóng bỏng, giống như mãnh thú đang chờ vận sức.

“Nam Cung Thắng... Ta bỏ cuộc.” Kim Hồ nức nở nói, hắn bị đau đón dọa cho sợ hãi.

Nam Cung Thắng hít sâu một hơi, nói: “Người cứ thoải mái đã, ta mới có thể lùi ra.”

Kim Hồ nghe lời cố gắng thả lỏng chính mình.

Nam Cung Thắng cảm giác kim thương (cây thương bằng sắt ~~~) của bản thân không còn bị bức tường

xung quanh gắt giao ép chặt, chậm rãi rút ra. Đúng lúc chỉ còn một chút, Kim Hồ vừa nhẹ nhàng thở phào, nguyên bản thẳng đứng của Nam Cung Thắng lại ma sát với hồng điểm (tự hiểu a).

Nam Cung Thắng cố gắng bình ổn dục hỏa bị động tác của Kim Hồ vô tình nhen nhóm lại, cuối cùng không thể khống chế, rên lên một tiếng, mãnh lực lại tiếp tục đẩy vào trong cơ thể Kim Hồ, toàn bị kim thương lại tiến vào, so với lúc nãy càng sâu hơn.

Kim Hồ sợ hãi kêu thành tiếng, vùng vạy, chỉ muốn tìm cách gạt bỏ.

Nam Cung Thắng bên dưới càng lúc càng ép chặt, khuôn mặt tuần tú đầm đìa mồ hôi chôn chặt tại cần cổ hắn, hai tay âu yếm tiểu đệ đệ của Kim Hồ, cố di chuyển cái mông rắn chắc, đầu tiên là rút ra, tiếp theo đó lại cùng lực tiến vào giữa huyết phía sau Kim Hồ.

Kim Hồ dần dần thích ứng, đau đớn thuyên giảm, trở nên kích thích mãnh liệt. Mỗi lần tiến lên lùi ra hắn đều thở dốc vô cùng khoái cảm. Theo tiếng thở gấp nhanh dần, Kim Hồ lại tiếp tục phóng xuất, hậu huyết càng ngày càng gắt gao chôn sâu kim thương của Nam Cung Thắng vào cơ thể hắn, càng lúc càng nóng lên, sau vài lần, vận sức thả lỏng vật xâm nhập, chất lỏng ở trong Kim Hồ xuất ra.

Đêm nay đã định không ngủ, bọn họ mồ hôi hòa trộn, thăm dò cơ thể lẫn nhau, làm thế nào cũng không đủ. Tình cảm mãnh liệt như đám hoa lửa, chạm vào là bốc cháy, hai người nhiệt liệt giao hoan, một lần rồi lại một lần, mãi cho đến lúc rơi vào kiệt sức. (thứ tính bà cố)

11. Kim Hồ - Chương 11

Tăng sáng, từng tốp từng tốp khách nhân rời khỏi Đào Liễu Lâu, Đại má má đứng im lặng ở một bên cửa tổng tiền, Đào Liễu Lâu sau buổi đêm náo nhiệt nay đã trở lại sự yên ắng ban ngày. Đại má má đợi đám khách nhân cuối cùng cất bước, đắm đắm bả vai cả đêm không được thả lỏng, xoa bóp khuôn mặt đã nhức mỗi từ lâu vì cười nhiều. Hối hận nói: “Phải đi ngủ một giấc thật ngon, bằng không nếp nhăn trên mặt sẽ lại tăng thêm. Cái danh hiệu tú bà đẹp nhất ngô Yên Liễu khó mà giữ được.”

Nhưng đúng lúc này, một tiểu nha hoàn mập mập luống cuống tay chân từ trên lầu chạy xuống, còn không kịp nhìn đường, húc cả vào ngực Đại má má.

Đại má má nhìn thấy bộ đồ lằng la tơ lụa còn mới bị đụng phải, vung một cái tát, “Chưa thấy qua cái đứa tiểu xương phụ (đồ đĩ) nào như ngươi, đằng sau có quỷ có cọp hay sao, muốn để người ta nói Đào Liễu Lâu chúng ta chỉ toàn một bọn ăn hại không hiểu chuyện như các ngươi?”

Tiểu nha hoàn che mặt, khấp nép lúng túng đứng ở một bên, không dám lên tiếng.

Đại má má nói: “Ngươi vội vội vàng vàng như vậy hẳn là có sự tình gì quan trọng, vậy sao đến lúc này lại không nói tiếng nào.”

Tiểu nha đầu vội vàng bẩm báo nói: “Má má, khách nhân trong thiên tự đệ nhất phòng không có ra ngoài? Không biết có xảy ra chuyện gì hay không?”

Đại má má cười nói: “Không cần phải lo lắng, đó là phòng của Nam Cung Nhị công tử. Đêm qua Nhị công tử uống liên tiếp vài bình Tuyết Tuyền tửu, còn ngại không đủ. Ta sau cùng phải cố gắng thêm Tuyết Tuyền cải tiến. Sợ là vẫn còn khoái hoạt cho tới sáng hôm nay, vừa mới ngủ thôi.” Nói xong còn lớn tiếng che miệng cười nói: “Ha ha ha, một khi Nhị công tử cao hứng, chỉ sợ sẽ cho chúng ta thêm nhiều tiền thưởng.”

Quy công bên cạnh cũng đứng tiễn khách chung thấp giọng xen mồm nói: “Có điều, Đại má má, vừa mới bị Trần đại nhân ôm đi không phải là Nam Cung Nhị công tử hay sao?”

“Người nói cái gì?!” Đại má má nghe như sấm sét bên tai, âm thanh sợ hãi, “Vậy đang ở thiên tự đệ nhất phòng là ai?”

“Tiểu nhân cũng không rõ là ai?” Tiểu nha hoàn bị dọa, thấp giọng hồi đáp.

“Còn không mau đưa ta đi xem!”

“Không phải người nói không cần lo lắng hay sao?” Những lời này, tiểu nha hoàn chỉ dám thấp giọng nói, ai bảo người ta là bà chủ.

Ba người vừa đi tới thiên tự đệ nhất phòng, người đẩy ta, ta đẩy hấn, không ai dám tiến lên gõ cửa.

Tú bà thấp giọng nói: “Ngộ nhỡ đại nhân vật ở trong đang khoái hoạt, chúng ta vào quấy rầy hứng thú của người ta thì biết làm thế nào? Ta gánh không có nổi đâu!”

Quy công ép sát vào cánh cửa, lắng lắng lắng nghe động tĩnh bên trong, tất cả đều tĩnh lặng, không thấy có bất cứ âm thanh nào, lắc lắc đầu, nói: “Tiểu nhân cho rằng chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi. Bên trong im lặng như vậy, có khi là đã xảy ra án mạng!”

“Á!” Tiểu nha hoàn bên cạnh phát ra tiếng hét chói tai.

Hai người bên cạnh vội vàng bịt miệng nàng lại, cả giận nói: “Nhỏ giọng thôi! Người muốn đánh thức người ở bên trong hay sao?”

Tiểu nha hoàn liên tục lắc đầu, hai người bọn họ mới buông tay ra, tiểu nha hoàn toàn thân phát run, nói: “Chúng ta sẽ không bị giết người diệt khẩu chứ?”

Tú bà mặt cắt không còn giọt máu liếc mắt nhìn nàng một cái, lấy thêm can đảm, nói: “Không có đâu, chúng ta Đào Liễu Lâu trị an nghiêm mật. Đặc biệt cùng với nha môn có liên hệ khẩn để báo nguy, sẽ

không có việc gì.”

“Nhưng chỉ sợ Tiểu Đổ còn chưa chạy tới nha môn, người ta đã tắm máu Đào Liễu Lâu rồi!”

Càng nói càng quá lên, cả ba người chỉ thấy sồn tóc gáy, định xoay người đào tẩu, chạy càng xa càng tốt, đỡ phải bỏ mạng nơi này.

Đúng lúc bọn họ đang miên man suy nghĩ, cửa thiên tự đệ nhất phòng chậm rãi mở ra, động tác của ba người cũng chậm như rùa, từ từ quay đầu lại, chỉ thấy Nam Cung Thắng hai tay đặt ở trước ngực, buồn cười nhìn ba người, hỏi ngược lại: “Sát thủ? Phát sinh án mạng? Hủy thi diệt tích (hủy thi thể, xóa dấu vết)? Hử?”

Đại má má cười nói: “Nam Cung công tử, thật là khách hiếm thấy a?” Võ vồ vào sau gáy quy công, “Đều là do hần xem ‘Xuân Phong Trần chi tam cô lục bà’ với cả tiểu thuyết, miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ.”

Quy công sờ sờ gáy, rất muốn phản bác, nhưng không tán thành sao được? Nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Đại má má, đành phải im lặng, dù sao bản thân cũng không có hùng tâm báo đảm.

Nam Cung Thắng nói: “Bỏ qua đi, ta cũng không rảnh truy cứu các người, mau chuẩn bị chút nước cùng bữa sáng, mang đến đây.” Nói xong, ném một khối Nguyên Bảo thật to vào trong tay Đại má má.

“Vâng, Nam Cung công tử, ngài cứ yên tâm, không chỉ nhanh, mà là nhanh nhất.”

“Được, ta sẽ ở đây chờ.” Nam Cung Thắng quay trở vào phòng.

Đại má má mang theo hai người đẩy một bụng nghi hoặc xuống lầu, “Kì quái, làm sao đêm hôm qua đi vào là Nam Cung Nhị công tử, đến hôm nay đi ra lại là Đại công tử?”

Quy công ở phía sau bỗng nhiên tỉnh ngộ, vỗ tay nói: “Tiểu nhân biết rồi, nhất định là Nhị công tử hiếu thuận với ca ca, thấy hần vừa bệnh nặng mới khỏi, liền làm đại lễ cho ca ca. Uhm, nhất định là như vậy.”

“Nam Cung Nhị công tử thật là ngoan ngoãn hiếu thuận a!”

“Đúng vậy, lần sau trong trấn có tuyển hiếu liêm (người hiếu thuận + liêm khiết), chúng ta cho hần một phiếu mới được.”

Tú bà gật gật đầu, “Khó nhất chính là, hần không chỉ chiếu cố nhu cầu sinh lý của ca ca mình, còn có nhu cầu tâm lý. Gây dựng lại danh dự cho Nam Cung Đại công tử một thân nam nhân.”

“Đúng vậy.” Hai người ở đằng sau nhất tề gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Đáng thương thay Nam Cung Lợi, đã thất thân lại còn được Đào Liễu Lâu tập thể thừa nhận, không biết là nên cười hay nên khóc.

Lại nói về Nam Cung Thắng ở trong phòng, sau khi đuổi đám người quấy nhiễu mộng đẹp ở bên ngoài, một lần nữa trở lại ngồi trên giường, nhìn Kim Hồ đang say ngủ, trên mặt đầy vẻ sủng nịnh tươi cười, trong khi đáy lòng lại âu sầu một đồng, theo lý mà nói chẳng có nam nhân nào thích việc mình bị coi như nữ nhân ôm ấp, không biết Kim Hồ trong lòng nghĩ thế nào? Chỉ sợ là hắn vừa tỉnh lại, hối hận còn không kịp, song Nam Cung Thắng nhìn trên người Kim Hồ, thấy dấu vết do chính mình lưu lại, không khỏi có chút hối hận.

Kim Hồ trên người trắng nõn rải rác đầy dấu hôn tím bầm, từ bắp đùi kéo dài tới tận bộ vị tư mật càng dày đặc, cục huyết phía sau không ngừng rỉ ra chất lỏng màu trắng, làm ướt hết cả khăn trải giường bên dưới người hắn, biểu hiện vô cùng thờ ơ.

Nam Cung Thắng hết nhìn rồi lại nhìn, cảm thấy thân thể lại một trận lửa nóng, từ tối hôm qua đến sáng hôm nay, bản thân không buông Kim Hồ một khắc, chỉ cần một động tác nhỏ nhỏ bình thường của hắn cũng khiến dục vọng bị khiêu khích, bản thân cũng mặc kệ thân thể vừa mới hồi phục, Kim Hồ bị hành hạ đến mơ mơ tỉnh tỉnh không biết bao nhiêu lần, trung thành đi theo cảm giác nguyên thủy của mình.

Trải qua đêm vừa rồi, Nam Cung Thắng hiểu rõ chỉ có Kim Hồ mới có thể cùng cơ thể của chính mình đạt tới sự tương thích hoàn mỹ, bất kể bằng cách nào bản thân cũng không thể buông hắn ra, thế nên đã sớm quyết định, vô luận phải trả giá thế nào, cũng phải đem Kim Hồ khóa chặt ở bên người.

“Nam Cung thiếu gia, nước sạch cùng đồ ăn đều đã được chuẩn bị tốt.” Có người khẽ gõ cửa phòng.

“Mang vào đi!” Nam Cung Thắng tung cái chăn bên cạnh nhanh chóng phủ lấy Kim Hồ, ngoại trừ hắn ra không ai được phép trong thấy thân thể trần trụi của Kim Hồ.

Nha hoàn mang mọi thứ vào đặt ở góc phòng, tò mò nhìn khung cảnh xung quanh.

Nam Cung Thắng dùng kỹ xảo chặn người ở phía trước tầm mắt thăm dò, nói: “Không còn gì nữa, người ra trước đi!”

“Vâng” Thăm dò không thành nha hoàn tiu ngưu đáp, vốn còn tưởng rằng có thể thấy chút tin tức gì đó, để hảo hảo một phen khoe cùng đồng bọn.

Nam Cung Thắng chờ người đi ra, cúi đầu xuống, ở bên tai Kim Hồ nhẹ giọng kêu, “Kim Hồ, mau rời giường một lát. Rửa người rồi ăn cơm ngon này.”

Kim Hồ bị Nam Cung Thắng tra tấn cả một buổi tối, vừa mới đi vào giấc ngủ. Tuy rằng trong bụng thì thâm rêu gọi, nhưng bây giờ ngủ là quan trọng nhất. Phất phất tay, xin tha nói: “Nam Cung Thắng, không được đâu. Nếu không cho ta ngủ, ta sẽ chết đó.” Trở mình một cái, tiếp tục nặng nề ngủ.

Nam Cung Thắng cũng biết tối hôm qua dự vọng kinh người của chính mình đem hấn ra giày vò thực sự là rất lợi hại, đành phải nghe lời xuống giường, dùng khăn lụa nhẹ nhàng thấm ướt, rửa sạch vết tích trên người Kim Hồ.

Kim Hồ tuy rằng đang ngủ say, nhưng hôm qua thân thể đã bị chăm sóc quá đà trở nên mất cảm dị thường, khăn ướt chỉ cần lướt nhẹ qua đã khai phá hầu hết các vị trí nhạy cảm, kích thích mãnh liệt khiến cho Kim Hồ trong lúc ngủ mơ phát ra tiếng rên rỉ mê người. Thính giác cùng thị giác hai cảm quan cùng lúc cùng bị kích thích, quá nhiều nghiêm trọng công tác lau rửa của Nam Cung Thắng, tay giống như tự mình có ý thức, dần dà thay thế khăn ướt, vuốt ve khắp cơ thể nõn nà của Kim Hồ. Kim Hồ bị hành vi này khiêu khích đến mức đang ngủ cũng tỉnh lại, ánh mắt còn mơ màng chỉ trong nháy mắt đã thấy rõ Nam Cung Thắng, mơ hồ mỉm cười, “Còn sớm a!”

Nam Cung Thắng nhìn mắt hấn không ngừng chớp chớp, đôi mi dài động đậy, vô ý thức hồn nhiên tươi cười, tính dục nhất thời đập đổ lương tâm, gằm nhẹ một tiếng, bò lên giường, lại một trận điên loạn đảo phượng.

“Người là cầm thú a? Ta xin tha không biết bao nhiêu lần, còn không mau buông ra.” Đã sớm mệt mỏi ở trên giường, thân không nhắc lên nổi, Kim Hồ thấp giọng oán giận nói. Không đúng, hấn so với cầm thú còn hơn hấn, chứng kiến mãnh thú giao hoan cũng không kịch liệt như Nam Cung Thắng.

Nam Cung Thắng khẽ vuốt tấm lưng trần của Kim Hồ, cười nói: “Ai bảo người luôn dụ dỗ ta. Thật là đồ hồ ly tinh.”

Kim Hồ biến sắc, tưởng rằng Nam Cung Thắng đã nhìn ra bộ mặt thật của mình, trong lòng run sợ hỏi: “Ta trên người không có mùi khai, làm thế nào lại là hồ ly tinh được?”

Nam Cung Thắng hỏi: “Ai nói cho người biết hồ ly tinh trên người có mùi khai?”

Kim Hồ đáp: “Nam Cung Lợi a!”

Nhắc đến đệ đệ, Nam Cung Thắng ngồi dậy, hỏi: “Hấn có làm gì người không? Có vô lễ với người không?”

Kim Hồ lắc lắc đầu, “Không có a! Hấn chỉ gạt ta uống xuân dược, sau đó không biết đã chạy đi đằng nào?”

“Thật may, bằng không, ta nhất định không tha cho hấn!”

“Đúng vậy, hấn nhiều lần như thế. Ta nhất định phải báo thù.”

Nam Cung Thắng hỏi: “Người làm thế nào để báo thù?”

“Đương nhiên cũng cho hấn uống xuân dược, sau đó phải kêu khổ.”

Nam Cung Thắng neho neho mắt, “Chẳng lẽ ngươi muốn thưởng hần?”

Kim Hồ thấy sắc mặt Nam Cung Thắng khó coi, nuốt nuốt nước miếng nói: “Đương nhiên không phải a.”

“Vậy không cần phải cho hần uống xuân dược. Ngươi nếu dám cùng nam nhân thứ hai làm loại chuyện này, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi.”

Kim Hồ ngồi lên người Nam Cung Thắng, chớp đôi mắt kiều mị, nũng nịu hỏi: “Ngươi làm thế nào trừng phạt ta?”

Nam Cung Thắng một tay sờ soạn, áp chế Kim Hồ, đôi môi gắt gao hôn trụ hần, đem đầu lưỡi thâm nhập vào trong miệng, cùng đầu lưỡi của hần dây dưa một chỗ, nuốt luôn tiếng thở dốc của hần, Kim Hồ bị đầu lưỡi của Nam Cung Thắng ngược ngạo chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt. Một nụ hôn như dài cả thế kỷ, khiến hần hoảng hốt, ý thức không rõ ràng, hô hấp sắp ngừng, Nam Cung Thắng mới có lòng tốt buông tha hần. Kim Hồ vội vàng há to mồm hít luồng không khí mới.

Nam Cung Thắng dùng cơ thể nóng bỏng đè chặt Kim Hồ, dẫn hần vào sâu trong góc giường, giọng có sắc thái khàn đặc ở bên tai Kim Hồ vang lên, “Ta sẽ đem toàn lực ra để trừng phạt ngươi, đem ngươi xích ở trên giường, xé rách quần áo trên người ngươi, hôn khắp người ngươi, đặc biệt tại chỗ này.” Nói xong tay luôn xuống khẽ chạm vào cửa sau Kim Hồ, “Cho đến lúc ngươi khóc lóc van xin ta tiến vào, tiếp đó ta sẽ chiếm lấy ngươi nhiều lần, kích thích ngươi, cho đến khi ngươi bất tỉnh.”

Kim Hồ toàn thân run rẩy, hô hấp dồn dập, không hề mong muốn cái Nam Cung Thắng gọi là trừng phạt.

“Ừng ục, ừng ục.” Ngay đứng tại thời điểm đó, một âm thanh gây mất hứng từ trong bụng Kim Hồ phát ra. Trải qua một buổi tối cực kỳ tiêu hao thể lực kịch liệt vận động, mặc dù Kim Hồ tối qua đã ăn hết cả một bữa tiệc lớn, nhưng từ lâu đã tiêu hao hết chẳng còn chút gì.

“Ha ha ha.” Nam Cung Thắng nằm trên người Kim Hồ, cười to thành tiếng.

Khuôn mặt Kim Hồ đỏ bừng, đẩy Nam Cung Thắng ra, kêu lên: “Cười cái gì mà cười, chưa từng nghe qua âm thanh đối bụng hay sao?”

Nguyên là bầu không khí tốt đẹp đã bị phá hỏng chẳng còn gì, Nam Cung Thắng ngồi dậy, thuận tay kéo Kim Hồ, nói: “Đã sớm biết ngươi thể nào cũng đối bụng, ta đã cho người chuẩn bị bữa sáng.”

“Thật a.” Kim Hồ nhảy lên, vội vội vàng vàng càng mặc cho xong y phục, chạy tới trước bàn, nhìn thấy đầy bàn thức ăn thịnh soạn, quay lại nhìn Nam Cung Thắng cười nói: “Nam Cung Thắng, cảm ơn ngươi nha.”

Nam Cung Thắng lộ vẻ sủng nịnh cười bảo, “Ngươi thích là tốt rồi.”

Đội cho Nam Cung Thắng cùng Kim Hồ rửa mặt chải đầu xong, ăn uống no nê, vừa mở cửa phòng ra đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ đến ngất cả người.

Cả đồng người đứng lố nhố, từ trước cửa phòng dọc theo hành lang sắp thành hàng một cách trật tự, người nào người nấy giữ nguyên tư thế nghiêng nghiêng về phía trước, mọi chú ý hướng vào nụ cười lạnh lùng trên mặt Nam Cung Thắng và da mặt mồng Kim Hồ đang trốn sau lưng Nam Cung Thắng, bất giác cười cười xấu hổ, cố gắng đứng thẳng người. Những người ở phía sau do tầm mắt bị ngăn trở, không biết đằng trước đã xảy ra chuyện gì, vẫn như cũ dùng sức để chen lấn lên phía trước, vừa kêu lên: “Uy, đằng trước, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, mau nói đi!” “Này, từ từ lùi lại đi, đã nói trước là nhĩ lực của ta rất tốt, để ta lên phía trước đi!” Theo tiếng than phiền vừa phát ra, người đứng đầu sắc mặt dường như biến đổi, từ trắng hóa thành hồng, từ hồng chuyển xanh, xanh dần dần lại hóa xanh tím.

Nam Cung Thắng cười nói: “Không cần phải phiền toái như vậy, muốn nghe cái gì, ta trực tiếp nói cho người nghe.”

“Đúng đó, tiểu huynh đệ, người làm vậy mới là...” Sau khi ý thức được âm thanh này là của ai, câu nói kế tiếp trở nên gượng gạo, nuốt ngược vào trong bụng.

Đám người xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề tựa như quân đội vốn được huấn luyện, trong chốc lát thẳng hết cả người lại. Trên mặt mỗi người đều cười cười làm lạnh.

Đứng ở trước nhất chính là Đại má má, hận mình tại sao không đứng ở cuối hàng, nhưng tình hình cấp bách. Đành phải đứng lên, lộ vẻ trước sau như một tươi cười chuyên nghiệp, nói: “Nam Cung công tử a, xin hỏi người có cần chúng ta phục vụ nữa không?”

Nam Cung Thắng buồn cười nói: “Các người toàn bộ Đào Liễu Lâu tới cả đây để hầu hạ hai người chúng ta sao?”

“À, đúng!” Đại má má gắng gượng mặt dày loạn bà, “Đào Liễu Lâu chúng ta từ trước đến nay có cách phục vụ riêng, nổi tiếng chăm sóc chu đáo. Khi cần thiết, đương nhiên cần nhiều người phục vụ một chút!” Dứt lời, quay đầu lại, hỏi: “Các người nói xem có đúng không?”

Tất cả các cô nương, tiểu quan (kỹ nam), nha hoàn, quy công, bảo tiêu (bảo vệ) phía sau đều cố sức gật đầu.

“Tôn chỉ của chúng ta là cái gì?” Đại má má cao giọng hỏi.

“Không sâu răng... Không đúng, nói sai rồi. Là tận tụy vì người phụng sự, chỉ lấy bốn phần tiền, vì người phục vụ năm phần!”

“Đúng vậy.” Hồng cô nương Kiều Kiều bên cạnh Đại má má nói: “Nam Cung công tử, chúng tôi thực ra đều vì muốn phục vụ các ngài, tuyệt đối không phải định rinh coi nghe trộm.” Đây là cái gọi là cực kỳ ngốc nghếch, giấu đầu lòi đuôi điển hình tiêu biểu.

Nghe xong lời của nàng, trên trán mỗi người đều như thọ tinh công cau mày.

Kiều Kiêu cũng ý thức được bản thân nói sai, giải thích “Hì hì, Nam Cung công tử đừng hiểu lầm, ta tuyệt đối không có ý tứ khác.”

Nam Cung Thắng dựa vào lời nàng nói: “Yên tâm, ta quyết sẽ không hiểu lầm ý tứ của ngươi, ta đã hiểu cả rồi.”

Kim Hồ ở phía sau kéo kéo ống tay áo Nam Cung Thắng, không định tiếp tục lưu lại nơi này lâu, một là da mặt quá mỏng, mặt khác vừa trải qua một đêm với cả sáng sớm chiến đấu kịch liệt, thân thể quả thực đã chịu không nổi.

Nam Cung Thắng hiểu ý, cũng không trách mắng bọn họ, quay sang nói với Đại má má: “Chúng ta phải xuống.” Sau đó lại kề tai bà ta khe khẽ nói nhỏ. Đại má má sau khi nghe xong, mặt lộ vẻ khó xử. Nam Cung Thắng lập tức nói: “Yên tâm. Giá cả có thể thương lượng, như cứ ra giá, không định mức cao nhất.”

Đại má má nháy mắt cười tươi rồi, “Không thành vấn đề, có thể về tay Nam Cung thiếu gia, hài tử này có phúc. Ai chẳng biết Nam Cung thiếu gia đối đãi với hạ nhân tốt có tiếng.”

Nam Cung Thắng gật gù đầu, “Tính cả tiền thuê phòng cùng tiền cơm đêm qua, đều ghi sổ cho Nam Cung Lợi.” Sau đó lập tức nắm tay Kim Hồ rời đi.

Đợi Nam Cung Thắng đi rồi, cả Đào Liễu Lâu, nhanh chóng nổ tung.

Đại má má lớn tiếng kêu lên: “Ta đã nói là Nam Cung Nhị thiếu gia hiếu kính biếu ca ca hần mà. Chịu thua đi, mau mau đem tiền giao ra đây.”

Ngay lập tức truyền dẫn rất nhiều âm thanh mọi tiền, “Đáng giận, Nam Cung Nhị thiếu gia đối tính lúc nào không biết, trở nên hiếu thuận như vậy. Chẳng lẽ chó có thể đối tính chệch phân?”

Rời khỏi Đào Liễu Lâu, Kim Hồ kéo kéo chéo áo Nam Cung thắng, tò mò hỏi: “Ngươi tới cùng nói gì với Đại má má đó.”

“Bí mật. Nhưng yên tâm đi, ta đã giúp ngươi báo thù rồi!”

“Báo thù cái gì a?” Kim Hồ gãi gãi đầu, một đầu mơ hồ, không hiểu gì cả.

12. Kim Hồ - Chương 12

Kỳ lạ, rất là kỳ lạ.

Đây là trực giác của Kim Hồ cùng Nam Cung Thắng khi vừa bước vào Nam Cung phủ.

Nếu đổi là người khác, khi gặp loại cảnh tượng này chắc chắn cũng hiểu được rằng đây không bình thường chút nào. Vốn chỉ cần một hai người đứng canh trước cửa, đằng này lại có mười lăm mười sáu người cả nam lẫn nữ, người nào người nấy vừa nhìn thấy Nam Cung Thắng cùng Kim Hồ từ trên xe ngựa xuống, đều che miệng, biểu cảm cùng một kiểu quả nhiên là như thế.

Vào tới hoa viên, hơn hai mươi người cầm chổi tùm năm tùm ba đứng ở một bên, người không biết chuyện còn tưởng chủ nhân Nam Cung phủ mắc bệnh sạch sẽ, tưởng chừng muốn đem hoa viên Nam Cung Phủ quét tước không còn một hạt bụi.

Kim Hồ thấp giọng hỏi: “Nam Cung Thắng, người không thấy là dường như ai cũng nhìn chòng chọc vào ta mà cười à. Trên mặt ta có dính cái gì phải không?”

Nam Cung Thắng cúi đầu, hai tay cầm lấy hai bên tai Kim Hồ, cúi mặt xuống cẩn thận quan sát, “Không có a, bắt quá so với ngày hôm qua còn đẹp hơn.”

Phút chốc, từ mọi góc ngách trong Nam Cung phủ truyền đến âm thanh hô hấp, âm thanh nói nhỏ cùng cười trộm.

Nam Cung Thắng gật gật đầu, “Kim Hồ, người nói đúng. Người trong Nam Cung phủ đều có chút không bình thường.”

“Thì đúng là vậy mà, ta có cảm giác rằng mọi người đang xem cái gì đó giống như kịch hay vậy?”

Nam Cung Thắng ngẩng đầu, nhú mày, nhìn xung quanh bốn phía. Nguyên là trong hoa viên, trên hành lang đám nha hoàn và mấy đứa sai vặt đang nhìn bọn hắn chăm chăm nhanh chóng rời đi, không dám nhìn thẳng vào hắn, nhưng trên khóe miệng mỗi người đều lộ vẻ khó có thể nhịn cười.

“Không thể quản bọn họ.” Nam Cung Thắng kéo Kim Hồ hướng phòng mình đi tới.

Qua chỗ rẽ, đụng phải Thúc Bá, hắn nhìn thấy Nam Cung Thắng cùng Kim Hồ nắm tay dắt nhau đi, ánh mắt đột nhiên lóe sáng, khóe miệng cười âm hiểm, vượt quá thân phận đặt tay lên vai bọn họ, vỗ vỗ vai Nam Cung Thắng, hốc mắt ứa lệ, cảm khái nói: “Đại thiếu gia ngài rốt cuộc đã trưởng thành! Không thể tưởng được là lúc Phúc Bá còn sống, còn có thể nhìn thấy Đại thiếu gia của ta cuối cùng cũng trở thành một đại nam nhân đầu đội trời chân đạp đất!”

Nam Cung Thắng tò mò hỏi: “Phúc Bá, ta đã làm lễ trưởng thành từ lâu rồi mà.”

Phúc Bá không để ý, vừa dùng tay áo揩 lau nước mắt, vừa cảm khái: “Ta thật sự đã có thể nhắm mắt rồi.” Sau đó rời đi.

Nhìn bộ dạng Phúc Bá như vậy, Kim Hồ hỏi: “Nam Cung Thắng, tại sao đến cả Phúc Bá cũng quái quái như vậy.”

“Hắn không sao, người ta nói người già thường có chút khuất tất, không có gì kỳ quái cả.”

“A.” Chỉ là Kim Hồ luôn có cảm giác có chút gì đó không thích hợp cho lắm.

Gần đến căn phòng Nam Cung Thắng dưỡng bệnh, đã thấy Nam Cung phu nhân, bà nhìn Kim Hồ, trên mặt lộ vẻ tươi cười hài lòng.

Kim Hồ đưa tay sờ mặt, hỏi: “Nam Cung phu nhân, có phải trên mặt ta có cái gì đó đúng không?”

Nam Cung phu nhân cầm hai tay Kim Hồ: “Còn dám gọi ta là Nam Cung phu nhân, đổi cách xưng hô đi.”

Kim Hồ hỏi: “Vậy ta nên gọi người là cái gì?”

“Đương nhiên là phải gọi nương rồi.”

“Hả?” Nam Cung Thắng cùng Kim Hồ đồng thanh hỏi ngược lại.

“Nương, người đang nói vớ vẩn gì vậy?” Nam Cung Thắng rất không vừa lòng.

Nam Cung phu nhân trái lại trừng mắt liếc Nam Cung Thắng một cái, “Người không phải đang định bội tình bạc nghĩa đấy chứ! Nam Cung phủ chúng ta không cho phép phát sinh loại chuyện này.”

Nam Cung Thắng nghe vậy liền nhức đầu, “Nương, chúng ta đang mệt muốn chết, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Nam Cung phu nhân che miệng lại, cười nói: “Ha ha, đúng là nên cảm thấy mệt mỏi.” Nói xong giữ chặt tay Kim Hồ, “Hảo hài tử, vất vả cho người rồi. lát nữa ta sẽ cho người nấu chút nước nóng mang qua cho người.”

“A.” Kim Hồ ngây ngốc đáp.

Quả thực là rất vất vả, Kim Hồ cùng Nam Cung Thắng đã chịu thử thách từ ánh mắt vô số người dọc đường, dường như đi Tây Thiên thỉnh kinh cũng không gian nan đến mức này, mệt đến mức thở mạnh.

Vừa vào đến phòng, Kim Hồ vội vàng giục Nam Cung Thắng, “Người mau mau nằm xuống. Thân thể vốn đã không khỏe, ngày hôm qua...” Kim Hồ tưởng tượng đến sự việc hôm qua khuôn mặt đỏ bừng, “Dù sao bệnh vừa mới chuyển biến, không nên quá sức mệt nhọc.”

Nam Cung Thắng thấy hần đỏ mặt, tâm liền động, trêu đùa: “Cơ thể của ta thế nào, người hẳn là rõ hơn người khác rồi.”

Nói xong nắm lấy tay Kim Hồ không muốn buông ra.

“Ôi, hai vị cứ từ từ mà tình cảm!” Một âm thanh ở phía sau bọn họ vang lên.

Hai người nhất tề quay đầu lại nhìn, Kim Hồ mừng rỡ kêu lên: “Chi Chi tỷ, làm sao người lại ở đây a!”

Chi Chi cười, cúi mình: “Kim Hồ thiếu gia, Nam Cung thiếu gia đã giúp ta chuộc thân. Ta hiện tại là người của Nam Cung gia.”

Kim Hồ kinh hãi, “Thật sao, chúc mừng người.”

“Đúng vậy! Ta cuối cùng cũng thoát khỏi hổ lửa. Lại nói thêm, đều phải tạ ơn người, Kim Hồ thiếu gia.”

“Ta?” Kim Hồ hỏi ngược lại, còn không hiểu, một buổi tối ngắn ngủi đã xảy ra rất nhiều chuyện.

“Chi Chi, người cũng không cần phải đa lễ với Kim Hồ. Ta mua người về, ngoại trừ để cảm tạ người ra, còn định nhờ người hảo hảo chiếu cố Kim Hồ, dù sao hần cũng khờ dại quá mức, sẽ không biết cách chiếu cố chính mình, sẽ đỡ phiền toái hơn nếu người giúp hần.”

“Được.” Chi Chi gật đầu đồng ý, chính mình với Kim Hồ cũng vô cùng hợp ý.

“Này, này.” Kim Hồ xen mồm nói: “Ta làm sao lại không biết cách chăm sóc chính mình? Lúc ở trên núi Thúy Vi, đều là ta chăm sóc Ngân Hồ cùng Bảo Hồ a! Nam Cung kia, vậy mà dám nói ta không biết chiếu cố chính mình? Thật sự là đã sỉ nhục trí thông minh của ta.” Hồ lỵ tỷ tỷ, tha thứ cho ta, không phải là ta cố ý quên mất người.

“A, ta đây thật sự phải cảm ơn ông trời, cho các người sống đến bây giờ. Không phát sinh sự tình gì.”

Kim Hồ còn muốn phản bác lại, nhưng cơn buồn ngủ lại kéo tới, ào tới rất nhanh.

Nam Cung Thắng biết hần đêm qua đã mệt muốn chết, nói: “Kim Hồ, người mau ngủ đi.”

Kim Hồ bằng lòng, cũng dặn dò nói: “Người cũng mau hảo hảo nghỉ ngơi, bồi bổ cơ thể.” Nói xong lăn ra ngủ.

Để lại Chi Chi cùng Nam Cung Thắng.

Nam Cung Thắng thấy Kim Hồ đã ngủ say, hỏi: “Chi Chi, người có biết Nam Cung phủ đã xảy ra sự tình gì hay không? Làm sao hôm nay vừa vào tới, đã cảm thấy toàn thân nổi hết cả da gà.”

Chi Chi cười cười, hỏi ngược lại: “Nam Cung thiếu gia, ngài chưa bao giờ xem ‘Xuân Phong trấn chi tam cô lục bà’ à?”

Nam Cung Thắng gật gật đầu: “Ta đường đường là một đại hảo nam nhi, đương nhiên chỉ quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự, làm sao có thời gian giải trí?”

Chi Chi đưa cho Nam Cung Thắng, “Người xem đi thì biết. Giờ ta phải cáo từ.” Cuối cùng còn không quên chế nhạo một chút, “Không quấy rầy Nam Cung thiếu gia nghỉ ngơi lấy lại sức.”

Nam Cung Thắng bị nàng nói vậy đâm chột dạ, vẻ mặt hồng lên.

Nhưng đến khi hần mở ‘Xuân Phong trấn chi tam cô lục bà’ ra, đỉnh đầu liền bốc khói.

Hiện đang khiến cho Nam Cung Thắng dở khóc dở cười chính là bản tin sau.

Theo phóng viên do bản báo hẹn riêng ‘Đại má má đẹp nhất’ đã cung cấp thông tin, Nam Cung phủ Đại thiếu gia Nam Cung Thắng cùng với đại phu Kim Hồ mới tới, tối hôm qua cả đêm ở lại trong thiên tự đệ nhất phòng tại Đào Liễu Lâu trong ngõ Yên Liễu, theo những nhân sĩ bạo liêu biết chuyện, bắt đầu từ tối hôm qua, trong thiên tự đệ nhất phòng liền truyền ra rất nhiều âm thanh ồn ào. Căn cứ vào phân tích của nhân sĩ chuyên nghiệp, chính là tiếng rên rỉ, tiếng gầm gừ, cùng âm thanh kéo kẹt của chiếc giường, mãi đến sáng sớm hôm nay mới ngừng, theo thông tin được cung cấp bởi ‘ta không phải là Phúc Bá’, buổi chiều hôm qua, Kim Hồ đại phu đã rời khỏi Nam Cung phủ, mà khoảng đêm khuya, Nam Cung Thắng công tử cũng cấp tốc chạy tới Đào Liễu Lâu. Bản tin đưa ra hoàn toàn là sự thật, không có phụ họa thêm vào, chỉ sao chép lại, được chào đón đến với báo.

Mặt khác, nếu như muốn đặt trước thiên tự đệ nhất phòng Đào Liễu Lâu, thỉnh liên hệ đệ nhất tú bà Đại má má. (ở trên không phải quảng cáo)

13. Kim Hồ - Chương 13

Xấu hổ nối tiếp xấu hổ là phản ứng của Nam Cung Thắng lúc này, nếu như tất cả mọi người đều biết hần tối hôm qua phạm phải sự tình gì, quả thực có chút bối rối, nhưng đằng này lại có quá ít người biết sự thật.

Càng khiến hấn hổ thẹn chính là sau khi phạm phải sự kiện đó, hấn liền hân hạnh bị thương, lại ngã bệnh. Tuy rằng thân thể đã bớt sưng, nhưng đang trong thời gian thể hư (cơ thể bị hư hao), lại mang súng xuất trận, dẫn đến mệt thặng, đây là chuyện mà nam nhân nào cũng khó có thể mở miệng. Thế nhưng hết lần này tới lần khác đại phu phụ trách Nam Cung Thắng lại là tình nhân gần gũi bên cạnh hấn, đó là lý do khiến hấn nam tính hùng phong thể nào cũng mất hết hầu như chẳng còn gì.

Kim Hồ bưng chén thuốc, đứng trước giường Nam Cung Thắng, oán giận nói: “Đã bảo người bệnh nặng mới khỏi, đừng quá sức làm gì. Người lại cố tình không nghe.”

“Không phải chỉ để cứu người thôi sao! Chẳng lẽ người muốn cho nam nhân khác làm chuyện này?”

“Ta chưa từng nói như vậy nha.” Kim Hồ không khỏi nhớ tới buổi tối ngày hôm đó, việc mà Nam Cung Thắng gọi là trừng phạt, bỗng nhiên trên mặt nóng lên, vội vàng cúi đầu che dấu.

Nam Cung Thắng nhìn thấy hấn xấu hổ, trong lòng rung động, giữ chặt tay Kim Hồ.

“Két” Một tiếng, cửa bị đẩy ra, Kim Hồ cùng Nam Cung Thắng cùng lúc trừng mắt lườm người mở cửa.

Đang tiến vào là một tiểu nha hoàn, trong tay bưng chén nước, nơm nớp lo sợ nói: “Thiếu gia, ta tuyệt không có ý tứ khác, chỉ sợ thuốc rất đắng, bưng chén nước đến cho thiếu gia uống thuốc.”

Nam Cung Thắng lạnh lùng nói: “Đặt ở bên kia, rồi ra ngoài đi!”

Sau khi tiểu nha hoàn vừa rời đi, Nam Cung Thắng tiếp tục hành vi bị gián đoạn, lại gần Kim Hồ, hôn trụ miệng hấn.

“Rầm rầm.” Truyền đến tiếng đập cửa, Nam Cung Thắng liên tục bị ngăn trở, lửa giận bùng bùng, lớn tiếng nói: “Có chuyện gì vậy?”

Một âm thanh sợ hãi nói: “Phúc Bá nhờ ta hỏi thiếu gia, bữa trưa muốn dùng cái gì?”

Lấy cớ này quả thực là quá vụng về, vừa mới dùng bữa sáng, sao đã lại quan tâm đến bữa trưa.

Nam Cung Thắng cả giận nói: “Nếu ai còn dám đến quấy rầy, liền đánh năm mươi đại bản (thanh gỗ lớn), phạt một tháng tiền công.”

Vốn tưởng rằng sau khi bị đe dọa, bên ngoài nhất định lặng ngắt. Âm thanh thảo luận lại đột ngột nổi lên.

“Thiếu gia hảo soái (đẹp trai, phong độ, kiêu kiêu vậy) a! Rất có khí phách a!”

“Đúng vậy, so với người trước kia đúng là rất khác. Rất có phong độ của người lãnh đạo a!”

“Chẳng lẽ đây chính là thứ được gọi là luyện ái thay đổi vận mệnh sao?”

“Đồ con heo nhà người, là luyện ái thay đổi tính tình mới đúng.”

Nam Cung Thắng cùng Kim Hồ nghe âm thanh bàn bạc bên ngoài, hai đương sự quả thật là dở khóc dở cười.

Nam Cung Thắng hỏi: “Chẳng lẽ do ta đối nhân xử thế thất bại, dạy dỗ hạ nhân không tốt để bọn họ leo hết cả lên đầu ta sao?”

Kim Hồ cười nói: “Có điều ta rất vui, vốn còn tưởng mọi người sẽ không tán thành, dù sao cả hai chúng ta đều là nam nhân. Không tưởng tượng được việc ai nấy đều thực bụng tán thành.”

“Người đáng yêu như vậy, ai mà không thích.”

Hai người đối mặt, tình ý dạt dào lưu chuyển, một người ngẩng đầu, một người cúi đầu, hai đôi môi cùng chạm, trần trở, thổ lộ hết tình ý của nhau. Nụ hôn thật sâu vừa kết thúc, Kim Hồ thở dốc dồn dập, hần cho đến lúc này vẫn không nghĩ chỉ hôn thôi, cũng có thể làm cho tim hần đập nhanh như vậy, đầu óc trống rỗng, thân thể như nhũn ra. Nam Cung Thắng kéo Kim Hồ ngồi lên người hần, ôm chặt vào người.

Không biết là tiên đan trị bệnh hiệu quả hay là ái tình gia tăng sức lực, thân thể Nam Cung Thắng khôi phục một cách thần tốc. Chỉ sau một hai tuần lễ, chẳng những tật cũ hoàn toàn chữa khỏi, ngay cả bệnh mới cũng không tái phát tác. Có điều bởi vì sau khi Nam Cung Thắng bệnh nặng, cục diện làm ăn buôn bán của Nam Cung gia rơi vào tình trạng quần long vô thủ, cho nên hần vừa khỏi hần, tức thì không ngừng đi lại làm việc, thường thường đi sớm về khuya, nên Kim Hồ dần có muốn thấy mặt hần cũng vô cùng khó khăn. Việc này đối với tình cảm của hai người là một loại khảo nghiệm, đặc biệt là lúc một người trội hơn, càng khiến cho quan hệ của bọn hần một lần nữa lâm vào bế tắc.

Vào một buổi chiều âm tình bất định, bầu trời u ám, mây đen dày đặc, tràn ngập không khí khó thở mưa giông trước cơn bão.

Kim Hồ vừa mới rời giường liền thấy Nam Cung trạch (chỗ ở) mọi người ai nấy đều bận rộn, thứ gì cũng được lau chùi đến sáng bóng, toàn bộ vách tường đều được trang hoàng đổi mới hoàn toàn, sàn nhà đầu đầu cũng được cọ rửa sạch bong, ai ai cũng thay quần áo mới. Người không biết chuyện còn tưởng Nam Cung phủ đang trước thời điểm mừng năm mới!

Kim Hồ giữ một nha hoàn vừa ngang qua trước mặt, nha hoàn trong tay đang cầm đèn lồng, chuẩn bị treo lên trước cửa. Hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Có sinh nhật người nào à? Tất cả là sao?”

Nha hoàn ngạc nhiên nói: “Kim Hồ thiếu gia, Đại thiếu gia không nói với người à? Trần đại nhân định đến

Nam Cung phủ chúng ta.”

Nhắc tới Trần đại nhân, nha hoàn hai mắt sáng rõ, rất giống người đói bụng mấy ngày, trước mắt đột nhiên xuất hiện bộ dạng đầy mong ngóng. “Trần đại nhân, chính là đại hồng nhân trước mặt hoàng thượng.”

“Ha.”

“Hơn nữa, hần với Đại thiếu gia chúng ta là sinh tử chi giao. Nam Cung phủ chúng ta có thể trở thành ngự thương (thương nhân buôn bán với triều đình), cũng ít nhiều là do Trần đại nhân hỗ trợ.”

Kim Hồ hiểu ra, “Cho nên, cả Nam Cung phủ, ai cũng rất coi trọng việc Trần đại nhân đến chơi.”

“Đúng vậy. Kim Hồ công tử có chuyện gì không, ta đi trước, còn có rất nhiều việc phải chuẩn bị đó!”

Kim Hồ buông tay ra, “Không có việc gì, người cứ đi trước đi.”

Nha hoàn vội cầm đèn lồng, hấp tấp hướng tới cửa trước tiến đến.

Kim Hồ lẩm bẩm: “Xem ra Trần đại nhân kia thật sự rất quan trọng. Nam Cung Thắng quá chú trọng hần rồi.” Lúc này Kim Hồ dựa vào giác quan thứ sáu của động vật, mơ hồ cảm giác được Trần đại nhân này đến ắt gây cho hần và Nam Cung Thắng chút phong ba.

Rất mau sau đó Kim Hồ đã được gặp vị khách thần thần bí bí, địa vị kinh người kia, Trần đại nhân.

Ngay lúc Kim Hồ đang ở trong phòng với Nam Cung phu nhân nhân thoại việc nhà, cùng trò chuyện với Nam Cung phu nhân, cố gắng lấy cảm tình của bà.

Chỉ nghe một nha hoàn vừa chạy vào vừa kêu lên: “Trần đại nhân đến rồi, Trần đại nhân đến rồi!”

Nam Cung phu nhân kinh hãi đứng lên, “Phong Khi rốt cuộc đã tới rồi, cũng là nhiều năm không được gặp hần.” Nói xong kéo tay Kim Hồ, nói: “Kim Hồ, người còn chưa gặp qua hần! Phong Khi chính là bằng hữu tốt nhất của Thắng nhi. Người nên biết hần.”

Nam Cung phu nhân dắt Kim Hồ ra ngoài, thấy Nam Cung Thắng đang cùng một nam tử nói nói cười cười. Nam Cung Thắng thấy Kim Hồ đến, vội vàng đứng dậy, đi tới giữ chặt Kim Hồ, đối nam tử nói: “Phong Khi, đây là Kim Hồ mà ta thường nói với người.”

Nam tử ngẩng đầu lên, thấy Kim Hồ, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, có điều nhanh chóng khôi phục lại bình thường, nhanh đến mức không ai kịp lưu ý đến vẻ mặt biến hóa của hần. Hần dùng ánh mắt sắc sảo gắt gao nhìn Kim Hồ chăm chăm, không hề chớp mắt.

Kim Hồ bị hắn nhìn đến mức da đầu tê dại, khắp người nổi da gà, ánh mắt của nam nhân này quá sức bén nhọn, tựa hồ có thể xuyên suốt nội tâm Kim Hồ, nhìn thấy bộ mặt thật của hắn. Kim Hồ bị hắn nhìn, cử động cũng không dám, chỉ có thể lẳng lặng nhìn thẳng hắn.

Người bên ngoài trông vào, tưởng như nam tử này đối với Kim Hồ nhất kiến chung tình (vừa nhìn thấy đã yêu ngay), mà Kim Hồ đối với hắn, cũng đáp lại như vậy.

Nam Cung Thắng trong lòng ghen tị, di chuyển cơ thể, đứng trước mặt Kim Hồ, chặn tầm mắt của nam tử, dùng ánh mắt cảnh cáo nam tử không được làm càn.

Trần Phong Khi không mấy may ảnh hưởng, mỉm cười đứng dậy, lướt qua Nam Cung Thắng, đứng trước Kim Hồ nói: “Thật sự là một mỹ nhân, khó trách Nam Cung huynh lúc nào cũng giữ bên người.”

Kim Hồ không trả lời, hắn chung quy cho rằng nam nhân này thâm sâu khó lường, không tốt lành gì cho cam.

“Đại ca, đến tốt cùng là ai? Tội gì phải chuẩn bị nhiều như thế. Ta vốn đang có hẹn với hảo bằng hữu, vậy mà lại gọi ta về.” Nam Cung Lợi người cùng tiếng vừa đi tới.

Nam Cung Thắng đang định vì đệ đệ vô lễ mà giải thích, lại thấy Trần Phong Khi không chỉ không tức giận, khóe miệng ngược lại còn lộ vẻ tươi cười.

Nam Cung Lợi thấy một người xa lạ đứng trong phòng, chắc chắn khách nhân quan trọng chính là hắn, vì thế tiến lên lớn tiếng nói: “Ngươi là người đại quý cỡ nào! Khiến cho mọi người lo thu xếp trong ngoài, còn khiến bốn thiếu gia lỡ mất mấy cuộc hẹn.”

Trần Phong Khi xoay người lại, đối mặt với Nam Cung Lợi cười nói: “Phải vậy không? Thật sự là vinh hạnh cho ta.”

“A!” Nam Cung Lợi nhìn thấy mặt người vừa đến, khuôn mặt trong nháy mắt tái nhợt, kinh hoảng kêu to, hai chân liên tục lui về phía sau ba bước lớn, giống như vừa gặp phải quỷ, “Là người?” Đúng vậy, Trần Phong Khi này chính là người đã cùng với Nam Cung Lợi tại Đào Liễu Lâu có chút duyên tình ngắn ngủi, Trần đại nhân.

“Các người biết nhau a?” Nam Cung Thắng hỏi.

“Biết!” “Không biết!” Hai người không hề ăn ý đồng thanh nói.

“Cuối cùng là biết hay không biết?” Nam Cung Thắng cảm thấy trong chuyện này nhất định là có cái gì đó kỳ quặc.

“Không biết!” “Biết!” Hai người lại kêu lên, bên nào cũng cho rằng mình đúng.

Nam Cung Lợi trừng mắt liếc Trần Phong Khi một cái, nói: “Ta không biết hần. Càng chưa từng gặp qua hần. Cũng không có khả năng quen biết hần.”

“Phong Khi huynh, thật vậy chăng?” Nam Cung Thắng hồ nghi.

Trần Phong Khi đáp: “Có thể là do ta nhìn nhầm rồi, lệnh đệ bộ dạng rất giống một người khiến ta có ấn tượng sâu sắc.”

Nam Cung Lợi hướng hần phát ra nhàn đao (ánh mắt sắc bén như dao), tựa hồ cảnh cáo hần không được nói lung tung.

Trần Phong Khi làm như hần đang tán tỉnh mình, thuận thế hướng Nam Cung Lợi nháy mắt.

Nam Cung Lợi làm ra vẻ nôn mửa, khiến Trần Phong Khi khê cười. Lúc này dù có là gốc tử cũng có thể nhìn ra quan hệ của bọn họ rất không tầm thường, hướng chi ở đây ngoại trừ Kim Hồ, đầu óc đều rất tốt. Ánh mắt mỗi người nhanh chóng hướng vào hai người bọn họ.

Nam Cung Lợi bắt gặp ánh mắt tò mò của mọi người, thầm nghĩ không ổn, đối diện với loại người không biết xấu hổ, chính mình lại vô cùng sĩ diện. Vì thế hai chân hướng cửa chậm rãi di chuyển, ở khoảng cách chỉ còn một bước đã có thể rời đi, nói: “Ta đột nhiên nhớ ra, gạo phơi ngoài trường không tốt lắm, không thể lưu lại, đành đi trước vậy.” Sau đó nhanh chóng xoay người, tốc độ kinh hồn biến mất trước mắt mọi người.

Những người còn lại biết rõ Nam Cung Lợi, đối mặt nhìn nhau, càng thêm khẳng định trong này nhất định có điều cổ quái. Nam Cung Nhị thiếu gia trước giờ luôn phóng túng chơi bời, nổi tiếng không làm nổi việc gì. Giờ lại chủ động nói đi kiểm kho càng chứng minh chắc chắn việc vừa rồi có chút kỳ lạ.

Trần Phong Khi nhìn chằm chằm bộ dáng khác thường của Nam Cung Lợi, có chút dăm chiêu nói: “Nam Cung huynh, người ta nhiều năm không gặp, ta lại vừa có việc cần phải lưu lại, không biết có tiện cho ta quấy rầy một thời gian hay không?”

Nam Cung Thắng cười nói: “Đương nhiên thuận tiện, còn sợ người không chịu hạ mình ở hàn xá. Có điều, người không phải nói cần đến Tiểu Tự một lần, sao lại có hứng thú ở lại đây?”

“Ta phát hiện ra một tiểu miêu để trêu đùa tốt lắm.” Trần Phong Khi trả lời chẳng chút liên quan.

Nam Cung Thắng nhất thời muốn làm cho rõ, hỏi: “Cái gì tiểu miêu?”

“Là một con tiểu miêu vừa ngang bướng lại lẳng lơ. Rất khó chịu, khó có thể thuần phục.”

“Cho nên?”

“Ta tính nán lại chút thời gian để thuận phục hấn. Làm cho hấn trong mắt chỉ có mình ta.”

Nam Cung Thắng cười nói: “Nghe rất thú vị, nếu cần hỗ trợ, cứ phân phó.”

Trần Phong Khi gật gật đầu, “Nhất định, Nam Cung huynh trợ giúp nói không chừng chính là mấu chốt.”

“Ta nhất định sẽ không chối từ, kết quả nói không chừng cũng là điều ta chờ đợi từ lâu.”

Hai người nhìn nhau, trao đổi, chỉ bọn họ mới có thể nhìn ra ý tứ của nhau, cùng lúc cười to thành tiếng.

14. Kim Hồ - Chương 14

Kim Hồ lăm la lăm lét từ cửa phòng thò đầu ra, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh, xác định cả hành lang không có một bóng người, lập tức rón rén bước ra khỏi cửa phòng, vội vã men theo hành lang tới phòng Nam Cung Thắng. Đôi khi còn nhìn chung quanh, giống như đang tránh mặt người nào.

Đến cửa thư phòng, Kim Hồ ghé tai vào cửa nghe ngóng, khẳng định trong phòng không có âm thanh, nhẹ tay gõ cửa.

“Vào đi.” Âm thanh Nam Cung Thắng truyền ra.

Kim Hồ lại cẩn thận nhìn hành lang bốn phía, chắc chắn không có ai theo sau, nhanh chóng mở cửa thư phòng, lách mình vào.

Nam Cung Thắng nhìn thấy hấn hành động giống như kẻ trộm, hơi buồn cười, đứng dậy tiến ra đón, ôm Kim Hồ hỏi: “Người đang làm cái gì vậy? Làm kẻ trộm a.”

Kim Hồ đắm nhẹ vào ngực hấn, sáng giọng: “Cũng không ngấm lại xem là ai hại ta?”

“Là ai? Nói cho ta biết. Ai lớn mật như vậy, dám khi dễ người, nói đi, ta báo thù cho người.”

Kim Hồ đẩy hấn ra, tiến lên phía trước vài bước, đợi cách xa một chút, xoay người lại, nói: “Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.”

Nam Cung Thắng chỉ vào chính mình, hỏi ngược lại: “Ta?”

“Đúng vậy.” Kim Hồ gật gật đầu.

Nam Cung Thắng tiến lên vài bước, hỏi: “Ta làm sai cái gì? Nói ra, ta sẽ sửa.”

Kim Hồ hỏi ngược lại: “Người vì cái gì muốn đem tên họ Trần kia lưu lại?”

Nam Cung Thắng đáp: “Trần huynh cùng ta nhiều năm là tri giao hảo hữu, cũng đã lâu không gặp. Lần này vất vả lắm mới có cơ hội gặp nhau, đâu có lý do gì lại đuổi người ta đi. Chẳng lẽ người ghen, yên tâm, ta cùng với Trần huynh chỉ là bạn tốt, tuyệt không có ý tứ khác.”

Kim Hồ bất an nói: “Nam Cung Thắng, trực giác của ta cho biết, lưu hẩn lại, cảm tình của người đối với ta nhất định có ảnh hưởng.”

Nam Cung Thắng ôm chặt Kim Hồ, ý đồ trấn an tinh thần hẩn, nói: “Không cần lo lắng, ta nhất định vẫn sẽ yêu người, bất luận xuất hiện tình huống gì.”

“Thật vậy sao? Nam Cung Thắng. Ý ta định nói là, người hãy nghe cho kỹ, nếu ta khác với người bình thường, người sẽ cảm thấy thế nào?”

“Cái gì mà khác người? So với người bình thường còn anh tuấn tiêu sái hơn? Hay là so với người bình thường trắng trẻo hơn?”

Kim Hồ rất muốn nói với hẩn, ta không phải là người, là yêu hồ. Nhưng lại nghĩ đến việc sau khi biết chân tướng, Nam Cung Thắng nhất định sẽ có thái độ ghét bỏ, không có dũng khí để mở miệng.

“Đừng nói mấy lời đó, người không thấy chúng ta đã lâu không gặp sao? Ta rất nhớ người.” Nam Cung Thắng ôm chặt hơn một chút.

Kim Hồ tinh tường cảm giác được dự vọng của Nam Cung Thắng đã sớm bùng lên, đỏ mặt mắng: “Nam Cung Thắng, người thực là đại sắc lang.”

Kim Hồ cũng là nhiều ngày không cùng Nam Cung Thắng thân mật, tâm đã động từ lâu, tuy rằng mạnh miệng, khẩu khí có vẻ muốn cự tuyệt nhưng vẫn phản ứng lại.

Nam Cung Thắng nhận ra Kim Hồ đã ngầm đồng ý, từ từ thu lại vẻ tươi cười, mắt tối dần, lộ rõ mật ý... Hẩn nâng khuôn mặt đỏ bừng của Kim Hồ lên, hôn thật sâu.

Kim Hồ tâm trí đánh chìm một tiếng, động tác trở nên cứng nhắc, tim đập điên cuồng, hơi nóng nhanh chóng bao phủ hẩn, trói buộc lý trí. Nhiều ngày bất an trong lòng hẩn được nụ hôn nồng nàn an ủi, thỏa mãn thổ dài một tiếng, lập tức toàn thân bùng lên một ngọn lửa mãnh liệt hừng hực cháy. Hai người bọn họ lúc đó, không còn phân biệt người hay yêu, chỉ còn lại mỗi bản năng dây dưa cuồng nhiệt giao hoán...

Lý trí hóa tro tàn, triền miên điên cuồng cháy sạch...

Khuôn mặt trầm tĩnh say ngủ của Nam Cung Thắng chìm trong ánh sáng, hai vai cường tráng rộng lớn cùng lồng ngực vô cùng đẹp đẽ, trông giống như một pho tượng tuấn mĩ. Kim Hồ nhìn gương mặt khi ngủ của hắn, trong lòng ngẫm khoan khoái, dự vọng đã lâu chưa được thỏa mãn nay đã được lấp đầy.

Vấn đề là...

Hắn không phải muốn tới tìm Nam Cung Thắng thương lượng chuyện nghiêm túc ư? Làm sao lại bắt tri bất giác, ù ù cạc cạc, mơ hồ cùng hắn làm thành hảo sự này?

Thế nhưng lúc Nam Cung Thắng hôn trụ môi hắn, hôn khắp nơi trên cơ thể hắn, hắn chỉ biết khàn khàn rên rỉ, cấp bách hi vọng Nam Cung Thắng tiến vào bổ khuyết nhiều ngày trống rỗng.

“Việc này cũng không quan trọng, hiện tại nên làm thế nào cho phải?” Kim Hồ nhìn đồng hồ hỗn độn trên mặt đất, trong lòng bất ổn, “Nếu để cho người ta trông thấy, có thể sẽ lớn chuyện.” Kim Hồ chính là tiểu hồ ly gây thơ da mặt rất mỏng.

Kim Hồ không chút nghĩ ngợi nhanh chóng bò dậy, do động tác quá mạnh làm tác động đến bộ phận tư mật đã vận động quá độ. Nhưng hắn ngay cả thở cũng không dám lớn tiếng, chỉ sợ đánh thức Nam Cung Thắng, cuối cùng chẳng thể thoát ly.

Kim Hồ phát huy bản tính hồ ly, tinh táo nhanh nhẹn hành động, chạy nhanh từ thư phòng trở về phòng của mình, nhưng tình cờ trông thấy một thân ảnh không thể ngờ trước.

Lòng hiếu kỳ của Kim Hồ nổi dậy, rón ra rón rén theo sát đằng sau.

Bóng dáng phía trước rất cảnh giác, vừa đi vừa nhìn xung quanh, tựa hồ rất sợ có người chú ý.

Kim Hồ trong lòng thâm nghĩ, Nam Cung Lợi kể từ sau đêm đó tại Đào Liễu Lâu, toàn bộ dường như thay đổi cả, trước kia luôn tự nhận phong lưu, ngẩng đầu uốn ngực, về sau trở nên uể oải không phấn chấn, có nỗi niềm gì đấy. Mấy ngày qua lại càng trầm trọng thêm, ở trong chính nhà mình, lại có hành vi như kẻ trộm. Kim Hồ vừa nghĩ vừa lắc đầu, không bình thường, tuyệt đối không bình thường. Càng gia tăng quyết tâm theo dõi của hắn.

Chỉ thấy Nam Cung Lợi đi tới một góc hẻo lánh ở phía sau ngọn núi giả trong hoa viên, Kim Hồ cũng không dám đến quá gần. Liên cúi người nấp sau cây đào cách đó bảy tám bước dài, tuy rằng nhìn không thấy bóng người, nhưng ít nhất có thể đại khái nghe được.

Âm thanh Nam Cung Lợi vang lên, cổ ý đề thấp giọng, nói không rõ ràng, “Người có thể ở đây, nhưng không được nói lung tung, cũng không được làm càn.”

“Ha? Theo ý của người, cái gì là nói lung tung? Cái gì là làm càn?” Âm thanh khác vang lên.

Đằng sau cây đào Kim Hồ trở mắt, chỉ có thể dùng sức che miệng lại, mới có thể nén tiếng thét chói tai vì xúc động. Đây chính là người hấn nhiều ngày nay trốn tránh – Trần Phong Khi! Kim Hồ thật muốn dùng sức nện chính mình, bản thân chẳng phải đang tự dâng mình lên tới cửa, để người ta túm được. Nhìn trái nhìn phải, nghĩ bụng phải kiếm cơ hội để đào thoát.

Đột nhiên “Bốp!” Một âm thanh vang lên, Kim Hồ sững lại, lòng hiếu kỳ khiến hấn lộ đầu ra dòm, chỉ thấy Nam Cung Lợi giơ tay lên cao, còn Trần Phong Khi mặt nghiêng sang một bên, trên mặt còn nguyên chương ấn có thể thấy rõ.

Kim Hồ tuy rằng không thích Nam Cung Lợi, nhưng hiện tại cũng muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, ai bảo Trần Phong Khi làm cho hấn trong lòng chán ghét.

Trần Phong Khi đột nhiên ngẩng mặt lên, nhìn về hướng Kim Hồ đang núp, Kim Hồ vội vàng lui đầu, tim bang bang đập loạn cả lên.

“Này, họ Trần kia, tóm lại, người không được đem chuyện buổi tối ngày hôm đó nói ra.”

“Buổi tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Người không cần phải giả vờ, biết rõ còn hỏi!” Trong thanh âm của Nam Cung Lợi lửa giận gia tăng.

“Là người ôm ta cứng ngắc, còn dùng hai chân quấn lấy thắt lưng của ta, còn gắt gao cuốn lấy ta, cũng là người cao giọng rên rỉ gọi ta không ngừng tiến vào trong cơ thể người? Đến cuối cùng là thế nào đây?” Trần Phong Khi thanh âm khàn khàn, cực kỳ giống như đang tán tỉnh tình nhân giữa lúc thượng trên giường.

Kim Hồ nghe được trên mặt lửa nóng, chắc mắt Nam Cung Lợi cũng rất khó coi. Kim Hồ bình tĩnh hiểu ra, nguyên lai bọn họ hai người là cái quan hệ này.

“Buông tay!” Nam Cung Lợi thanh âm đột nhiên cao vút lên, tựa hồ đang dùng sức giãy dụa.

“Không ai có thể đánh ta hai lần!” Trần Phong Khi thanh âm trở nên đứng đắn hẳn lên, bên trong có hàm chứa uy hiếp. “Ta phải làm gì để trừng phạt người đây? Tiểu dã miêu của ta.” Thanh âm càng về sau càng trầm thấp, cuối cùng nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

“Người...” Kim Hồ cố gắng nghe trộm, kết cuộc chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ, âm thanh quần áo cọ xát, thanh âm môi kề môi. Xem ra bọn họ đang ở đó thực hiện những hành vi không nên chút nào.

Không biết đã bao lâu, Kim Hồ đứng đến mức chân đã mỏi. Mới nghe thấy âm thanh của Nam Cung Lợi, “Trần Phong Khi, ta sẽ không bỏ qua cho người đâu!” Nói xong, Nam Cung Lợi nhặt áo dưới đất vội chạy

ra ngoài.

Trần Phong Khi cũng sửa sang lại ống tay áo, chậm rãi nói: “Không thể tưởng tượng được, Nam Cung phủ lại có nhiều chuột như vậy! Đã vậy còn lớn mật, công nhiên ở sau cây đào hoạt động.”

Kim Hồ cả kinh, xem ra chính mình đã sớm bị phát hiện, đang định kiên gan bất chấp đi ra.

“Trần huynh, người ở đây làm gì vậy?” Thanh âm của Nam Cung Thắng truyền tới.

Kim Hồ trong lòng thả lỏng, biết bản thân tạm thời an toàn.

“Không có gì. Đang ở đây thưởng thức phong cảnh, giả sơn (ngọn núi giả) của Nam Cung phủ quả nhiên không khác gì động tiên a!”

“Khó mà được Trần huynh ưa thích. Có điều, Trần huynh, khoe miệng của người thế nào lại chảy máu?”

“Không có gì đáng ngại, chỉ là vừa bị tiểu dã miêu cắn cho một phát.”

“Nói đến tiểu dã miêu, Trần huynh ngài thuận phục được không?”

“Không cần hấp tấp, từ từ mà tiến, mới thú vị.”

Kim Hồ nghe xong buồn cười, Nam Cung Lợi coi như đụng phải đối thủ. Chỉ là không biết cuối cùng rốt cuộc là ai sẽ bại trong tay ai.

Nam Cung Thắng lại hỏi: “Trần huynh, có nhìn thấy Kim Hồ đâu không?”

Kim Hồ trong lòng nổi nóng, mắng thầm: “Nam Cung Thắng ngu ngốc, đúng là chưa đánh đã khai.”

“Đâu đây thôi,” Trần Phong Khi chậm rãi nói, khiến cho Kim Hồ trong lòng bị giày vò, “Không có a, bắt qua ta tới xem một con chuột lớn.”

Nam Cung Thắng không hiểu lắm, không rõ trong lời hắn có ý gì khác, đáp: “Ta sẽ gọi người tới thả mèo, đuổi chuột.”

“Không nói chuyện này nữa, chúng ta đi uống một chén. Tâm tình của ta đang tốt, muốn uống nhiều một chút.”

Nam Cung Thắng cười nói: “Thế thì có gì là khó, tiểu đệ nhất định phụng bồi.”

Nghe tiếng xa dần, hai người cũng đã rời khỏi.

Đợi bọn hắc đi được một lúc, Kim Hồ đang căng thẳng chợt chùng xuống, hai chân rớt cuống chống đỡ không nổi cơ thể, cả người quỵ trên mặt đất, hai tay chống xuống đất, lớn tiếng thở hổn hển.

Trần Phong Khi này thật không đơn giản, chính mình cho dù không đối diện với hắc, vẫn như cũ, cảm giác được trên người hắc tỏa ra khí thế mãnh liệt.

15. Kim Hồ - Chương 15

Kim Hồ thật sự chịu không nổi, mỗi ngày đều có cảm giác bị ánh mắt nào đó từ một nơi bí mật gắt gao nhìn mình chăm chăm, cảm giác bản thân bị người ta nhìn xuyên thấu, hắc là không ai có thể chịu đựng được.

Bởi vậy Kim Hồ mấy ngày nay tinh thần không chút phấn chấn, trông giống như cái xác không hồn. Mỗi lần bắt gặp ánh mắt lo lắng của Nam Cung Thắng, Kim Hồ đều muốn lớn tiếng nói ra sự thật, nhưng lại không có dũng khí. Dù sao giống như Bạch nương nương, xinh đẹp, hiền thực như vậy, là yêu tinh giỏi giang kiểu mẫu cũng gặp phải Hứa Tiên như thế, còn hắc là loại yêu tinh chẳng có gì thu hút, là tiểu yêu không mấy đặc sắc càng không cần phải bàn tới. Nam Cung Thắng nếu biết, nhất định sẽ tức hộc máu, dám đem hắc cùng với Hứa Tiên đánh đồng.

(Đoạn này có lẽ định nói là Bạch Xà xinh đẹp giỏi giang như vậy, khi bị Hứa Tiên phát hiện thân phận gặp phải không ít gian nan, huống gì là hắc, chỉ là một tiểu yêu còm.)

Mấy ngày nay Kim Hồ tránh né Trần Phong Khi, hành vi quả thực quá lộ liễu, mọi người đều nhìn ra, trong đám người lại có sóng to gió lớn. Chẳng lẽ Nam Cung phủ lại xuất hiện chuyện tình tay ba trăm năm không dễ gặp hay sao? Mọi người đều ôm ấp tinh thần xem trò hay, tâm tư chờ đợi phát triển kế tiếp.

(Kim Hồ, ta thật sự là oan uổng, làm gì có cái gì gọi là tình tay ba, quả thực là thâm cừ đại hận.)

Nhưng tục ngữ từng nói, tránh được mùng một, sao tránh được mười lăm. Cùng dưới một mái hiên, làm thế nào lại không chạm trán.

Cái này gọi là người tính không bằng trời tính, Kim Hồ rốt cuộc vẫn tránh không được.

“Này, tiểu hồ ly. Ngươi còn muốn trốn ta tới khi nào?” Trần Phong Khi giờ phút này chính đáng lắm liệt đứng trước mặt Kim Hồ.

Kim Hồ vội vàng cúi đầu, miệng lặp đi lặp lại: “Đây là ảo giác, đây là ảo giác...” Định lách mình đi qua.

Nhưng hắn định đi bên nào, Trần Phong Khi cũng chặn lại, đứng chắn trước mặt Kim Hồ, Kim Hồ nổi giận, hắn chống nạnh, mắng: “Này, họ Trần kia, người có biết, chó tốt là phải như thế nào không?”

Trần Phong Khi mỉm cười, “Ta chỉ nghe nói qua, chó là thiên địch của hồ ly.”

Kim Hồ gật đầu lia lịa, “Nói đúng đó! Chó thật sự là rất đáng ghét, đụng chúng ta là lớn tiếng sủa, khiến cho người khác hoảng sợ... A!” Kim Hồ kêu lên kinh sợ, phát hiện vừa nói lộ ra hết, vẻ mặt hối hận.

“Cho nên nói, người thừa nhận sao?”

“Thừa nhận cái gì?” Kim Hồ mạnh miệng.

“Thừa nhận người là yêu hồ?”

Kim Hồ lùi liền vài bước, lấy thêm can đảm, lớn tiếng nói: “Tai người nghe được ta nói gì sao?” Lời này tuy rằng lớn tiếng, nhưng nửa điểm sĩ khí cũng không có.

Trần Phong Khi hai tay ôm ngực, dán mắt nhìn Kim Hồ cười.

Kim Hồ hoài nghi nhìn hắn, hỏi: “Chẳng lẽ người là ‘Pháp Hải’ trong truyền thuyết?”

“Người nói cái gì?” Trần Phong Khi thấy hắn có lỗi suy nghĩ nhất thời không thể lý giải.

Kim Hồ không biết từ lúc nào lấy ra một quyển sách, Trần Phong Khi nhìn thấy trên bìa sách viết mấy chữ to ‘Bạch Xà truyện’, Kim Hồ một bên vừa lật sách vừa nói: “Cũng là thời điểm nên xuất hiện?”

“Xuất hiện cái gì?”

Kim Hồ thực sự ngốc nghếch, dĩ nhiên đáp lại: “Đương nhiên là khán giả chờ đợi đại nhân vật phản diện đã lâu.”

“Người là chỉ ta?” Trần Phong Khi hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, lúc nhân vật chính cảm tình tiến đến mức độ nhất định, đại nhân vật phản diện sẽ xuất hiện, không từ thủ đoạn chia rẽ nhân vật chính. Sau đó trình diễn vui buồn lẫn lộn, ái tình cố sự cảm động đến kinh thiên động địa.”

Trần Phong Khi vì suy nghĩ kỳ lạ của hắn có chút buồn cười, “Vậy ngươi cho rằng ta sẽ làm thế nào để chia rẽ các người?”

Kim Hồ lật lật ‘Bạch Xà Truyện’, “Để ta xem xem! Có này, dựa theo nội dung vở kịch, ngươi trước hết hẳn là phải vạch trần thân phận của ta, bắt quá ta cảnh cáo ngươi, ta không phải là xà yêu, rợ hung hoàng thông thường không hữu hiệu với ta đâu.”

“Ha, vậy ngươi sợ cái gì?”

Kim Hồ trợn mắt, “Ngươi ngốc a, ta làm sao có thể nói cho ngươi biết hồ ly sợ nhất là chó được?... A, lộ mất rồi.”

Trần Phong Khi ôm bụng cười to, “Ha ha ha! Ngươi quả thật là yêu hồ sao? Ta đi khắp Đại Giang nam bắc, chưa thấy qua ai ngốc như vậy?”

“Uy, không cần phải tấn công ta. Ta chính là người thông minh nhất trong ba huynh đệ.”

Trần Phong Khi lau khóe mắt cười nhiều đến chảy cả nước, “Thật đáng ngạc nhiên, các ngươi làm thế nào mà sống được đến giờ?”

Kim Hồ gật gật đầu, “Ta cũng rất ngạc nhiên. Không đúng, họ Trần kia, đừng có chuyển đề tài.”

Trần Phong Khi lại hỏi: “Vậy ngươi làm sao để gìn giữ tình yêu của ngươi?”

Kim Hồ rung đùi đắc ý nói: “Vô luận là đi trộm tiên thảo hay là thủy mạn Kim Sơn tự. Ta đều có thể làm được.”

Trần Phong Khi gật gật đầu, “Quên nói cho ngươi hay, ta chỉ là người, sẽ không bắt yêu quái.”

Kim Hồ nhẹ nhàng thở phào, nhưng trong nháy mắt lại như cũ: “Ngươi không phải đạo sĩ?”

Lúc này đổi thành Trần Phong Khi, “Ngươi xem ta đẹp trai như vậy làm sao là đạo sĩ? Ta mà là đạo sĩ, nữ nhân cả nước chẳng phải tiếc hận mà chết hay sao?”

“Vậy ngươi làm sao biết ta là hồ ly?”

“Ta chưa có nói a? Chỉ là cảm thấy ngươi có chút khả nghi thôi, nghĩ không ra nên mới tùy tiện hỏi ngươi, ngươi liền đem tất cả nói ra hết, lú lú lo lo, quả thật là rất đơn thuần.” Trần Phong Khi bắt đầu cảm thấy tiểu yêu trước mắt, thật sự dùng để chơi đùa rất tốt. (Xem Kim Hồ như món đồ chơi a, ngươi cũng rảnh lắm, Trần đại nhân)

Kim Hồ nghe xong trong bụng tức ói máu, “Ý của ngươi là, trước đó ngươi không biết ta là yêu hồ.”

Trần Phong Khi gật gật đầu, “Bất quá là nghe ngươi nói xong, ta mới biết.”

Kim Hồ khí bốc đan điền, trời ơi, Lôi bá, Điện mẫu, đánh chết ta đi! Làm yêu quái suốt bao nhiêu năm, lại bị phàm nhân lừa bịp, thật sự là sỉ nhục yêu tinh giới mà. Hắn quả thực chẳng còn mặt mũi nào đi gặp các yêu tinh đồng loại a!

“Này, ngươi không sao chứ?” Trần Phong Khi nhìn thấy Kim Hồ mặt xám như tro tàn, mặt mũi đại đi, bắt đầu có chút lo lắng, tiến lên đỡ lấy hắn.

“Các ngươi rút cuộc là đang làm cái gì?” Một âm thanh trầm ngập sự tức giận vang lên, Trần Phong Khi ngẩng đầu lên, thấy Nam Cung Thắng nổi giận hùng dũng chạy lại. Hắn bỗng nổi ý đùa dai, ôm chặt Kim Hồ, Kim Hồ nhất thời không có phản ứng, vẫn như cũ chìm trong cảm giác thất bại.

Nam Cung Thắng đến gần hơn, nhìn thấy bọn họ đang trong tư thế khuất tất, nhớ tới lời hạ nhân lâu nay lưu truyền đồn đãi chuyện tình tay ba, trong lòng càng thêm chua chát, trừng mắt nhìn Trần Phong Khi, còn Trần Phong Khi lại quay sang cười cười khiêu khích.

Nam Cung Thắng chớp lấy Kim Hồ trong lòng ngực Trần Phong Khi đoạt lại, song thủ vừa nhanh vừa chặt thể hiện rõ quyền sở hữu, Trần Phong Khi nhún vai, tỏ vẻ thừa nhận.

Nam Cung Thắng lạnh lùng nói: “Trần huynh, nếu muốn ở lại Nam Cung phủ tiếp tục thuần phục dã miêu, nên biết cái gì có thể, cái gì không thể làm.”

Trần Phong Khi hỏi ngược lại: “Nếu ta cố ý làm thì sao?”

Nam Cung Thắng âm thầm sử xuất nội lực, nói: “Vậy không nên trách tiểu đệ vô lễ. Để xem ngươi đao kiếm lợi hại, hay là quyền cước của ta cao.”

Trần Phong Khi giơ tay tỏ vẻ xin hàng.

Nam Cung Thắng không quay đầu lại cứ thế rời đi. Hắn không biết Trần Phong Khi phía sau đã sớm một thân đổ mồ hôi lạnh.

Nam Cung Thắng lâu ngày bệnh liệt giường, không thể tưởng được công phu không lùi mà còn tấn tới. (Uống tiên đan của con nhà người ta, làm sao không khỏe) Hơn nữa nhìn hắn quyết tâm như vậy, chỉ sợ chính mình nếu không xin tha, một hồi ác chiến nhất định không thể không có, chỉ sợ làm tổn hại cả hai nguyên đại tướng, chủ tử trách tội, bản thân chính là đồ không có nổi.

Có điều, Trần Phong Khi lại cảm thấy buồn cười, tình yêu này ma lực quả nhiên kinh người, nguyên bản

lúc nào cũng nhiệt tình giúp đỡ mọi người, vẻ mặt hòa ái rất tốt, hảo tiên sinh, nhưng lại không tiếc gì có thể liều chết coi mình là địch.

Trần Phong Khi tận đáy lòng có chút hâm mộ. Vỗ vỗ trán, quyết định đi tìm tiểu dã miêu trên ghẹo.

Ba người đều không có nghĩ đến, trận sóng ngầm này cuộn trào mãnh liệt như thể Nam Cung phủ đem tất cả thủy sóng to gió lớn của Xuân Phong trấn thu về.

Nha hoàn Chi Chi cùng tiểu hoàn đang lo liệu chuẩn bị cơm trưa, vừa đến trù phòng đã thấy nơi này sớm bị bao vây, mọi người quây kín cả bốn mặt, hình thành ba vòng trong, ba vòng ngoài rất quy mô.

Trù phòng đại thẩm khẩn cấp hỏi han: “Tiểu hoàn cô nương, Trần đại nhân vừa mới tới và Kim Hồ thiếu gia có mối quan hệ gì mờ ám hay không?”

“Đúng vậy!” Phụ trách quét sân dáng người thô đậm tiếp cận nha hoàn, “Ta vừa nhìn thấy Đại thiếu gia cùng Trần đại nhân, vì Kim Hồ thiếu gia động thủ, có phải hay không?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Tiểu hoàn tỷ tỷ, đó có phải sự thật hay không? Mau nói cho bọn ta biết đi.” Mọi người trăm miệng một lời, líu ríu như họp chợ vô cùng náo nhiệt.

“Im lặng, im lặng.” Tiểu hoàn kêu lớn.

Tất cả âm thanh tức khắc biến mất, ai nấy đều ra sức chăm chú vĩnh tai nghe, sợ để sót nội dung gì đó mấu chốt. Dù sao trong nhà còn có một đại bang tam cô lục bà, chờ bọn họ truyền đạt trực tiếp tin tức để tiêu khiển.

Tiểu hoàn tròn giọng đáp, “Về chuyện này, chúng ta không có lời nào để nói.”

“Ngốc, là không thể trả lời mới đúng! Uống công cho người đọc chút sách vở!” Đứng ngoài chờ mãi không thấy Chi Chi mất kiên nhẫn vào tìm người, gặp lúc tiểu hoàn đang ở đây xuyên tạc văn hóa Trung Hoa, nhin không được sửa lưng nàng, còn không quên khẽ đập vào sau ót nàng.

“Ha, ta nhớ rõ rồi, tiểu thư.” Tiểu hoàn che chỗ vừa bị phát.

Chi Chi vẫn còn sự tĩnh tại uy nghiêm, khiến mọi người im lặng tản đi.

“Đứng lại.” Chi Chi giữ nha đầu thô đậm vừa mới nói chuyện, hỏi: “Người nói, Trần đại nhân cùng Đại công tử động thủ một hồi, là người tận mắt trông thấy?”

Nha hoàn kia run rẩy nói: “Chi Chi tỷ, ta cũng chỉ là nghe người ta nói vậy. Chớ có trách ta.”

“Nghe ai nói?”

Nha hoàn kia hai tay run lên đưa ra một tờ giấy. Chi Chi buông nàng ra, nha hoàn kia như thỏ thi chạy chỉ trong chốc lát đã biến mất khỏi tầm nhìn của Chi Chi.

Chi Chi mở trang giấy ra.

“Xuân Phong trấn chi tam cô lục bà”

Theo phóng viên đặc phái của bản báo ‘ta không phải là Phúc Bá’ buổi sáng hôm nay chính mắt trông thấy, trong hoa viên tại Nam Cung phủ, bạo phát một hồi hỗn chiến, hai bên tham chiến chính là đại biểu chủ nhà Nam Cung Thắng cùng đội khách Trần Phong Khi, mà phần thưởng lại là Kim Hồ đại phu.

Đầu tiên tuyển thủ Nam Cung Thắng sử ra một luồng khí đen xuất phát từ nội tâm, ngay sau đó Trần tuyển thủ đáp trả Bạch Hạc Lương Sí, vô luận là Thiếu Lâm công phu hay Võ Đang kiếm pháp, tuyển thủ hai bên đều đem ra sử dụng, người nào cũng xuất ra bản lĩnh giữ nhà. Chỉ thấy tranh đấu đến hôn thiên ám địa (trời đất u ám), cát bay đá chạy. Đặc biệt nhất chính là, đặc phái phóng viên ẩn nấp ở một bên cũng vì quá mức chuyên nghiệp, mà bất hạnh thọ thương, thực là tấm gương mẫu mực trong nghề nghiệp, đáng để mọi người học tập. Cuối cùng trận ác chiến này đánh tới một ngày một đêm, có thể so sánh với trận Bắc Cối Tây Độc tại Hoa Sơn. Kết cuộc, Nam Cung tuyển thủ chụp lấy ưu thế hiếm có thắng được, ôm mỹ nhân ra về.

Đặc biệt thanh minh: bản báo đưa tin hoàn toàn là sự thật, không có nói thêm, chỉ do sao chép.

16. Kim Hồ - Chương 16

Trong phòng ngủ, ánh sáng mặt trời buổi chiều dìu dịu chói mắt, làm hiện rõ nét mặt anh tuấn của Nam Cung Thắng cùng nụ cười u ám nơi khóe miệng. Cười kiểu này thật sự quá sức dữ tợn, khiến cho người ta sợ hãi, không giống Nam Cung Thắng mà Kim Hồ từng biết, làm hấn trong lòng run sợ, giống như đang kề cận ác thần.

Giữa trông mắt hấn là con người nguy hiểm độc địa, dùng ánh mắt thỏa mãn hưởng thụ quan sát Kim Hồ bị dây thừng gắt gao trói chặt hai tay.

“Nam Cung Thắng, buông ra! Ta có thể giải thích.” Kim Hồ xin tha, cố gắng giãi dụa, ý muốn gỡ hai tay đang bị buộc chặt.

“Không. Ta chỉ tin vào những gì đã thấy.” Nam Cung Thắng lựa chọn tin tưởng chính mình.

Kim Hồ thở dốc không ngừng, phần nộ trường mắt nhìn hấn, hai tay bị bắt giờ lên quá cao,... tư thế kiểu

này, giống như một nô lệ bị thần phục, khiến hắn cảm thấy nhục nhã. Càng khiến hắn phần nô chính là, bản thân đã như thế này lại có chút khoái cảm.

“Ta phải tốn chút thời gian để chứng minh một việc.” Nam Cung Thắng từ trên cao trông xuống, bao quát quá trình từ phía trên, nhìn Kim Hồ không ngừng thở dốc, mớ tóc đen nhánh rối tung.

“Người muốn chứng minh cái gì?” Kim Hồ toàn thân buột chặt, nhìn vào mắt Nam Cung Thắng thấy hắn lộ vẻ phần nô cùng dục vọng. Thân thể bất giác run lên nhẹ nhẹ, hướng ứng một cách không hề có ý thức.

“Người phản bội ta, nhớ không? Ta đã từng nói sẽ trừng phạt người.” Nam Cung Thắng giơ tay lên, nhẹ nhàng âu yếm cần cổ trắng nõn của Kim Hồ, lại cho hắn một loại cảm giác hô hấp không thông.

“Ta có thể giải thích, cũng không phải ghê gớm như người tưởng tượng.” Kim Hồ vận vẹo đầu, ý muốn thoát khỏi đụng chạm.

“Vậy có thể nói cho ta biết, các người đến tột cùng là đang nói chuyện gì?”

“Việc này...” Lời vừa đến miệng, Kim Hồ lại do dự, thực sự không muốn nói thật.

“Người đã không giải thích, chính là ngầm thừa nhận?” Nam Cung Thắng hai tay không chút tình cảm xé rách y phục trên người Kim Hồ.

Xoạt!

Âm thanh chói tai vừa vang lên, Kim Hồ nguyên bản quần áo đầy đủ giờ chỉ còn là những mảnh nhỏ, rải rác trên thân thể, thậm chí đến mức còn không đủ để che kín cơ thể trắng ngần của hắn. Ánh mắt Nam Cung Thắng càng trở nên u tối nặng nề.

Nam Cung Thắng chậm rãi ngồi ở trên giường, cả người tản ra bầu không khí chiếm hữu. Trước kia thường ân ái mây mưa với Kim Hồ, cả người run lên, không tự chủ được cảm giác hăm sâu bên trong.

“Nam Cung Thắng, người nếu đối xử với ta như vậy, nhất định sẽ hối hận.” Kim Hồ trừng mắt nhìn hắn, không dễ dàng tha thứ loại tư thế khó xử và cảm giác nhục nhã như vậy.

“Ta nếu không làm vậy, càng phải hối hận.” Nam Cung Thắng lấy tay day mạnh hồng nhĩ trước ngực Kim Hồ.

Hồng nhĩ bị hắn chiếu cố, trở nên cương lên.

“Dừng tay!” Kim Hồ trong thanh âm đã có chút ghen ngào.

“Người thích như vậy.”

Kim Hồ cắn môi dưới, cự tuyệt phát ra tiếng rên rỉ mê hồn, tinh thần sa sút chống lại khoái cảm thân thể.

Nam Cung Thắng càng lúc càng táo tợn, hạ thấp xuống, mở miệng áp đảo hồng nhị trước mặt Kim Hồ, không những nhiều lần mút liếm, thậm chí còn ác độc dùng răng khê cắn, ngón tay lại tham tiến vì dục vọng không ngừng nhu động cục huyết.

Ngón tay thô ráp, vừa tiến vào, ngoan cố tìm kiếm khu vực mẫn cảm.

Kim Hồ bị hấn bức bách đến mức cảm phẫn. Chỉ có thể không ngừng rên rỉ, cầu xin tha thứ. Bởi vì kích động quá mức, nước mắt theo gò má hai dòng chảy xuống.

Nam Cung Thắng chui đầu vào giữa hai chân Kim Hồ, dùng bả vai ngăn chặn ý đồ muốn khép chân lại, lời lẽ nóng giận, dùng lưỡi dò xét bên trong cục huyết, khi thì ôn nhu, khi thì thô bạo, không ngừng đâm vào.

Kim Hồ bị hành động không có chút cảm tình này dọa đến phát sợ, hấn không cảm nhận được mấy may thâm tình nào trong đó, giống như bản thân chỉ là một công cụ tiết dục. Cảm giác chịu nhục khiến hấn khóc thành tiếng, “Nam Cung Thắng... Ta không nên như vậy... Van cầu người... Buông ta ra...”

Trong thanh âm của Kim Hồ, ủy khuất, sợ hãi cùng cầu xin tha thứ đánh thức Nam Cung Thắng. Nội tâm hấn tràn ngập cảm giác thất bại cùng áy náy, đồng thời cũng nảy sinh cảm giác sợ hãi nếu phải mất đi Kim Hồ.

Hấn thật sự không có can đảm đánh mất Kim Hồ, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Nam Cung Thắng đối với hảo bằng hữu luôn có phức cảm tự ti. Hấn không đẹp trai nhất, cũng không thông minh nhất, thậm chí ngay cả đến võ công cũng không phải là lợi hại nhất. Hấn là loại người khi đứng giữa đám đông chẳng có chút sức thu hút nào, ngay cả việc cùng với đệ đệ so sánh cũng không bằng.

Hấn trước giờ không hề lưu tâm, cũng không để ý đến cuộc sống hưởng thụ loại này, vì theo hấn sẽ mang đến nhiều sự chú ý và phiền toái. Nhưng từ khi Kim Hồ xuất hiện, tận sâu trong thâm tâm hấn luôn lấy làm tự ti, bởi vậy hấn mới muốn chiếm giữ với Kim Hồ dữ dội đến như vậy.

Tự ti, ghen tị cùng ham muốn chiếm hữu đã khiến hấn làm ra chuyện không thể cứu vãn.

Nam Cung Thắng hết sức e ngại sự khác thường của bản thân, hấn từng sớm nhận ra Kim Hồ đối với mình quan trọng đến mức chỉ muốn nắm giữ trong tay. Cho tới lúc này, Nam Cung Thắng mới hiểu được mình có yêu người này hay không, với hấn mà nói quan trọng biết bao nhiêu. Trong nháy mắt, ngực đau như thể vạn tiễn xuyên tâm. Hấn muốn gắt gao cầm giữ Kim Hồ, không ngừng ôm siết hấn, làm nhục hấn, khiến cho Kim Hồ không thể rời hấn mà đi.

Nhưng khi nhìn thấy Kim Hồ hai mắt đầm lệ, hấn lại cảm thấy thống hận chính mình, cũng giống như con dao hai lưỡi, chẳng những khiến hấn bị thương còn làm đau chính bản thân mình.

Nam Cung Thắng cố nén dục vọng, làm lỏng nút buộc hai tay Kim Hồ, chỉ về phía cửa, trong nháy mắt, chỉ thầm muốn đem hấn đẩy ra xa, hủy đi biểu hiện chán ghét hấn dành cho mình, “Cút, ngươi cút ra ngoài cho ta!” Nam Cung Thắng quát.

Kim Hồ toàn thân cứng ngắc, kinh sợ nhìn hấn.

“Cút mau đi!” Chưa từng thất thố lần nào khiến cho Nam Cung Thắng nổi giận đến mức mất cả lý trí, hai mắt của hấn vì lửa giận mà trở nên đỏ ngầu, khiến cho người ta sợ hãi.

Kim Hồ mở miệng, định giải thích, nhưng những lời định nói lại nghẹn ở cuống họng, chỉ có nước mắt vô thanh rơi xuống.

“Ngươi không phải muốn đi hay sao?” Kim Hồ không thể nào tin nổi, hôm qua còn ngọt ngào nồng nàn tình cảm, giờ đây lại có thể dùng những câu như vậy để dả thương người.

Nam Cung Thắng nhìn hấn, trong mắt hiện lên một tia không rõ tâm tư. Nhưng lập tức bị sự quyết liệt trong mắt thô bạo giấu đi. “Mau cút!” Hấn gào lên, ngữ khí đoạn tuyệt.

Kim Hồ nâng tay lên, ngang bướng lau khô nước mắt, yên lặng mặc quần áo, cũng không quay đầu lại, theo cửa mà đi. Nhưng khi đến bên cửa, hấn xoay người lại, lặng lẽ nhìn Nam Cung Thắng trong chốc lát.

Nam Cung Thắng quỳ gối đầu giường, cúi đầu không nói, cũng không thèm nhìn đến hấn.

Kim Hồ lập tức cúi đầu xoay người, rời khỏi cánh cửa. Được một lúc, không quay đầu lại nữa. Bởi vậy hấn không có thấy, Nam Cung Thắng ngồi xổm đầu giường, một giọt hai giọt nước rơi xuống ga giường, một giọt vừa rơi lên mặt vải, lập tức thấm khô, tựa như tâm tình hai người lúc này.

Đến tối, cả Nam Cung phủ hoàn toàn chìm trong mây đen u ám, Nam Cung Thắng toàn thân tỏa ra tín hiệu căm tức gần ta, ai nấy đều thật cẩn thận, sợ vụng về đụng phải sấm sét.

“Kim Hồ đâu?” Âm thanh vừa vang lên, dứt lời, trên bàn cơm ai nấy đều phát run, không dám ngẩng đầu đối diện với Nam Cung Thắng. Chỉ có kẻ đầu tên vẫn làm một bộ cà lơ phất phơ bộ dáng, không chút phát lòng.

Nam Cung Thắng nhìn thấy bộ dạng không quan tâm của hấn liền lửa giận cuộn cuộn nổi lên, “Hả!” Hét một tiếng hai tay chụp lấy bàn, mọi người nhিপ nhàng, phi thường đúng lúc đang ngồi trên ghế nhảy dựng hết cả lên.

“Người muốn gì?” Trần Phong Khi hỏi “Nếu vẫn còn đối với ta có hiểu lầm, ta sẵn sàng giải thích.”

“Ta chỉ muốn biết Kim Hồ đã đi đâu?” Nam Cung Thắng cũng không thèm nhìn hắn.

Trần Phong Khi nhún vai, “Không phải người nói nhân vật quan trọng nhất nhà ‘Mau cút đi’ sao? Chủ nhân đã đuổi người, khách nhân còn lòng nào ở lại.”

Nam Cung Thắng ngẩn người, hỏi ngược lại: “Đi rồi? Ai cho hắn đi?”

Trần Phong Khi cũng kinh ngạc, chẳng lẽ không phải bọn họ muốn như vậy sao? “Không phải buổi chiều người vừa đuổi hắn đi sao? Còn hét rất lớn, cả Nam Cung phủ đều nghe thấy.”

Nam Cung Thắng trừng mắt nhìn Trần Phong Khi, thấy hắn nói chân thành như vậy, thẳng thắn không có ý lường gạt mình, nguyên bản mặt đang xanh mét, nháy mắt hóa trắng, quay người lao đi tìm người.

“Từ từ,” Trần Phong Khi đuổi theo, hỏi: “Người có biết hắn đi đâu không? Tùy tiện chạy đi tìm người như vậy.”

Nam Cung Thắng đã sớm không có chủ kiến, hỏi: “Vậy người nói làm sao bây giờ?”

Nam Cung Lợi bên cạnh xen mồm vào nói: “Ta từng nghe Kim Hồ nói qua, hắn cùng sư phụ ở tại núi Thúy Vi.”

Nam Cung Thắng gật gật đầu nói: “Cám ơn người, Nhị đệ.”

Nam Cung Lợi rơi nước mắt mừng rỡ, đã lâu như vậy, đại ca lúc thường rớt cuộc đã trở lại rồi. Có trời mới biết, đến bữa cơm chiều phải nhìn cái mặt đen kịt kia, quả thực nuốt không trôi, là một loại tra tấn lạnh lùng cường chế.

Trần Phong Khi vỗ vỗ vai Nam Cung Thắng, thuận miệng tiến tới, nhỏ giọng nói: “Tốt xấu gì cũng là bởi do ta, khiến cho các người bất hòa. Ta sẽ nói cho người một bí mật nhỏ, coi như bồi thường.”

17. Kim Hồ - Chương 17

“Ai... ai... ai!” Kim Hồ mãi suy nghĩ dùng dưa liêu mạng đâm vào miếng thịt, khiến một miếng cá nguyên vẹn trở nên nát bét, làm người khác nhìn đã thấy buồn nôn, chẳng còn nuốt nổi.

Chi Chi cùng tiểu hoàn ở bên cạnh thấy bầu không khí lạ như vậy, cũng không còn muốn ăn, buông dưa,

hai tay chống quai hàm, nhìn Kim Hồ thất thường.

Sau cùng, Chi Chi ho khẽ, mở miệng nói: “Kim Hồ, tâm trạng của ngươi đã khá hơn chưa? Có muốn trở về hay không?”

“Làm sao về được?” Kim Hồ hỏi ngược lại, “Ta bị người ta đuổi đi như vậy. Quay trở lại khác nào mặt dày, ta không quay về đó đâu.”

Chi Chi khuyên nhủ: “Nếu đã hạ quyết tâm, vậy phải lấy lại tinh thần chứ. Ủ rũ như vậy, chi bằng cứ trở về! Tội gì phải hành hạ chính mình.”

Kim Hồ nhìn đồ ăn trên bàn, nói: “Thực ra, Chi Chi tỷ cùng tiểu hoàn tỷ, các người không cần theo ta rời đi. Ta thực áy náy lắm, khiến các người phải cùng ta lên núi.”

Tiểu hoàn gật gật đầu, “Ta thật sự nhớ đồ ăn tại Nam Cung phủ. Chỗ này nấu nướng đều dùng mỡ heo, chất béo cao, dễ cao huyết áp,... A.”

Chi Chi bịt miệng tiểu hoàn, không cho nàng nói tiếp, an ủi Kim Hồ: “Nam Cung thiếu gia mua ta về cũng là để chiếu cố ngươi, ta đương nhiên không thể bỏ ngươi đi, hơn nữa ta cũng không đành lòng. Về phần tiểu hoàn, ngươi muốn đi thì cứ đi, sẽ không ai ngăn cản.”

Tiểu hoàn bĩu môi, “Tiểu thư, người ta từ nhỏ đã hầu hạ người, chưa từng rời nửa bước, người sao lại đuổi ta đi?”

“Vậy ngươi mau ngoan ngoãn ăn đi, đừng nhiều chuyện.”

“Hừ,” Tiểu hoàn gấp một cọng rau xanh, bỏ vào trong miệng chậm rãi nhai nuốt, “Kỳ thật rau xào mỡ heo cũng thơm lắm.”

Chi Chi lại khuyên nhủ: “Thực ra ta cảm thấy thiếu gia chỉ là nhất thời bực bội mà nói vậy, không có ý tứ khác.”

“Nhưng hắn nói rất lớn tiếng, còn không phải sao. Không giống như đang giả vờ.”

Tiểu hoàn gật gật đầu, “Ta nghe người làm có thâm niên trong Nam Cung phủ nói, Nam Cung Đại thiếu gia lần đầu tiên lớn tiếng, nóng tính đến như vậy.”

“Thật sao? Xem ra hắn thực đã không còn cần ta nữa.” Kim Hồ suy nghĩ, hốc mắt bỗng chốc phấp phỏng.

Chi Chi trừng mắt liếc tiểu hoàn một cái, cầm lấy một cái khăn thấm nhét vào miệng nàng, nói: “Im lặng

ăn bánh của người đi.”

“A.” Tiểu hoàn cầm lấy màn thầu, chậm rãi cắn.

“Người chỉ cần cho thiếu gia một cơ hội, có lẽ thiếu gia gần đây tâm tình có chút không tốt, hơi thất thường.”

“Đúng vậy, Kim Hồ thiếu gia, cha ta từng nói, người có lúc lỗ tay, ngựa có lúc mất móng. Ta nghĩ thiếu gia có thể có chút lỗ lời. Ừm,... ta tiếp tục ăn bánh bao a.” Nhìn thấy Chi Chi đảo mắt sắc lẹm, tiểu hoàn tự giác ngừng nói, vùi đầu vào ăn màn thầu.

“Tiểu hoàn, ta với người nói chuyện, quả thực là đàn gảy tai trâu.” Chi Chi thở dài, “Người đi theo ta lâu như vậy, làm thế nào thứ gì cũng không học được? Đúng là gỗ mục không thể dùng để chạm trổ.”

“Chi Chi tỷ, không thể gảy đàn a? Chỗ này cũng không có trâu nữa.” Kim Hồ hỏi.

Chi Chi vỗ vỗ vào trán mình, than thở, “Hai người các người đúng là dở người, quả thực trời sinh một đôi.”

Kim Hồ cùng tiểu hoàn cùng nhau cười ha ha.

“Hiện tại tâm tình đã tốt lên chưa?” Chi Chi quan tâm hỏi.

Kim Hồ vừa cười xong lại cúi xuống lắc đầu, nhíu mày lại, nói: “Chi Chi tỷ, chỗ này của ta đau quá.” Đưa tay lên ôm lấy ngực, “Luôn có cảm giác như bị cái gì đó chặn lại, hô hấp không thông. Đặc biệt lúc nhớ đến Nam Cung Thắng, càng thấy khó chịu. Mũi cay cay xót xót, giống như lúc cùng Ngân Hồ ẩu đả, bị đánh cho một quyền.”

Chi Chi lắc đầu, “Xem ra người đã bị tình ái đâm sâu, ai! Cái thứ cảm tình này, chạm phải một lần vạn kiếp không quay lại được.”

Tiểu hoàn lại xen mồm nói: “Nói đúng a! Cha ta từng nói...”

“Trật tự!” Kim Hồ cũng Chi Chi hai miệng một lời quát lớn.

Tiểu hoàn sờ sờ mũi, trầm nghĩ, chính mình còn chưa kịp nói cái gì, làm sao có thể nói vậy? Xem ra bản thân há mồm, cũng chỉ có thể dùng để ăn thôi, sau một lúc suy nghĩ thông suốt, tư thái triệt để nhẹ nhõm hướng đồ ăn tấn công một cách mãnh liệt.

Sau khi nghe Nam Cung Lợi nói Kim Hồ có thể đi đâu, Nam Cung Thắng không nói hai lời lập tức xuất môn.

Thế nhưng núi Thúy Vi từ trăm năm trước, sau khi chín trăm chín mươi chín thợ săn lão luyện mất tích ở đây, không còn người nào dám mạo hiểm tiến vào. Mọi người trong Nam Cung phủ không dám để cho Nam Cung Thắng lỡ mang xông vào như vậy.

“Đại thiếu gia, ngài muốn đi cũng phải mang theo cho đủ lương khô, xiêm y cùng phụ kiện, còn phải mang theo người hầu cận. Ai cũng nói nơi đó có yêu quái ăn thịt người trong truyền thuyết, ngay lập tức đi vào là không được.” Phúc Bá tuy rằng lo lắng cho Kim Hồ, nhưng nếu để Đại thiếu gia xúc động chạy vào đó sẽ rất nguy hiểm. Đại thiếu gia chính là trụ cột của Nam Cung gia, ngàn vạn lần cũng không thể sơ xuất.

“Phúc Bá, bây giờ đuổi theo, nói không chừng còn có thể kịp chặn Kim Hồ giữa đường, các người đừng ngăn cản ta!” Nam Cung Thắng gấp gáp nói.

Lần đầu tiên trong đời, hắn không thể bình tĩnh suy xét, không thể tao nhã lễ phép, hắn chỉ muốn tức khắc mang Kim Hồ quay trở về, cầu xin Kim Hồ tha thứ, vĩnh viễn không cho hắn rời bỏ mình,...

“Thế nhưng, thiếu gia ngài nếu phát sinh sự tình gì thì phải làm sao bây giờ? An toàn của Kim Hồ thiếu gia quả thật rất quan trọng, chỉ bằng chúng ta cùng tính toán thật kỹ càng rồi giải quyết được không?” Phúc Bá lo đến độ sắp khóc tới nơi.

“Còn lên kế hoạch gì nữa, nhờ Kim Hồ xảy ra chuyện gì? Ta phải làm sao?” Nam Cung Thắng nhịn không được bèn lớn tiếng nói.

“Thiếu, thiếu gia,...” Mọi người bên cạnh ai nấy đều sợ đến ngậy cả người.

Thiếu gia từ trước đến giờ chính là biểu tượng của đức tính tốt, trước sau tao nhã, nho nhã lễ độ, chỉ từ khi gặp Kim Hồ, phá vỡ nhiều thứ, chẳng những tính tình rối loạn, còn giống như bây giờ cuồng loạn thất thố.

Trong lúc mọi người kinh ngạc đứng im cả đám, một tiếng vỗ tay trong phòng vang lên.

“Nói cho cùng, rốt cục cũng đã giống nam tử hán a!” Nam Cung lão gia vỗ tay tán thưởng nói.

“Cha, người tới đây làm gì?” Nam Cung Thắng trong lòng đã thầm hạ quyết tâm, cho dù là phụ thân, nếu ngăn cản, hắn nhất định cũng sẽ không nghe. “Hài nhi...” Nam Cung lão gia nở nụ cười, chậm rãi tới gần, hai con ngươi lóe sáng nhìn hắn. “Người nói như vậy thật tốt quá. Nguyên lai ta còn lo lắng người sẽ không có chút cá tính cả đời như thế... Chà, tương lai sẽ bị con dâu leo lên đỉnh đầu, không thể tưởng được, Kim Hồ lại có mị lực lớn như vậy, khiến cho người càng lúc càng giống nam tử hán, rất có trách nhiệm. Phụ thân ta thật sự là rất cảm động.” Nam Cung lão gia còn đưa tay lau nước mắt trên khóe mắt.

“Phụ thân, người...” Nam Cung Thắng vẫn thường vô cùng nghiêm khắc với bản thân, nhưng thật không ngờ lại mang đến phiền não cho người nhà.

“Tuy rằng hắn là một nam tử, nhưng lại là con dâu ta thừa nhận, chỉ sợ ngoại trừ hắn, người cũng chẳng

cần ai nữa.” Nam Cung lão gia nói: “Người chỉ cần hiểu rõ cảm tình, đừng cảm theo đuổi thực hiện điều mình muốn, đừng để hối hận về sau.”

Nam Cung Thắng vô cùng chấn động, trong lòng âm lên, “Cha, cảm ơn người, lời nói của người đối với ta có ý nghĩa rất sâu sắc.”

“Tốt lắm, mau đuổi theo người người yêu thương, nơi này đã có ta! Không cần lo lắng.” Nam Cung lão gia vỗ vỗ ngực cam đoan.

“Cha, con tuân lệnh... Cảm ơn người!” Nam Cung Thắng dùng sức gật đầu một cái, trong con ngươi tỏa ra một hào quang rực sáng, Nam Cung Thắng thi triển tuyệt đỉnh khinh công, nhanh chóng biến mất trong đám người.

“Lão gia, ngài vừa rồi nói rất có khí thế, vô cùng phong độ a!” Phúc Bá tán thưởng nói.

“Đó mới chính là người Nam Cung gia.” Nam Cung lão gia vẻn râu đặc biệt cao.

“Lão gia, lão gia.” Một tiểu tư (người hầu để sai vặt) từ góc đường chạy tới, quỳ trên mặt đất, thở hồng hộc nói, “Bẩm lão gia, Mễ Phô Tiểu chương quầy vừa nói, hôm qua hàng đặt đã tới rồi, thỉnh lão gia qua xem một chút.”

Nam Cung lão gia phát tay, “Không cần vội, chờ thiếu gia trở về rồi nói sau.”

“Chỉ là...” Tiểu tư còn định nói gì đó.

“A,” Nam Cung lão gia nhanh chóng ngắt lời, nói: “Ai da, đồ ăn không biết có vấn đề gì không? Ta vừa mới ăn xong, liền có chút mót! Không được, ta cần phải đi ngoài.” Vừa nói xong, đã không còn nhìn thấy người đâu.

Phúc Bá thở dài, “Ta thu hồi lời mình vừa nói vậy.” Cũng xoay người hồi phủ.

Chỉ còn lại tiểu tư đang quỳ bên cạnh cùng hai mặt sư tử đá hai bên cửa uy nghiêm dò xét.

18. Kim Hồ - Chương 18

Trên núi Thúi Vi, từ giữa sườn núi trở lên, dần dần ngập đầy mưa bụi, sương khói mịt mờ, tầm nhìn cực gần, nếu không phải người quen đường núi, sợ là không thể vào đến nơi. Cho nên núi Thúi Vi mới có nhiều cảnh vật khác thường quái lạ, giống trong truyền thuyết thần tiên quỷ quái.

“Ừ... Kim Hồ... còn phải đi bao lâu mới tới a?” Chi Chi chống gậy, thở dốc hỏi.

“Còn lâu lắm!” Phía trước truyền đến âm thanh đáp trả của Kim Hồ, nhưng thân ảnh đã bị sương mù che phủ.

“Ta... thật sự... đi không nổi nữa.” Chi Chi đặt mông ngồi lên một tảng đá, “Ta phải nghỉ một chút.”

“Chi Chi tỷ, đi thêm vài dặm nữa rồi hãy nghỉ ngơi. Cứ tốc độ này, một tuần nữa cũng không lên tới được.” Kim Hồ nhẹ nhàng quay trở lại, cau mày nói.

“Ta... từ trước đến giờ... chưa bao giờ đi nhiều như vậy. Thật sự... là đi không nổi.” Chi Chi không hề cường điệu, nằng nặng cả thở cũng còn không nổi, đừng nói là leo núi.

Kim Hồ cùng tiểu hoàn ngồi xuống.

Kim Hồ khịt khịt mũi, nói: “Ta cũng cảm thấy có chút không bình thường.”

“Có cái gì không bình thường?” Tiểu hoàn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, hỏi: “Có cái gì là không ổn a? Kim Hồ thiếu gia ngài đừng dọa ta, lá gan của ta nhỏ lắm đó.”

Chi Chi an ủi nói: “Đừng nghe hắn nói, rõ ràng đang là ban ngày, làm gì có cái gì không ổn?”

Kim Hồ lắc đầu, “Không phải thần tiên quỷ quái. Giống như có người đã xông vào, ta ngửi được mùi hương của người lạ.”

Tiểu hoàn cũng bắt chước, dùng sức hít hít vài cái, “Không có a! Chỉ có hương hoa mai thôi.”

Chi Chi cười nói: “Hắn lừa ngươi đó. Kim Hồ, ngươi đâu phải chó? Làm sao có cái mũi thính như vậy.”

Kim Hồ không hiểu phần chế nhạo bên trong, còn thật thà giải thích nói: “Người phàm đều nói chó có cái mũi cực thính, kỳ thực là ngộ nhận. Loài chó là sinh vật đáng ghét như vậy, làm sao so được với cái mũi thính của chúng ta.”

Chi Chi cùng tiểu hoàn dù đã sớm quen với điên ngôn điên ngữ của Kim Hồ, cũng không khỏi kinh ngạc.

Sau đó, Chi Chi dần khỏe lại, chỉnh đội hình năm bước, nghỉ ngơi một chút rồi lại hướng động hồ ly trên núi Thúy Vi tiếp tục đi tới.

Rừng cây rậm rạp y như mê cung, ba người sít sao đi cạnh nhau, đi tuốt đằng trước là Kim Hồ, nện bước

một cách cứng ngắc. Không biết sau bao lâu, phía trước đột nhiên xuất hiện nhiều tia sáng, “Đến rồi, chạy đến đó đi.” Kim Hồ kinh hãi kêu lên.

“Cái gì đến rồi?” Đằng sau hai người thò đầu lên hỏi.

Kim Hồ chỉ vào chỗ phát ra ánh sáng, kêu lên: “Nơi đó chính là nhà của ta.”

“Cảm ơn trời đất, rốt cục cũng đến rồi.” Hai người đồng thời cầu nguyện. Nghe giọng nói, các nàng e là cũng đã mệt gần chết, sớm biết phải nhọc như vậy, sẽ không tỏ ra mạnh mẽ, ngoan ngoãn ở lại Nam Cung phủ cho rồi.

Kim Hồ vội vã, chạy về phía ánh sáng thật nhanh. Về đến nhà rồi, hắt trong bụng kêu lên. Khoảng thời gian này, ủy khuất, phiền muộn cũng như thương tâm trong lòng tạm thời tiêu biến.

Theo hướng chạy của hắc, ánh sáng càng lúc càng mãnh liệt. Cuối cùng, Kim Hồ ra sức nhảy, đạp lên nhánh cây trên mặt đất, ánh sáng mặt trời mãnh liệt trực tiếp chiếu trước mắt hắc, mắt do ở lâu trong rừng cây phủ đầy sương mù, nhất thời bị chói, Kim Hồ đứng lại, đột nhiên mở mắt thật to nhìn thẳng vào mặt trời, không để ý cảnh đẹp trước mắt, dùng hết sức để hít thở không khí mới mẻ trên đỉnh núi, lớn tiếng kêu lên: “Ta, Kim Hồ, đã về rồi!”

“Người rốt cục cũng đến rồi.” Một âm thanh quen thuộc vang lên.

Kim Hồ sau khi nghe thấy thanh âm, lập tức choáng váng. Là hắc nhìn thấy ảo giác sao? Đường đường Nam Cung phủ Đại thiếu gia làm sao có thể xuất hiện trên đỉnh núi Thụy Vi hiểm có dấu chân người?

Nhất định là ngày có chút suy nghĩ, đêm có điều tưởng nhớ, tư niệm quá độ mới xuất hiện ảo giác, ha ha ha... Kim Hồ ngây ngô cười lớn, còn vỗ vỗ vào đầu mình, cho rằng có thể làm thế để thoát khỏi tưởng niệm quá độ mà sinh ra ảo ảnh, đánh tan hình ảnh thâm tình trước mắt... nhưng hình ảnh kia lại động đậy, càng lúc càng tới gần, trực tiếp đi tới trước mặt hắc.

Rốt cuộc, lúc khí khái nam tử trầm ổn quen thuộc vây xung quanh hắc bốn phía, Kim Hồ mới nhận ra, đây quả thực là hắc! Không khỏi lệ nóng quanh tròng.

“Kim Hồ...” Thanh âm trầm thấp ôn nhu của hắc hóa thành thành phần nộ, nhưng ẩn chứa thâm tình, cầu xin, tựa hồ sợ rằng lớn tiếng sẽ dọa chết người đứng trước mặt.

“Nam Cung thiếu gia, làm thế nào lại rảnh rang đến vậy? Lên chỗ gió lạnh để ngắm cảnh xa xăm a? Quả nhiên rất có hứng thú.” Kim Hồ trong ngực kinh hoàng sôi sục, tưởng niệm khiến cho xúc động trở nên mãnh liệt, chỉ muốn dựa đầu vào lồng ngực người đối diện, khẽ hôn lên môi, vĩnh viễn không buông. Nhưng biểu tình phần nộ cùng ngôn ngữ đã thương lúc hắc rời đi đã tổn thương hắc. Hắc đành phải nắm chặt tay, lấy móng tay nhọn cắm vào lòng bàn tay, khiến bản thân bình tĩnh, trấn định, dùng ngữ khí dường như chẳng có việc gì để cùng người đó nói chuyện.

Nam Cung thiếu gia!? Nam Cung Thắng!?

Chi Chi và tiểu hoàn theo sau vừa đuổi tới cơ hồ còn tưởng bản thân nghe lầm. Nhưng khi nhìn kỹ, quả thực chẳng thể nghi ngờ. Các nàng không ngừng cười trong ánh mắt.

Không thể trách các nàng, chỉ là bộ dạng Nam Cung Thắng lúc này quá sức chật vật. Có lẽ do không quen đường núi, Nam Cung Thắng hẳn là đã qua rất nhiều chặng đường trắc trở, vẻ mặt tiêu tụy vất vả, giày dưới chân đóng kín toàn bùn, hơn nữa còn bị gai rừng đâm kéo, y phục trên người đầy lỗ thủng, có thể thấy được cả da thịt. So với trang phục chỉnh tề lúc trước, bộ dạng hào hoa phong nhã quả thực cách biệt một thời một vực.

“Kim Hồ, thật may là ngươi đã về rồi? Ta mãi vẫn không tìm thấy ngươi, thật sự là lo lắng muốn chết. Dù sao thì may mắn là cuối cùng ta cũng đã tìm thấy ngươi!” Đôi mắt nồng nhiệt thâm tình của Nam Cung Thắng bất luận là kẻ nào cũng không thể tiếp nhận, nay đang gắt gao nhìn chăm chăm vào Kim Hồ, cảm lòng không đành đem hân ôm vào lòng. “Cả ngày không gặp... ta rốt cuộc cũng được nhìn thấy ngươi...”

Không được mềm lòng, hãy nhớ lại những gì hắn đã làm với ngươi, không được mềm lòng... Kim Hồ dần lòng khuyển răn chính mình, không ngừng thuyết phục bản thân không được đắm chìm trong diễm ngôn mật ngữ (lời nói mật ngọt), nhu tình vạn chủng (các loại tình cảm dịu dàng).

Chi Chi cùng tiểu hoàn bên cạnh đã sớm tuyển chọn tầm nhìn tốt, ngồi lên một tảng đá, chuẩn bị xem kịch hay.

“Nam Cung thiếu gia, ta không rõ ý của ngài.” Kim Hồ tâm tư găng gượng, vùng vẫy thoát khỏi cái ôm. “Ta trị bệnh cho ngài, sau đó về nhà tiếp tục tu hành là chuyện đương nhiên. Ngài cần gì phải lên núi, chật vật đến như vậy để tìm người? Hơn nữa ngài đây thân phận tôn quý, Nam Cung phủ mọi chuyện đều không thể rời ngài ra. Làm sao có thể đến chỗ này? Vạn nhất lạc đường, cũng không phải là chuyện đùa. Ta cũng không đảm đương nổi.” Hắn càng nói, trong giọng càng bớt phần uất, chỉ còn tâm ý lo lắng nồng đậm.

“Phúc Bá bọn họ sao lại không ngăn cản ngươi?” Kim Hồ oán giận nói.

“Nếu không có ngươi, cho dù trở thành hoàng đế lão tử, ta cũng không cần. Huống chi chỉ là Nam Cung gia.” Nam Cung Thắng đắm đuối nhìn hắn, hồi hận nói, “Kim Hồ, là ta có lỗi. Buổi chiều hôm đó đối với ngươi đã làm chuyện quá đáng...”

“Hừ...” Kim Hồ hai má đỏ bừng, khóe mắt liếc xéo hai tai dựng hắn lên, lo rằng Chi Chi cùng tiểu hoàn có thể nghe được, vội che miệng Nam Cung Thắng, thấp giọng uy hiếp nói: “Ngươi nếu dám ở chỗ này nói ra, ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết, cả đời không tha thứ cho ngươi!”

“Được, ta không nói. Ngươi nếu cả đời không tha thứ cho ta, ta thật sự sống không bằng chết.” Thanh âm Nam Cung Thắng xuyên qua kẽ hở mơ hồ vang lên, nhưng người trước mặt hắn là Kim Hồ vẫn có thể nghe rất rõ ràng.

Sống mũi hần cay cay, tựa như bị người ta nện cho một quyền, tình cảm bao trùm ở bên ngoài khiến khô giáp lãnh tỉnh của lý trí cũng phải tróc ra.

“Người chẳng qua lâu ngày nằm trên giường bệnh, không mở mang kiến thức nhiều. Chờ đến lúc người gặp nhiều nữ hài tử, sẽ giống ngày hôm đó đuổi ta đi.” Kim Hồ trong thanh âm phảng phất chứa sự chua xót.

“Trời đất chứng giám, ta không có ý đuổi người đi.” Nam Cung Thắng kéo tay hần xuống, kích động kêu lên.

“Người rõ ràng là kêu ta cút đi!” Kim Hồ hẩn hển quát, sao lại có loại người như vậy, đã nói mà không chịu nhận.

“Ta chỉ bảo người ra khỏi phòng.” Nam Cung Thắng giải thích nói.

“Nhưng ngữ khí của người thực rất hung dữ, còn không thềm nhìn ta.” Kim Hồ ủy khuất nói.

Nam Cung Thắng nhìn thấy bộ dáng ủy khuất của hần, dần lòng giải thích rõ ràng: “Rõ ràng là người nói không được, ta đành phải nhịn dục vọng xuống không được phát tiết. Là nam nhân ai chẳng hỏa đốt.”

“Vậy sao người không nói rõ.” Kim Hồ trên mặt phỉếm hồng, kể lỗi tai Nam Cung Thắng nhỏ giọng nói: “Thực ra ta không phải là không muốn, chỉ là không nghĩ bị trói hai tay, không được chạm vào người.”

“Trời ạ, sao người không chịu nói cho rõ!” Nam Cung Thắng được hần kêu lên.

“Uy, đừng có đem hết lỗi đẩy sang cho ta. Còn không phải vì người đem ta trói lại, mới gây ra nhiều chuyện vậy sao.”

Chi Chi cùng tiểu hoàn bên cạnh hiểu ra bèn cười, nguyên lai Nam Cung thiếu gia có sở thích đặc biệt, Kim Hồ không muốn, hai người bởi vì chuyện phòng the không thể hòa hợp, cuối cùng âm ỉ một trận.

Nam Cung Thắng nhìn thấy các nàng tươi cười, biết hình tượng của chính mình vừa bị hủy hoàn toàn, để phòng ngừa Kim Hồ nói thêm điều gì, đành phải đối hần xin tha: “Đúng, người nói đúng, tất cả đều là ta không đúng. Chúng ta trở về rồi nói sau!”

“Không cần.” Kim Hồ ngang ngạnh nói.

“Người thật sự không theo ta trở về.” Nam Cung Thắng nghẹn ngào trong cổ họng, trong đầu đã sớm có dự cảm hiện ra, “Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Kim Hồ lần này đúng sai phải tranh khẩu khí, nhất định phải bắt Nam Cung Thắng nhượng bộ trước.

“Trừ phi ngươi... ngươi chưa từng... thích ta.” Nam Cung Thắng vẻ mặt bi thương, bốn chữ sau cùng cơ hồ từ trong kẽ răng mà ra.

Kim Hồ nhìn vẻ mặt của hắn, nếu hắn lại dám mạnh miệng, chỉ sợ Nam Cung Thắng hiểu sai ý bỏ đi, hai người lúc ấy sẽ chẳng thể văn hồi. Hắn chịu chấn động lớn, cước bộ lão đảo lui ra sau, “Quả là bất công...” Rõ ràng là Nam Cung Thắng đuổi hắn đi trước, chính hắn cũng vô cùng yêu Nam Cung Thắng, thậm chí đã sớm cho qua kế hoạch thành tiên, làm sao có thể trợn mắt nói dối phủ định sự thật, sau đó thì chẳng những trong tâm Nam Cung Thắng mà ngay cả trong lòng hắn cũng lưu lại vết thương khó có thể phai mờ?

“Chỉ cần ngươi thật sự chán ghét ta, nửa điểm cũng không yêu ta, vậy thì...” Nam Cung Thắng nặng nề đau buồn nhận mệnh trong tuyệt vọng, trái tim hắn khắc sâu đau đớn. “Ta sẽ buông tay, cho ngươi được tự do.”

Nhìn ánh mắt tan nát cõi lòng của Nam Cung Thắng, Kim Hồ cảm thấy tâm tư dường như bị người ta siết chặt, không thể hô hấp bình thường.

“Ta yêu ngươi, chính là nghĩ rằng ngươi không cần ta, cho nên mới rời đi.” Kim Hồ thốt lên, lưu lại nước mắt ứa khuất.

Nam Cung Thắng không biết nên nhẹ nhõm hay nên mừng như điên, nên cười hay nên giận, Kim Hồ đối với hắn một chút tin tưởng cũng không có.

“Ta xin lỗi,” Nam Cung Thắng thâm tình ôm hắn, hôn lên giọt nước mắt, nhẹ giọng an ủi nói: “Ta từ giờ về sau sẽ không bao giờ... đối với ngươi lớn tiếng nói chuyện, bảo ngươi đi nữa. Thực ra ta chỉ là nóng giận bốc lên đầu, có chút bất cần nói ra.”

Kim Hồ hỏi: “Ngươi đến tột cùng là giận cái gì?”

Nam Cung Thắng nghiêm nghị nhìn Kim Hồ đầy thâm ý, “Ta giận ngươi, cùng Trần Phong Khi nói nhỏ, lại không cho ta biết.”

“A, cái đó à!” Kim Hồ nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nén giận, Trần Phong Khi quả nhiên là sao chổi, gặp hắn nhất định không có chuyện tốt.

“Đúng rồi, các ngươi đến cuối cùng đã nói cái gì?”

“Chính là nói... không được, không thể nói cho ngươi biết.” Kim Hồ không muốn để Nam Cung Thắng biết được tướng mạo vốn có, sợ sẽ khiến Nam Cung Thắng xa lánh, sợ hãi mình. Tướng tượng đến ánh mắt ghét bỏ của Nam Cung Thắng, Kim Hồ trong lòng như dao cắt.

Nam Cung Thắng nheo nheo mắt, Kim Hồ không khỏi rụt cổ lại, sợ Nam Cung Thắng lại không vui, vội vàng nói lớn: “Cũng không phải chuyện gì quan trọng!”

Nam Cung Thắng ánh mắt chứa đầy thâm ý chăm chú nhìn Kim Hồ, trầm mặc một lát.

Ngay tại lúc Kim Hồ cảm thấy khó khăn, trên mặt toát ra mồ hôi lạnh, Nam Cung Thắng mở miệng, “Không nói cũng được, chúng ta đi về cái đã!”

Kim Hồ cùng lúc thả lỏng, lại cảm thấy không được ổn, hỏi: “Người thật sự không muốn biết sao?”

“Nếu ta nói muốn, người sẽ nói cho ta biết sao?” Nam Cung Thắng hỏi ngược lại.

Kim Hồ cuống quýt lắc đầu.

“Đấy, không phải sao.” Nam Cung Thắng vẻ mặt không lộ biểu tình, nắm tay Kim Hồ, nhìn Chi Chi cùng tiểu hoàn nói, “Xem trò hay cả buổi rồi, diễn cũng diễn xong rồi, đi về thôi.”

Tiểu hoàn nhảy cõn lên, hoan hô: “Được rồi, rốt cuộc cũng có thể trở về!”

Tất cả mọi người vô cùng cao hứng, hưởng Nam Cung phủ mà đi. Chỉ có Kim Hồ bị Nam Cung Thắng giữ chặt là không vui vẻ gì, hẳn có cảm giác Nam Cung Thắng có chuyện gì giấu mình, so với lúc trước có chút khác biệt.

Có điều, quên đi, Kim Hồ nắm chặt tay Nam Cung Thắng trở về, dù sao cũng còn nhiều thời gian, có thể từ từ hỏi rõ.

Khi đến giữa sườn núi, Kim Hồ quay đầu lại nhìn đỉnh núi. Không biết đến khi nào mới có thể quay lại? Thật sự xin lỗi Ngân Hồ cùng Bảo Hồ, chính mình đã tìm thấy người cần có, chỉ sợ là không thể cùng bọn họ thành tiên. Hi vọng Ngân Hồ cùng Bảo Hồ cũng có thể may mắn, tìm được người thật sự muốn có.

“Uy, Kim Hồ, đi nhanh lên, đừng tụt lại phía sau.” Nam Cung Thắng hô.

“Được, sẽ lên ngay.” Kim Hồ vui vẻ đáp, chạy như bay về phía hai cánh tay mở rộng nghênh đón của Nam Cung Thắng.

Về phần Nam Cung Thắng đến tốt cùng có biết hay không biết diện mạo vốn có của Kim Hồ? Chưa thể nào biết được!

19. Kim Hồ - Chương 19: Phiên Ngoại

Kim Hồ trên người có một bí mật nhỏ, chỉ ít là do hắn tự quyết định không có người khác biết, để không làm ảnh hưởng đến bí mật, cho nên hắn cũng không có người để cùng chia sẻ tính toán, cho dù hắn là nhân tình gần gũi bên Nam Cung Thắng nhưng vẫn phải che giấu.

Thế nhưng bí mật không ai biết này đã có một người biết hết, mà cái người biết hết này đối với Kim Hồ mà nói giống như một cái gai, rất muốn đem nhổ đi.

Nói là muốn nhổ gai như vậy, phương pháp tốt nhất không phải là lấy lòng mà chính là giết người diệt khẩu. Nhưng cái người biết hết này chẳng những quyền cao chức trọng, hơn nữa võ công lại rất cao, vô luận là loại phương pháp nào đều tựa hồ không thể thực hiện, với lại thân là một yêu quái đáng yêu nhiệt tâm hòa bình, Kim Hồ không cho phép chính mình làm ra loại chuyện quá trớn này, cho nên việc này đến nay vẫn vô cùng phức tạp.

Mặt khác càng khó giải quyết là vì, người biết hết đó chính là bằng hữu vô cùng tốt với tình nhân thân thiết của Kim Hồ. Hai người cứ cách một thời gian lại hẹn nhau uống rượu, Kim Hồ tuy rằng chưa từng thấy hắn uống rượu, nhưng sự tình ắt sẽ có ngày bại lộ.

Một lần vào buổi khuya, mọi âm thanh đều không còn, chỉ có vài tiếng chó sủa ngẫu nhiên, đã phát sinh hết thảy mưu mô quỷ kế lần thời cơ tuyệt hảo.

Kim Hồ từ trong mộng bừng tỉnh giấc, trở mình, định ôm Nam Cung Thắng ngủ tiếp. Nhưng lúc vươn tay ra chỉ thấy khoảng không, sờ sờ giường sớm đã không còn hơi ấm. Nếu không phải phần eo truyền đến cảm giác bủn rủn, Kim Hồ nhất định sẽ nghĩ Nam Cung Thắng căn bản còn chưa đi ngủ.

Hắn ngồi dậy, khoảng không bên cạnh đã khiến hắn từ lâu không còn ý định ngủ tiếp, vừa lúc vì vận động mãnh liệt ban nãy, bụng hắn đã sớm phát ra âm thanh kiến nghị, Kim Hồ chủ trương yêu quái nhất định phải đối xử tử tế với chính mình, thế là chạy tới trù phòng để kiếm thức ăn.

Muốn đến trù phòng nhất định phải ngang qua phòng khách, Kim Hồ vừa mới bước đến gần phòng khách, chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng người, vốn dĩ sáng sớm làm gì có người nào ăn uống ở đây, Kim Hồ đang định vào xin một chén canh thì...

“Người định khi nào mới nói cho hắn biết?” Là thanh âm của Trần Phong Khi.

Kim Hồ dừng cước bộ.

“Đợi đến khi hắn hoàn toàn tín nhiệm ta.” Lời là của Nam Cung Thắng.

“Oa, sẽ chờ đến một ngày như vậy à? Nói không chừng đợi đến lúc ngươi đã chết, hắn cũng sẽ không nói cho ngươi hay.”

“Ta không quan tâm, vậy thì ta cứ chờ thôi.”

“Thực ra, nếu hắn chịu tin tưởng ngươi một chút thì tốt rồi.”

“Có lẽ biểu hiện của ta còn chưa đủ tốt.”

“Biểu hiện của ngươi còn chưa đủ tốt sao? Vậy trên đời này sẽ không có người nào có biểu hiện tốt. Chẳng những đối với hắn bảo gì nghe nấy, ngoan ngoãn phục tùng. Hơn nữa còn đem hắn cưng chiều hơn cả ông trời! Vậy còn chưa đủ tốt sao?”

“Nhưng chuyện này thật sự không tầm thường, hắn cẩn trọng như vậy cũng có lý do.”

“Có cái gì không tầm thường đâu? Chẳng qua chỉ là hồ yêu thôi. Vì hắn, bây giờ ngươi tình nguyện làm đồ kẻ đại nghịch.”

“Không còn biện pháp khác, ai bảo ta thương hắn!”

“Ta hiểu mà.”

“Cho dù bây giờ ta nói rõ với hắn, rằng dẫu cho hắn có là yêu quái ta vẫn như cũ yêu thương hắn. Hắn nhất định vẫn sẽ lo lắng. Dù sao nhân yêu (người và yêu quái) không tương đồng. Chỉ khi nào hắn hoàn toàn tin

tưởng, rằng ta thực sự yêu thương hần, bất luận thân phận của hần là gì. Như vậy ta mới có thể yên tâm nói cho hần biết, rằng ta đã sớm biết hần chính là yêu quái.”

“Ta hiểu mà, nói thật, ta thực sự rất bội phục khả năng nhẫn nại của ngươi.”

“Ngươi đã hiểu thì không được dùng việc này để ức hiếp Kim Hồ.”

“Dù sao hần cũng thực đáng yêu, bắt nạt rất vui. Ta lần đầu tiên thấy yêu quái ngốc như vậy.”

“Khốn khiếp!”

Kim Hồ lệ rơi đầy mặt chạy về phòng, cơ thể đổ lên giường, chôn chặt đầu vào gối. Khóc không ngừng, khóc đến mức cổ họng khàn khàn, mắt sưng lên đau nhức, hần mới từ từ ngồi dậy, lau khô lệ nơi khóe mắt, ngồi đợi Nam Cung Thắng.

Ước chừng qua một nén hương, cửa phòng lặng lẽ mở ra, Nam Cung Thắng rón ra rón rén đi vào. Kim Hồ nghe thấy tiếng bước chân của hần, bèn thấp đèn dầu cạnh giường.

Nam Cung Thắng sững sốt tại trận, ngây ngốc đứng tại chỗ, căng đầu ra tự hỏi nên giải thích với Kim Hồ thế nào, chính mình nửa đêm không ngủ được, nên mới chuồn đi. Bởi vậy hần không phát hiện ra ánh mắt Kim Hồ chăm chú nhìn hần, trong đó không những không có lửa giận, ngược lại còn tràn ngập tình ý sâu đậm.

Hần yêu ngươi, Kim Hồ ngày trước đã không còn giống với hiện tại, cảm giác rõ ràng như vậy nhất định chuyện này là thật.

Nam Cung Thắng vừa mở miệng, đang định hảo hảo lấy cớ, che giấu việc vừa rồi.

Kim Hồ ngồi trên giường mở miệng nói: “Nam Cung Thắng, ta muốn nhờ ngươi một chuyện.”

Nam Cung Thắng đi về phía trước, hỏi: “Có thể a, là chuyện gì?”

“Lại đây ôm ta một cái.”

“Vậy có gì là khó.” Nam Cung Thắng không biết vì cái gì mà Kim Hồ trông chẳng có chút sinh khí, còn có phần khác lạ. Chẳng qua hần vẫn nghe theo, tiến lên phía trước, gắt gao ôm lấy Kim Hồ. Lại gần một chút, hần phát hiện ra đôi mắt sưng đỏ, mặt có vẻ đau lòng, hỏi: “Ngươi khóc?”

Kim Hồ không để ý đến câu hỏi của hần, vùi đầu vào trong ngực hần, thật tình hỏi han: “Ngươi biết chuyện từ lúc nào?”

Nam Cung Thắng hiểu rõ ý tứ, hơn nửa ngày, cũng không nhúc nhích, trong cổ họng không phát ra một tiếng động nào, giống như không nghe thấy câu hỏi, chỉ dùng thêm lực ôm chặt Kim Hồ, biểu hiện không hề thờ ơ.

Kim Hồ lại một lần nữa hỏi lại: “Ngươi không sợ hãi, ghê tởm sao?”

Nam Cung Thắng rốt cuộc cũng có phản ứng, hần nâng mặt Kim Hồ lên, tầm mắt chậm rãi di động, dọc theo khuôn mặt Kim Hồ đảo một vòng, lại đẩy Kim Hồ ra, dọc theo thân thể nhìn từ trên xuống dưới lại nhìn từ dưới lên trên, không ngừng dao động. Cuối cùng lộ ra nụ cười khêu gợi.

“Bất luận ngươi là người hay là hồ, bất luận ngươi là cái dạng gì. Ta chính là yêu con người ngươi, hành động có chút ngốc nghếch, tính tình dễ dàng xúc động, đối với người khác rất đổi nhiệt tình. Ngươi chính là như vậy.” Lập tức nụ cười trở nên ám muội, “Đúng vậy, ta chính là yêu hồ tinh là ngươi.” Nói xong nắm lấy tay Kim Hồ kích động, “Bây giờ ngươi đã hiểu chưa, nếu ngươi còn cho rằng ta sẽ cảm thấy sợ hãi hoặc ghê tởm, đây là cách chứng minh tốt nhất.”

Kim Hồ hai mắt rưng rưng, sung sướng kêu lên: “Ta tin ngươi, ta cũng yêu ngươi, Nam Cung Thắng.”

“Hiện tại ngươi đã tin tưởng ta đúng không?”

“Ừm, ta tin.”

Nam Cung Thắng hài lòng nở một nụ cười, lập tức nắm lấy hai tay Kim Hồ, nửa thân dưới chịu đựng đã lâu, thâm thiết nói: “Vậy làm sao bây giờ? Ngươi đừng bảo ta tự mình giải quyết.”

Kim Hồ không nói gì, cúi y phục, chui vào trong chăn, “Ta muốn đi ngủ a.”

Nam Cung Thắng trong tư thế sói đói vồ mồi, nhanh chóng cúi y phục, cũng chui vào trong chăn.

Chỉ trong nháy mắt, tiếng rên rỉ vùng gầm nhẹ vang lên, làm nổi bật cảnh xuân vô hạn trong phòng.

[Phiên ngoại - Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-tinh-he-liet-nhat-bo-kim-ho>